Ludas Matyi

XIV. évfolyam 14. szám. 1958. április 3

Ára: 1 forint

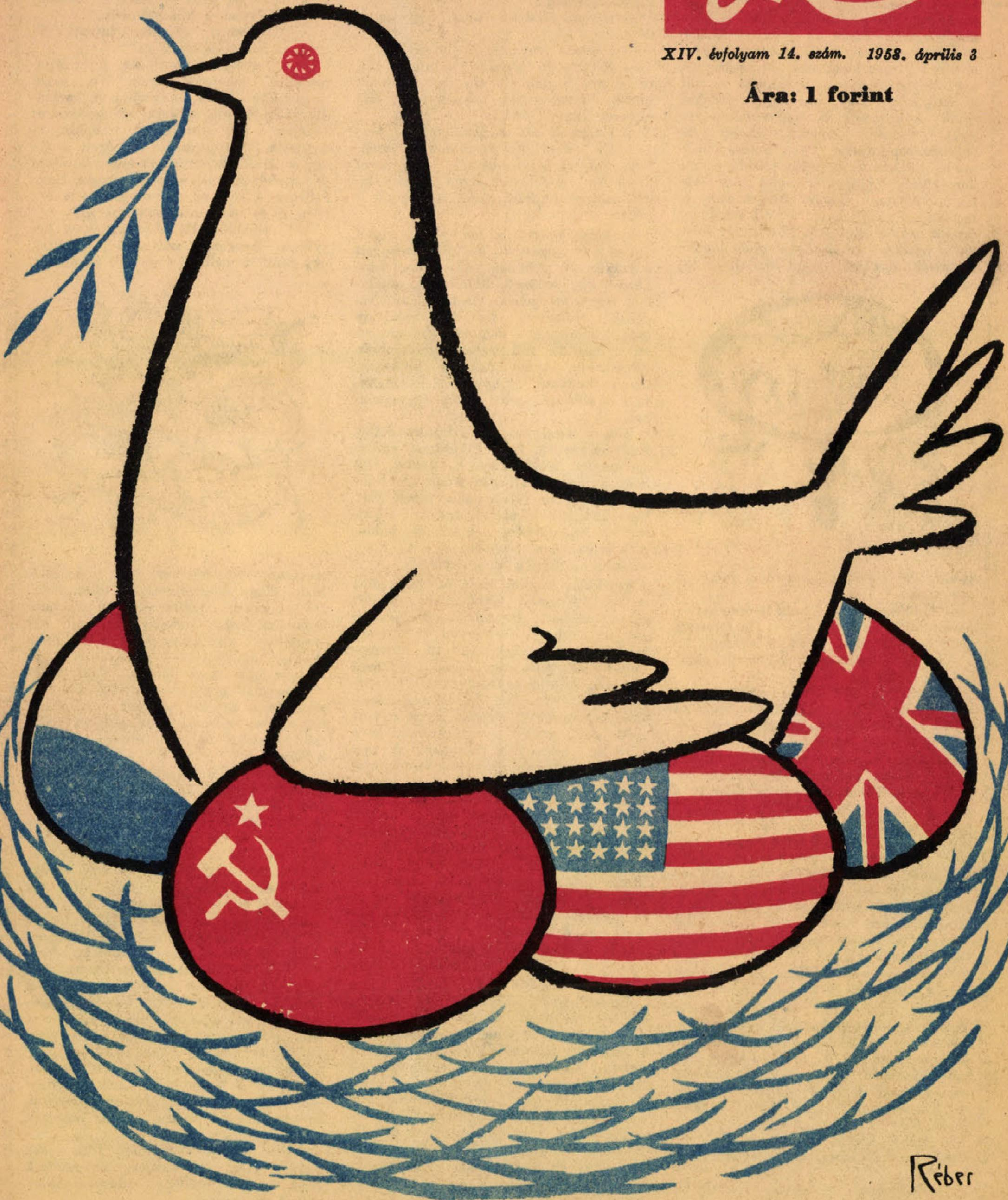

Kéz kezet mos

Hogyan tünhet el tíz ló, szőrénszálán, hogy még csak nyoma se maradjon?

Ez a kérdés nekem eszembe se jutott volna. Agajev ezredes tette fel, a körzeti katonai parancsnok, 1945 márciusában, olyan dühösen, hogy a bőre megfeszült az orrán, és a szeme fehérje elsárgult egészen. Nem tudom, ezredes elvtárs — mondtam neki, és csakugyan nem tudtam. Abban az időben az volt a dolgunk, hogy szovjet katonákkal együtt felkutassuk és ártalmatlanná tegyük a frontról leszakadt, kisebb vlaszovista csoportokat. Ilyen komoly hadviselés közben ki az ördög törődik holmi lóügyekkel? Agajev azonban nem érte be a válasszal. Igazán mérges volt. A tartalékból csapta le ezt a tíz lovat, hogy osszuk szét a parasztok közt, mert folyton a nyakára jártak, hogy nincs lovuk: és tessék, ő három napja kiadatta a lovakat, de a parasztokhoz nem jutott el egy sem.

— Önökkel megy Gorszkij őrmester — parancsolta az ezredes. — Huszonnégy órán belül jelentést kérek a lovakról.

Na, hála istennek. Csakhogy akad valami dolgunk.

Gorszkij nevetett. Neki, négy évi háborúskodás után, csak mulatság volt az efféle munka. Nekünk azonban nem. Pocsék idő volt, jeges eső, kora reggeltől délutánig gázoltunk a csúszós latyakban, csontig fázva, és sehol egy gyanús ló. Már egészen reménytelennek látszott a dolog, amikor S. faluba érve, hosszú embersort találtunk egy ház előtt. Mi történik itt? Szalámit lehet kapni — felelte készségesen egy helybeli atyafi. Szalámit, akkor! Már a jeges esőt se bántuk. Ha egy zsák aranyat találunk: semmi az, ehhez a kincshez képest. Odaálltunk szépen a sor végére, mind a húszan, és várakoztunk türelmesen. Gorszkij a zsákjában kotorászott, ugyan van-e kenyere a szalámihoz, és elégedetten állapította meg, hogy van.

Végre bejutottunk a paradicsomba. Volt még ott vagy harminc rúd szalámi: istenemre, csodálatos látvány. Hanem volt még ott más is, óriási combok lógtak a kampón, és én, e félreismerhetetlen combokat látva, lecsaptam a hentesre, Koncsek úrra: miből csinálja maga a szalámit?

— Lóból, kérem alássan — felelte. — Ugye, amiből lehet, ilyen nehéz időkben...

— Gazember! Te loptad el a tíz lovat!

Nagy gazember volt ez a Koncsek, három nap alatt kiárult tíz lovat, megérdemelte volna, hogy kiadósan ellazsnakoljuk. Meg is kapta volna a magáét, ha ki nem vágja magát. A válságos pillanatban azonban azt mondta, üzleties tárgyilagossággal:

— Kérem, katona urak, egyezzünk meg.

— Micsoda egyezségről beszél?

— Kérem, én végre is jót tettem. Enni adtam a népnek. Ha úgy vesszük, hazafias kötelességet teljesítettem. Hát ellenség vagyok én?

— Haggyuk ezt a maszlagot...

— De kérem! Én megmondom önöknek, hol az igazi ellenség! Kéz kezet mos! Ne vesződjenek ilyen csekélységgel, amikor bujkáló nácik fenyegetik a népet!

Csakúgy zengett a hentesbolt, olyan szónoklatot vágott ki. És felülkerekedett a betyár. Jó, rendben van, elvezet bennünket egy erdőszéli bunkerhez, amelyben fegyveres nácik tartózkodnak: mi pedig, szolgálata fejében, valahogy majd elsimítjuk a lóügyet. Mindenesetre, a harminc rúd szalámit lefoglaltuk, bűnjelként. Aztán neki a határnak, harcias kedvvel, és egy zsák lószalámival, libasorban, csőre töltött fegyverekkel.

Engem bosszantott ez a bunker-dolog. Emlékeztem rá, hogy kiküldtem három emberemet, fésüljék át az a.-i határt. Hát hogyan fésülték át? Elmennek egy bunker mellett, amelyben nácik ülnek. Egy hentesnek kell kihúzni bennünket a bajból... Na, mindegy. Adok én nekik, csak érjek haza! Egyelőre az a fő, hogy elkapjuk a bunkerlakók frakkját.

Szürkülni kezdett, mire az erdőaljhoz értünk. Gorszkij megvetően köpött egyet: micsoda népség, szinte idecsalják az embert! Csakugyan, a bunker felső nyílásán szürke füstcsík csavarodott fel az égnek, úgy tüzeltek odabent a nácik, mintha a front ötszáz kilométerre lett volna. Na, mindjárt megkapjátok a magatokét! Kitűnő terep volt az erdő alatt, szőlők nyújtózkodtak le a dűlőútig, teleszórva présházakkal, egy csomó természetes fedezékül kínálkozva. Lehasaltunk a présházak mögé, aztán, ahogy a nagy könyvben meg van írva, elkezdődött a hadművelet. Gorszkij oroszul kiabált: adjátok meg magatokat! Én németül. A többi magyarul. De biz a bunkerből nem mászott elő senki. Mozgolódás hallatszott, aztán csend lett, meg se mukkant odabent senki. Na jó — mondta Gorszkij, és megeresztett egy sorozatot. A golyók ugyan nem sok kárt tettek a bunker vasajtaján, de olyan rettenetes zajt csaptak, mintha elszabadult volna a pokol.

Szorgalmasan lődöztünk egy ideig, a bunker azonban kiállta baj nélkül. Gorszkij meg is unta a golyópazarlást. Összekötött három kukorica-gránátot, és előbbre kúszott, hogy berobbantsa az ajtót. De erre már nem volt szükség. A bunker tetején, a füstgomolyból, egy puskacsőre kötött fehér rongydarab lökődött ki: a vasajtó pedig lassan kinyílt, és kezét feltartva, ijedten pislogva bújt elő — az én járőrbeli két emberem.

— Né — bámult Koncsek hentes — hiszen ezek nem nácik!

Agyon tudtam volna ütni. És legszívesebben elsüllyedtem volna. Mit szól ehhez Gorszkij? És mit fog szólni Agajev ezredes? Jóságos ég, olyan botrány lesz, hogy tíz évig cseng tőle a fülünk... Kérem — mentegetőzött Koncsek úr — én nem csaptam be önöket, én szállítottam a kuncsaftokat..

— Hallgasson! Menjen innen! Ti meg... mit csináltatok itt?

Nem feleltek. Tóth Jóska, a járőrparancsnok, lehajtotta fejét. Na, majd megnézzük! Be a bunkerba! A harmadik jómadár még mindig ott ágaskodott középen, egy kecskelábú asztalon, s nyújotta fel a puskáját. És égett a tűz egy katlanforma szerkezet alatt, és olyan pálinkabűz töltötte be a helyiséget, hogy fulladozott tőle az ember. Mássz le onnan! — és felelj, mit csináltok itt?

Mit csináltak! Pálinkát főztek a betyárok. Rengeteg szilvacefrét találtak egy présház mellett, vagy hat hordóban, szereztek egy főzőüstöt, és nekiálltak főzni. Hogy megmentsék a cefrét. Elfutott a méreg: banda vagytok ti, nem fegyveres erő! Gorszkij azonban, aki szaglálódva járt körül, leintett. Ne mérgelődj, nacsalnyik — mondta — a jó pálinka nem rossz dolog... Tóth Jóska megjegyezte szégyenlősen: még csak rézeleje, még egyszer fel kell főzni. Nem baj, kérem alásan! — rikkantott vidáman Koncsek úr — a rézeleje is jobb a semminél!

Akár ne is mondjam tovább. Körülültük a rézelejét, megettük a zsák bűnjelet (Koncsek úr megígérte, hogy pótolja a tartalékból) s mindenféle jó nótát szedtünk elő. Gorszkij éppen a „Sej, haj akácfát fújta érzelmesen, amikor egy megerősített járőr épp úgy kipiszkált bennünket a bunkerból, mint mi az imént Tóth Jóskáékat.

Ők is nevettek, hogy kiket „fogtak el", hanem azért Agajev valahogyan megtudta ezt a bunker-históriát. Nem tett érte szemrehányást, a tíz ló rúdalakú átváltozását is tudomásul vette. Csak mintha a dióbarna, kutató, gúnyoros szemével mondta volna: ej, gyerekek, gyerekek, adjátok itt a marcona hadfit, és közben játszadoztok... Szavakkal azonban nem mondott semmit. Legalább is akkor nem. Csak két nappal utóbb. Magához hívatott, megölelt, és azt mondta halkan: derék emberek önök, elvtársak...

Akkor tudtam meg, hogy Tóth Jóska együtt esett el Gorszkij őrmesterrel, bent az s.-i erdőben, vlaszovistákkal vívott tűzharcban.

Dobozy Imre

KÖRBE-KÖRBE

Innen kezdve olvasandó, az óramutató forgásának irányában.

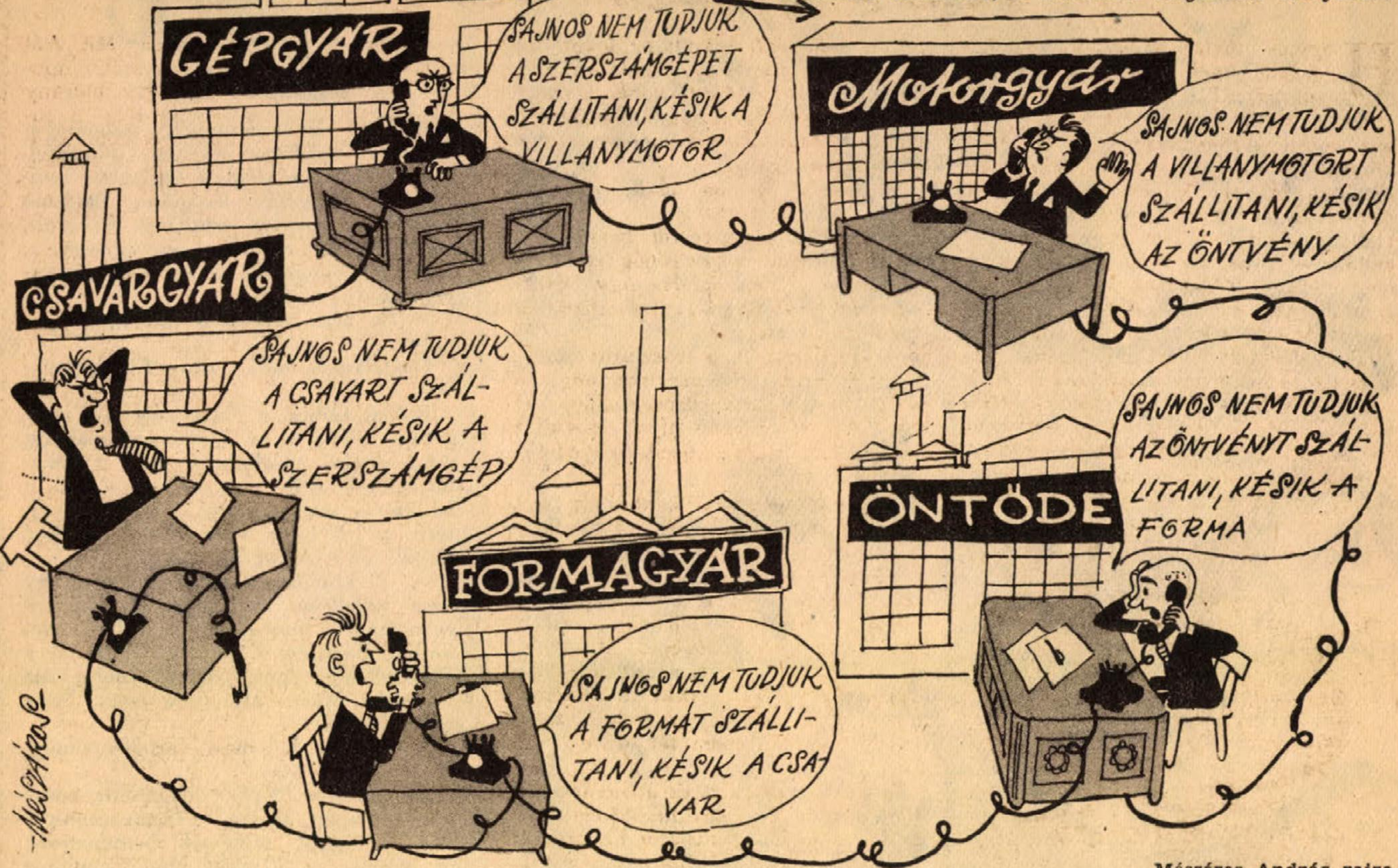
GÉPGYÁR
SAJNOS NEM TUDJUK A SZERSZÁMGÉPET SZÁLLITANI, KÉSIK A VILLANYMOTOR
Motorgyár
SAJNOS NEM TUDJUK A VILLANYMOTORT SZÁLLITANI, KÉSIK AZ ÖNTVÉNY
ÖNTÖDE
SAJNOS NEM TUDJUK AZ ÖNTVÉNYT SZÁLLITANI, KÉSIK A FORMA
FORMAGYÁR
SAJNOS NEM TUDJUK A FORMÁT SZÁLLITANI, KÉSIK A CSAVAR
CSAVARGYÁR
SAJNOS NEM TUDJUK A CSAVART SZÁLLITANI, KÉSIK A SZERSZÁMGÉP
MÉSZÁROS

Mészáros András rajza

Vidéki tudósítónktól

Az egyik nagyforgalmú miskolci Italbolt ölestermetű csapost keresett, akinek mellesleg a kötözködő, elázott vendégek kidobása is kötelességei közé tartozik. Az egyetlen alkalmas jelentkezővel a megállapodás nem sikerült, mert a szövetkezet havi fizetést ajánlott, a kidobóember ellenben csak darabbérben volt hajlandó beállni.

„Takarékos" építésvezető

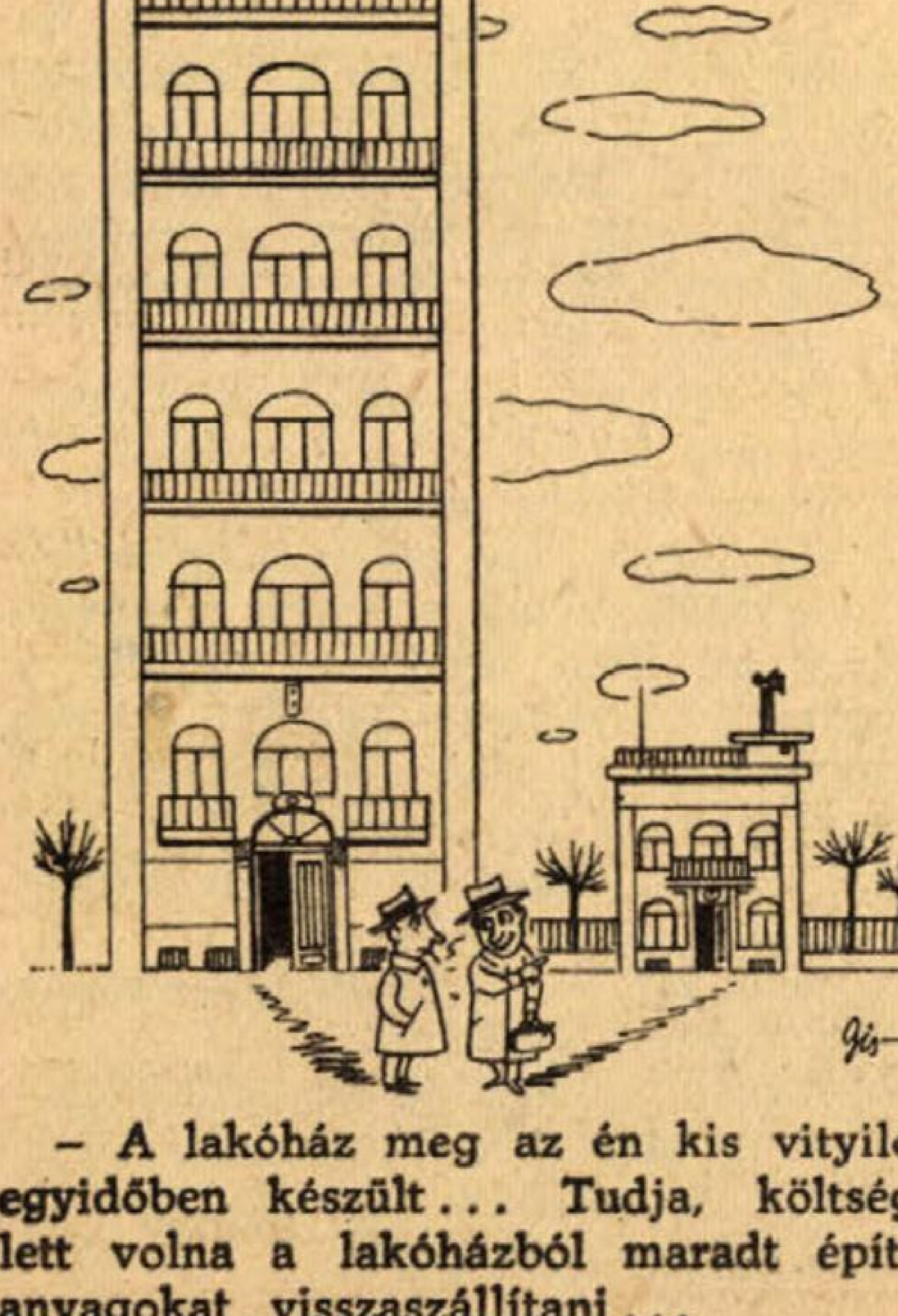

– A lakóház meg az én kis vityilóm egyidőben készült... Tudja, költséges lett volna a lakóházból maradt építési anyagokat visszaszállítani...

Gyorsírónő régen és ma

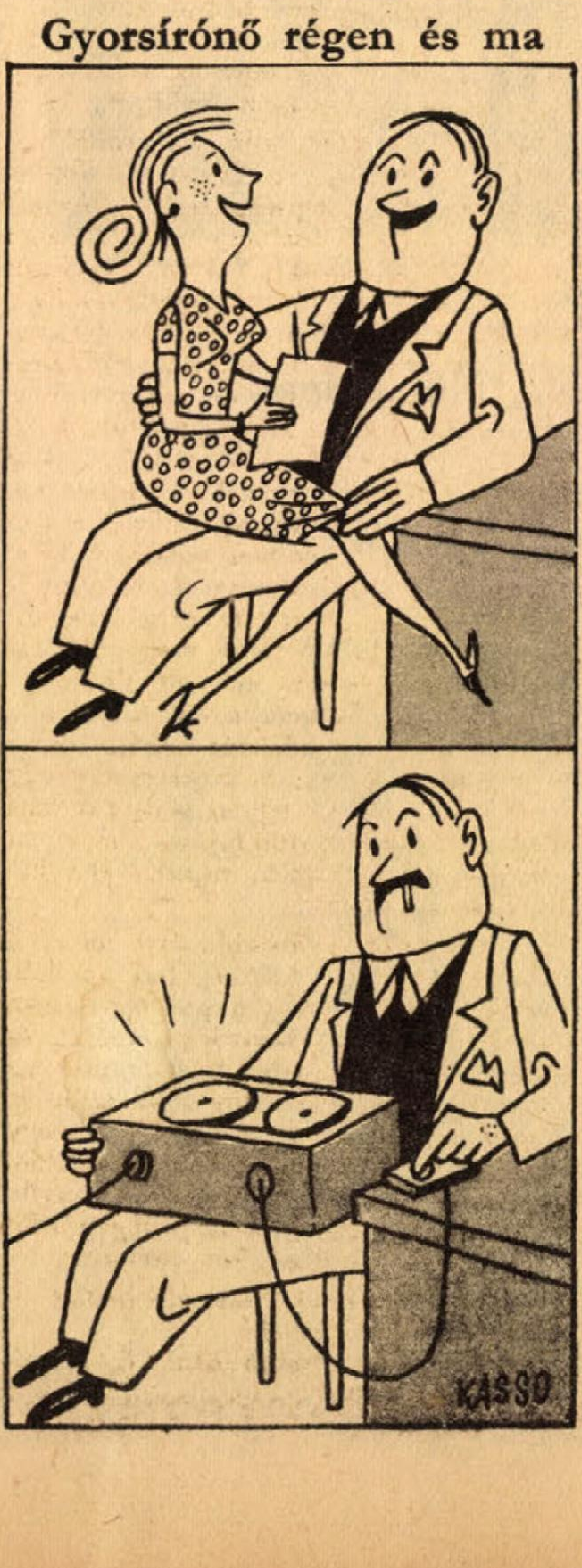

Jó hír a kutyáknak

Egy csikágói látszerész rikító hirdetésben jelenti a Tribune című lapban, hogy megoldotta a kutya-pápaszemet. Rövidlátó kutyák számára szemüveget szállít.

Figyelmet érdemlő újítás. Rövidesen megjelennek a csikágói Loup-on komoly dáklik csontkeretes pápaszemmel, tudós spanielek cvikkerrel és persze lesz egy-két kacér foxi, aki majd nyáron rózsaszínű napszemüveget fog viselni.

A telhetetlen drámaíró

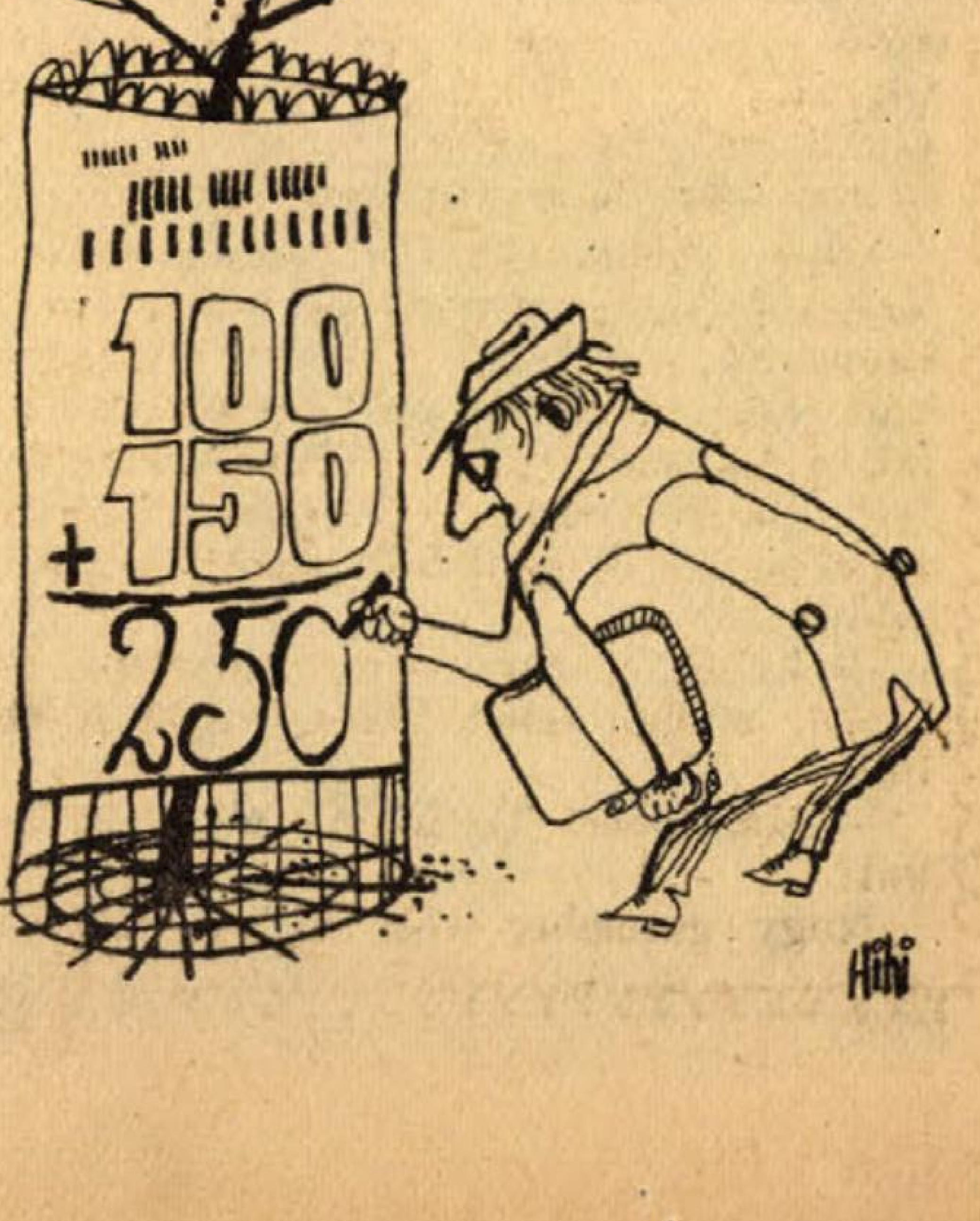
100
150
+
250
Hihi

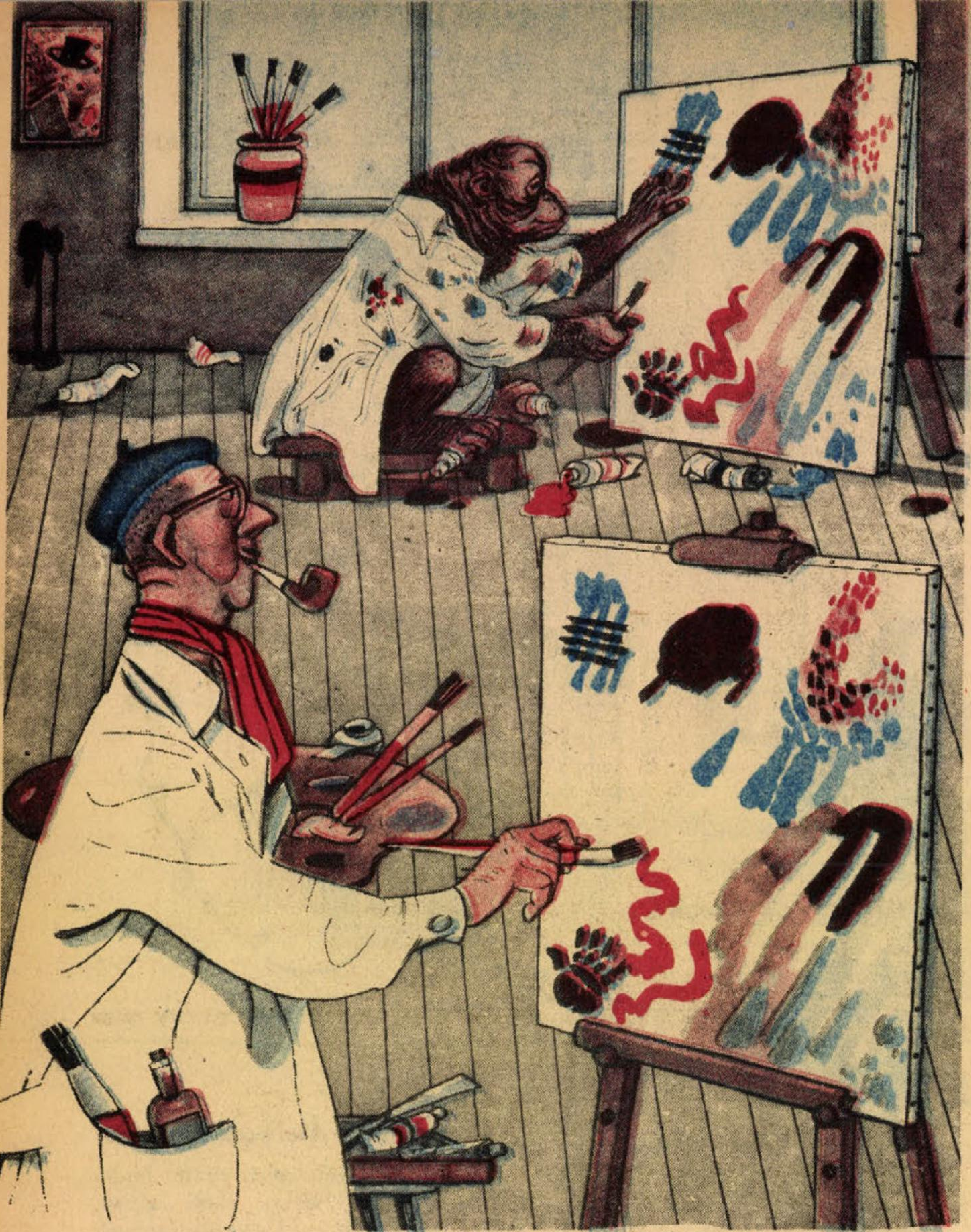

(Ganf rajza a moszkvai Krokodilból)

Utánozó majom

Odafent már minden rendben

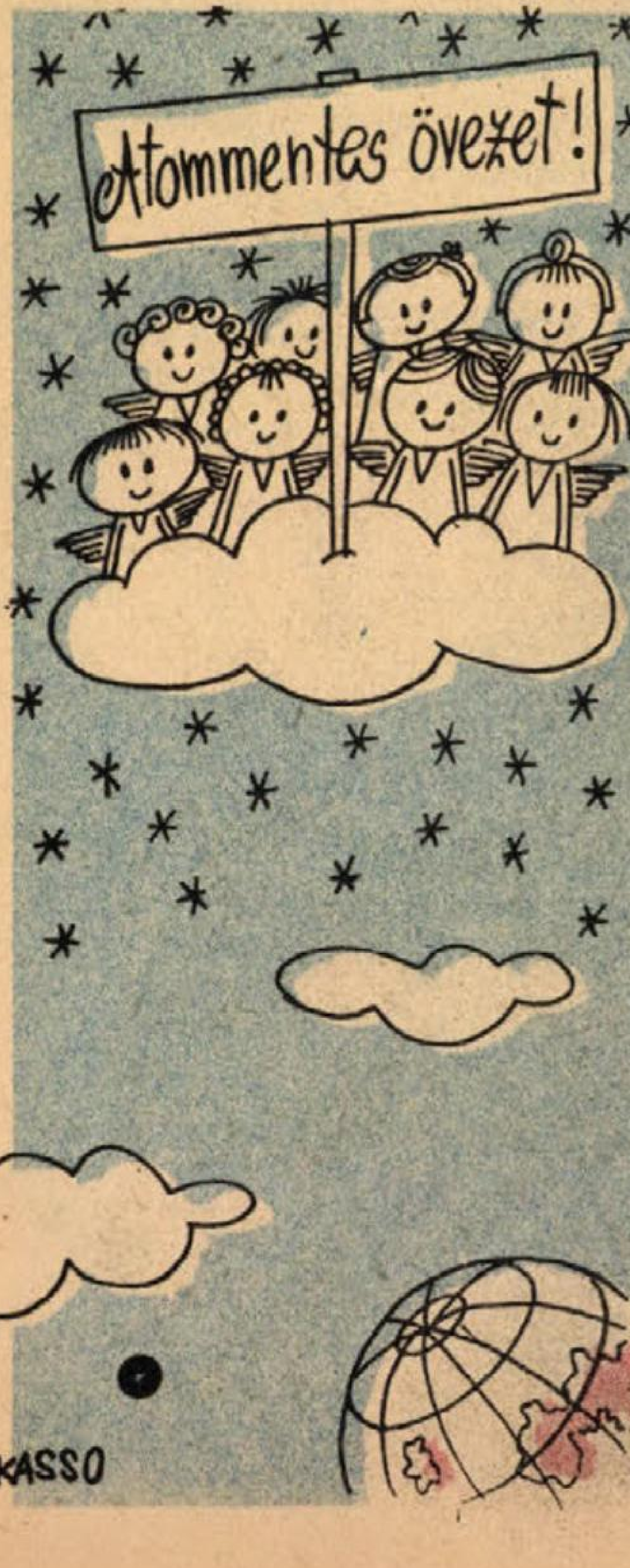

Női dolgok

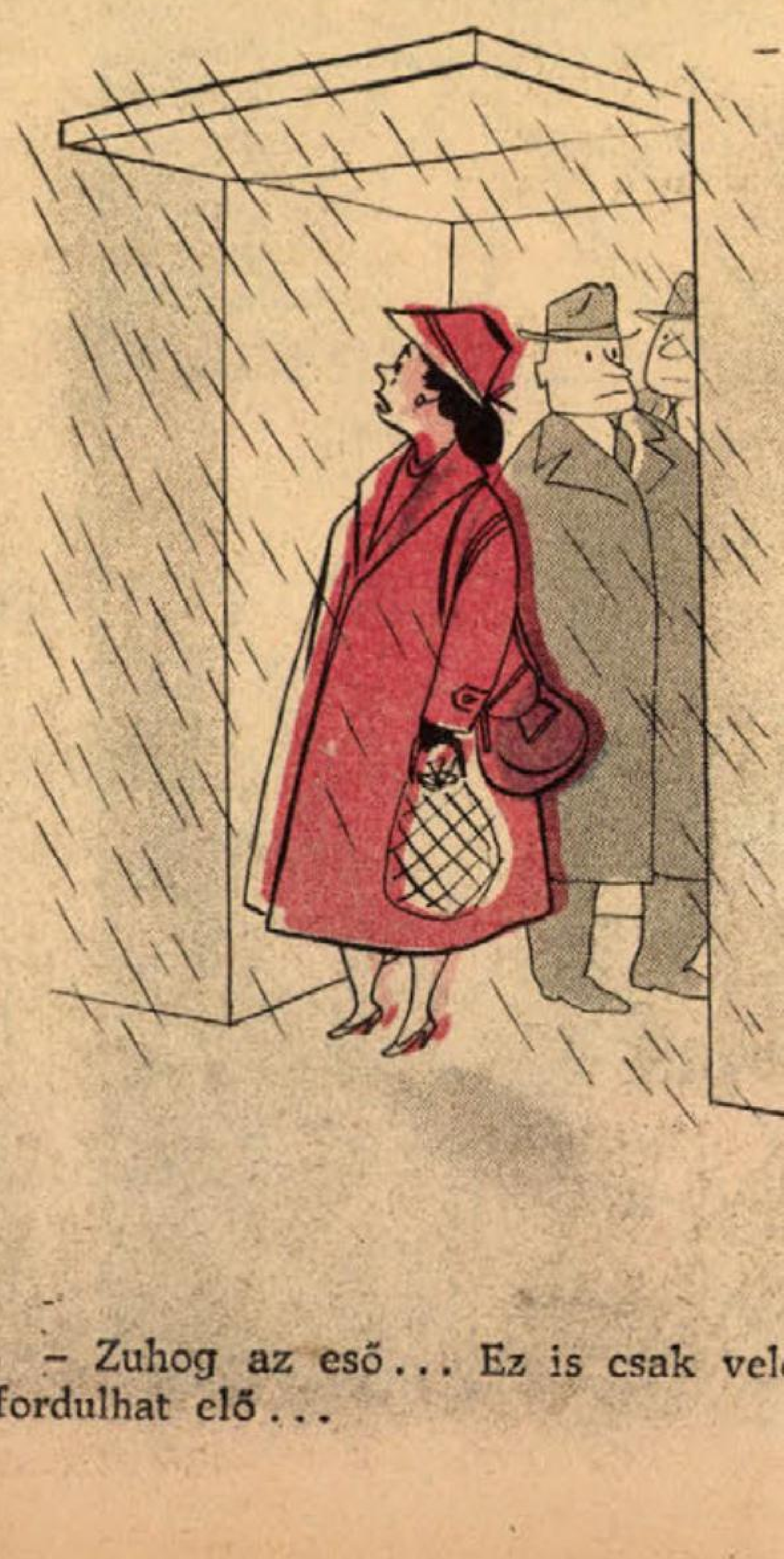

– Zuhog az eső... Ez is csak velem fordulhat elő...

A Clemencau-páholy

Kitűnő író-barátomnak **szombaton** váratlan vendégei érkeztek **Prágából.** Művészek, elsősorban a budapesti színházakat óhajtották látogatni. Barátom úgyszólván minden színházat felhívott, sehol sem bírt számukra jegyet szerezni. Amikor elpanaszolta a búbánatát, megjegyeztem:

— Be kéne vezetni a Clemenceau-páholyt.

Csodálkozva nézett rám. Elmagyaráztam.

Faludi Gábor, a Vígszínház első igazgatója találta fel a Clemenceau-páholyt még az első világháború előtt. A pénztárosnőnek nem volt szabad eladni a bal-kettes erkélypáholyt. Szépen behajtotta a jegyet és várt. Mire? Az öreg Faludi ezt sokszor kifejtette:

— A színháznak szüksége van egy üres páholyra. Képzeljék el, Clemenceau francia miniszterelnök délután hat órakor Budapestre érkezik. Telefonál a Vígszínházba, meg akarja nézni az Osztrigás Micit. Mondjam neki, hogy nincs jegy?!

Így lett a balkettes tartalék-páholy, Clemenceau-páholy.

De amire a függöny felgördült, sohasem tátongott üresen a Clemenceau-páholy. Újságírók, színészek, bennfentesek az előadás megkezdése előtt Faludihoz fordultak:

— Direktor úr kérem, vidéki rokonaim érkeztek. Ha szabad volna a Clemenceau-páholy...

És ilyenkor a direktor szívesen kiutalta, vagy bocsánatkérően megjegyezte:

— Sajnálom, de éppen az előbb adtam oda valakinek.

Sokat tréfálkoztak a Clemenceau-páhollyal. Molnár Ferenc, egy szeles április elsején, pergő francia szóval hívta fel a Vígszínházat:

— Itt a francia követ. Az igazgatóval szeretnék beszélni...

Lázasan előkerítették dr. Komor Gyulát, a franciául beszélő dramaturgot.

— Szilvuplé! — kiáltotta a készülékbe.

Molnár választékos francia nyelven folytatta:

— Clemenceau miniszterelnök úr Bukarestbe menet ma átutazik Budapesten és itt tölti az estét. Nagyon szeretné megnézni a „Doktor urat", mert sok jót hallott róla. Ha volna egy páholy a miniszterelnök úr részére. Természetesen megfizetjük.

— Ó, dehogy! — áradozott Komor. — Szívesen látjuk őexcellenciáját! Miben lehetünk még szolgálatára?

— Gondoltuk, egy pohár magyar borral megkínálhatnánk a magas vendéget.

Ezen az estén izgatottan figyelte az igazgatóság a balkettes páholyt, de még izgatottabban figyelte az igazgatóságot három jókedvű fiatalember, Szirmai Albert, Jacoby Viktor és Molnár Ferenc. Clemenceau nem jött.

— Most mi lesz a büfével? — sopánkodott Komor Gyula.

— Amiatt ne aggódj —, üvöltötték a fiatalok és nekiestek Clemenceau hagyatékának. A második felvonásra már semmi sem maradt belőle.

Stella Adorján

Cérnagomb

Álmomban egy óriási egyetemes áruházban jártam, s a körülbelül kétszázemeletes óriási csarnokban az egyik elárusító, egy mintegy hét láb magas, öblös hangú férfi így ostorozott:

— Ember, nem szégyelli magát? Cérnagombot akar venni, nyomorúságos párnahuzata számára, amikor kitárult szeme előtt a modern technika egész csodavilága? Vegyen inkább egy helikopteres lépegető exkavátort, föl lehet vele lépni a Mount Everestre, ugyanakkor akárhol, ahol csak akarja, beltengert lehet vele kivájni, az egész potom... de kérem, már megint az a cérnagomb, hát nem érzi, milyen nevetséges... hagyjuk, mert ideges leszek! Tessék, vegye meg ezt az elektronikus számológépet, tízezer év munkáját végzi el fél másodperc alatt, nem kell fejszámolással bíbelődnie, és ez a gép nemcsak számol, de fordít, verset ír, intrikál, szerelmet vall és vádbeszédet is szerkeszt. Érzi már, milyen nevetségesen kicsinyes dolog itt holmi cérnagombról... komolyan mondom, undorodom ajkamra venni ezt a vacak szót... Tessék, most érkezett a legújabb nyolclépcsős rakéta, kiszabadulhat vele a Föld vonzerejéből, ott töltheti a szabadságát, ahol akarja. Otthonülő? Kérem, itt van, tessék, egy vadonatúj ciklotron, részecskegyorsító. Ha otthon kedve szottyan részecskét gyorsítani, van az embernek néha ilyen hangulata, csak odaül eléje és már szórakozhat is. Ez különben zsebmodell, alig kétszáz tonna... könyörgök, ne kergessen az őrületbe, hát nem sül ki a szeme azzal a piti cérnagombbal... szörnyű, a diadalmas ember párnacihával akarja meghódítani a csillagokat... térjen észhez! Nézze meg ezt az atomhajtású tengeralattjárót, kétszáz évig nem kell feljönnie a tenger alól. Van itt egy alkalmi fotonrakéta, majdnem teljesen új, még húszezer fényév sincs benne. Tíz százalék kedvezményt adok, ha nem bosszant azzal a cérnagombbal... Tessék, itt van egy helyből felszálló cirkáló, rádióteleszkóp, erődrendszer előregyártott elemekből, üstökösfogó háló, mesterséges bolygó légkörrel és emberiséggel, olcsó, kedvezményes, jótállással, csak azt a cérnagombot ne halljam többé...

Fenyegetően fordult felém, mire ijedtemben felébredtem. De így sem volt cérnagomb.

F. L.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kisváros éttermében a pesti minisztériumi kiküldött odaszól a pincérnek, aki a levest hozza:

— Ejnye, öregem, micsoda piszkos abrosz ez maguknál?

— Piszkos? — csodálkozik a pincér — ezt nem értem, eddig már vagy százan használták, de még senki sem panaszkodott.

*

Egyik vasútállomáson lestük el két rég nem látott ismerős párbeszédét.

— Meg se kérdi, hogy vagyok?

— Hogy van?

— Ne is kérdezze!

Egy párizsi hotelban

Szür-Szabó **József** rajza

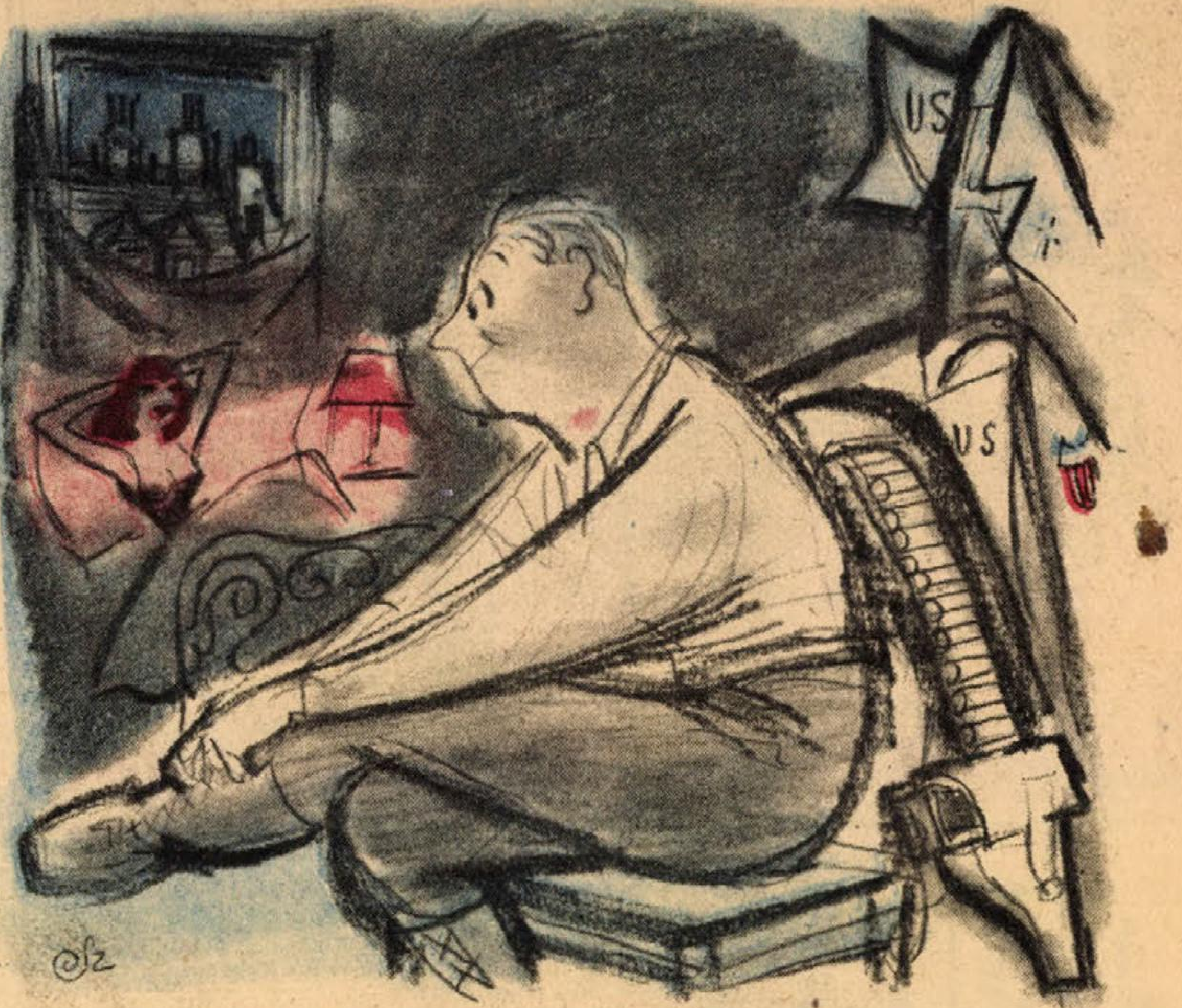

John Smith USA-tiszt: Én a magam részéről átmenetileg leszerelek...

Nagystílű ember

Szegő Gizi rajza

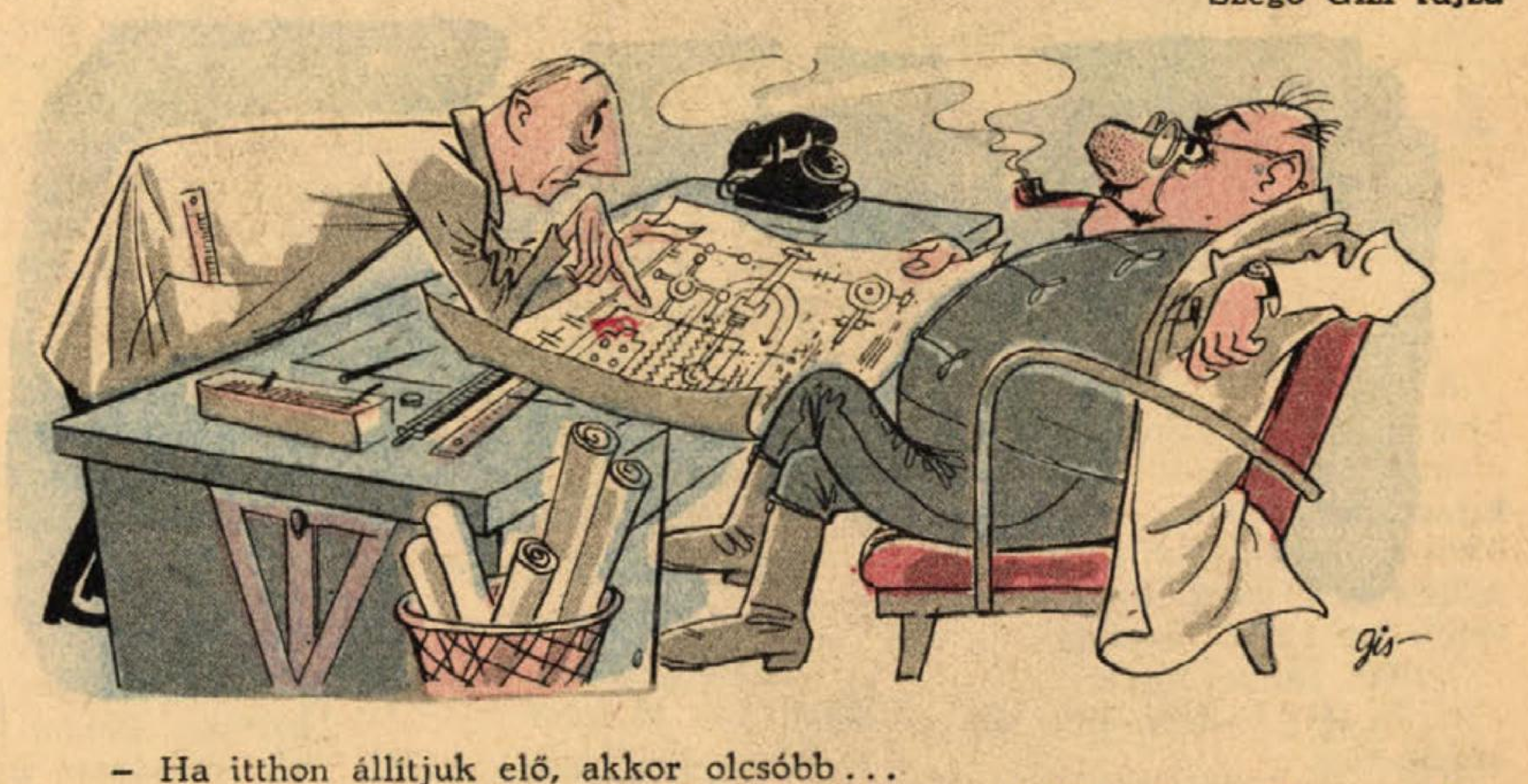

– Ha itthon állítjuk elő, akkor olcsóbb...

– De rengeteg munka van vele! Rendeljük meg külföldről... Tíz perc alatt lediktálom a levelet...

Brazíliában, a tenger fenekén...

Gerő Sándor rajza

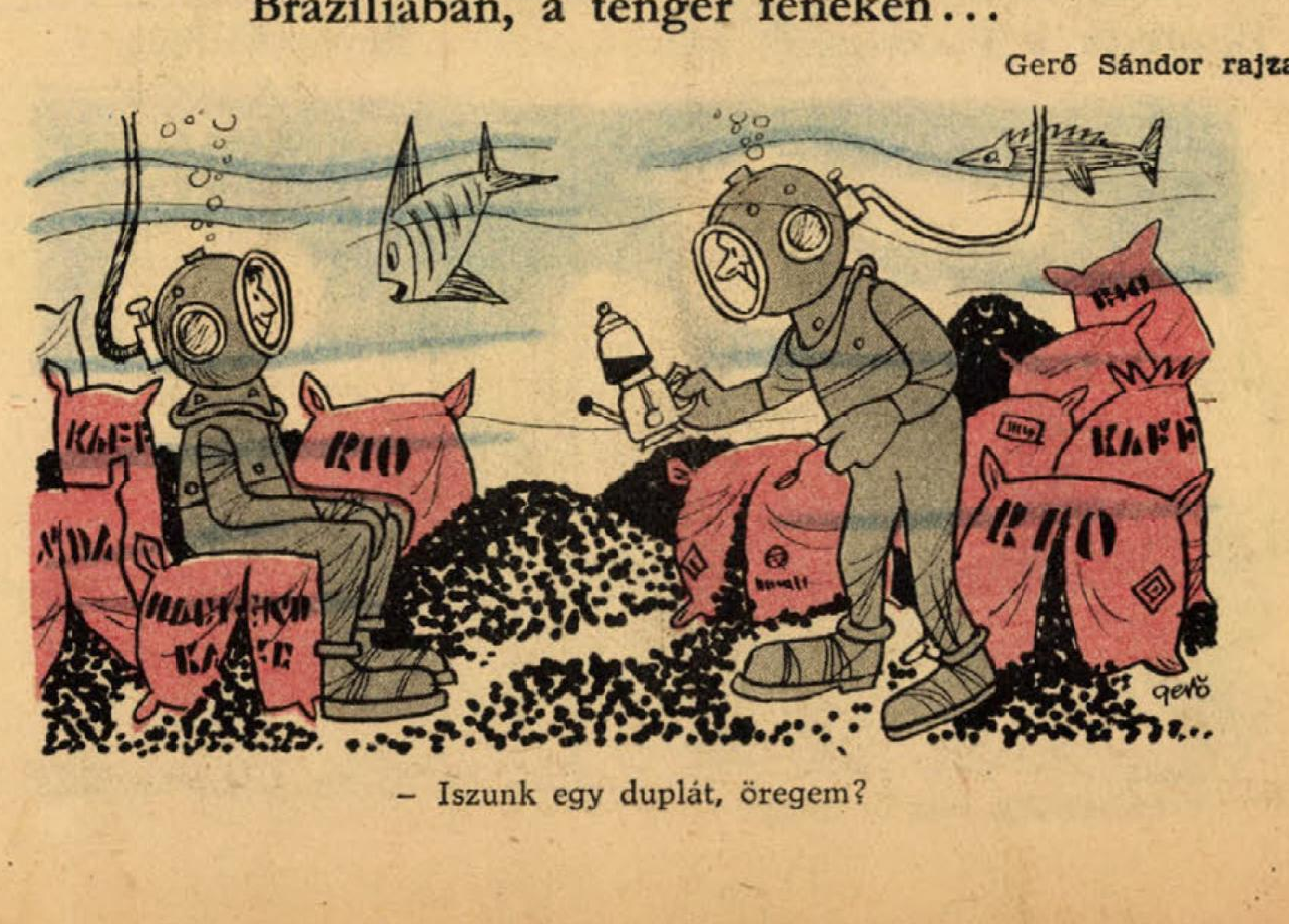

– Iszunk egy duplát, öregem?

Pesti kisfiú falun

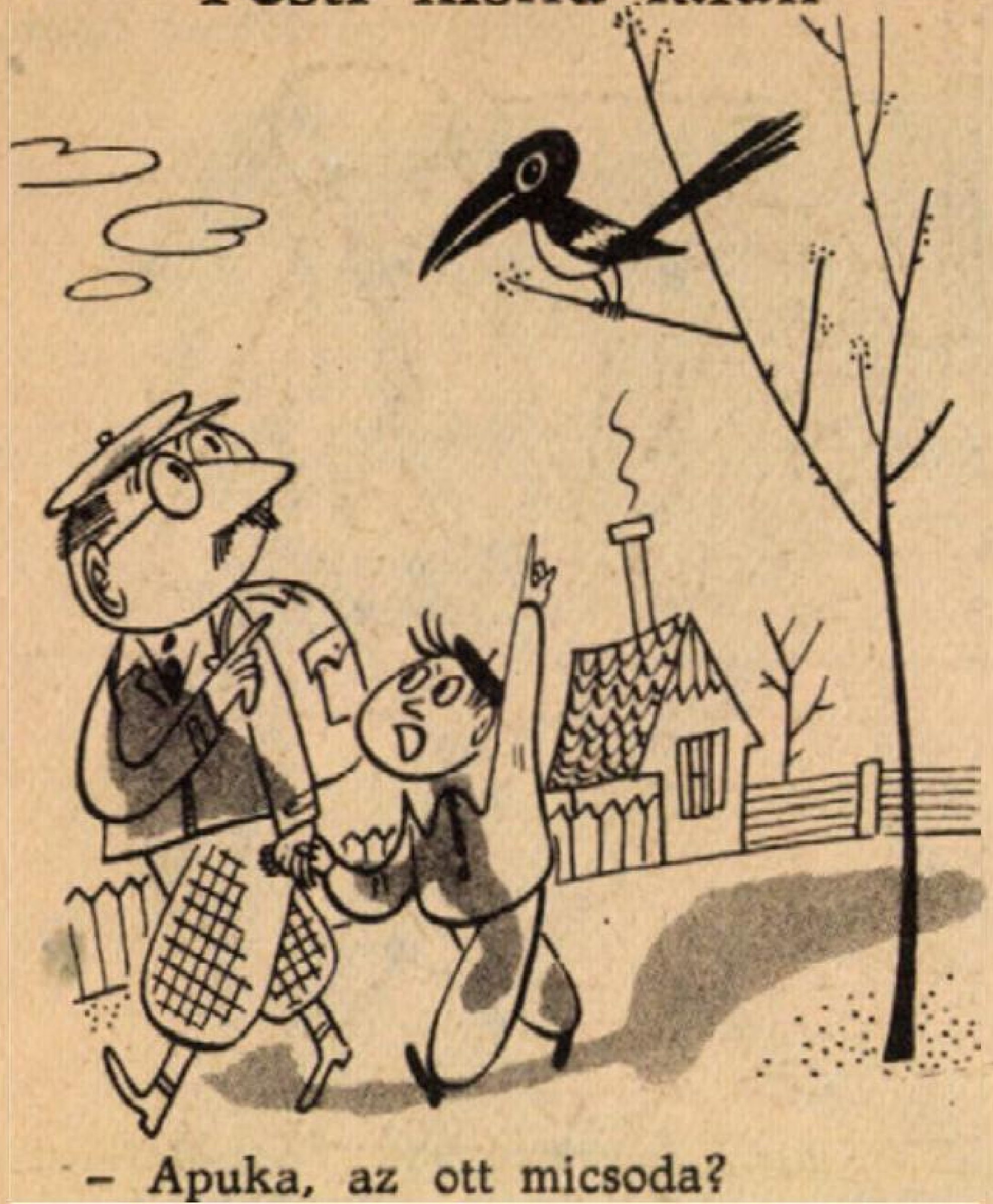

– Apuka, az ott micsoda?
– Szarka, fiacskám.
– Jé... Vidéken is vannak üzemi tolvajok!?

Televíziós előadás: mit főzzünk?

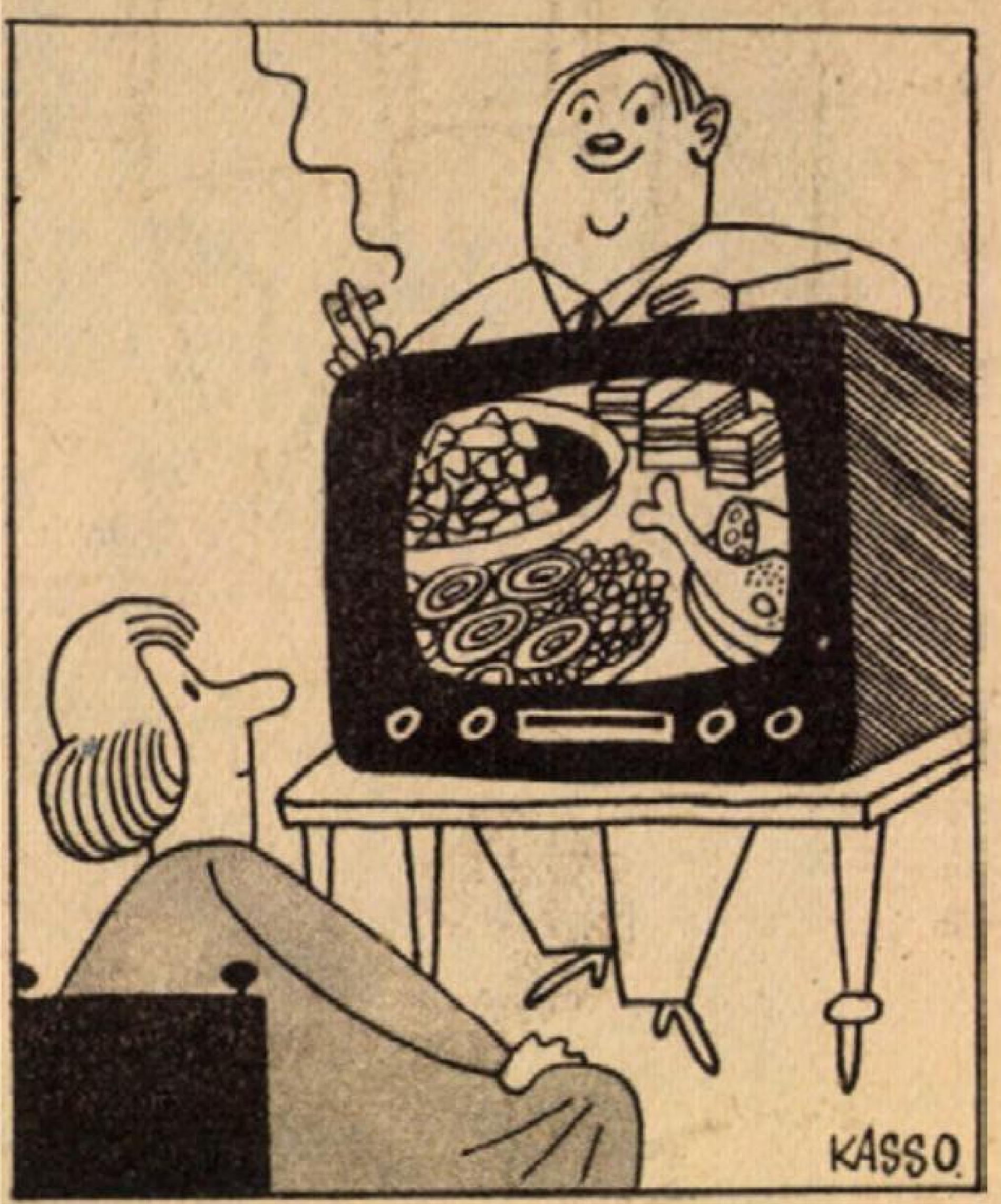

Április elseje

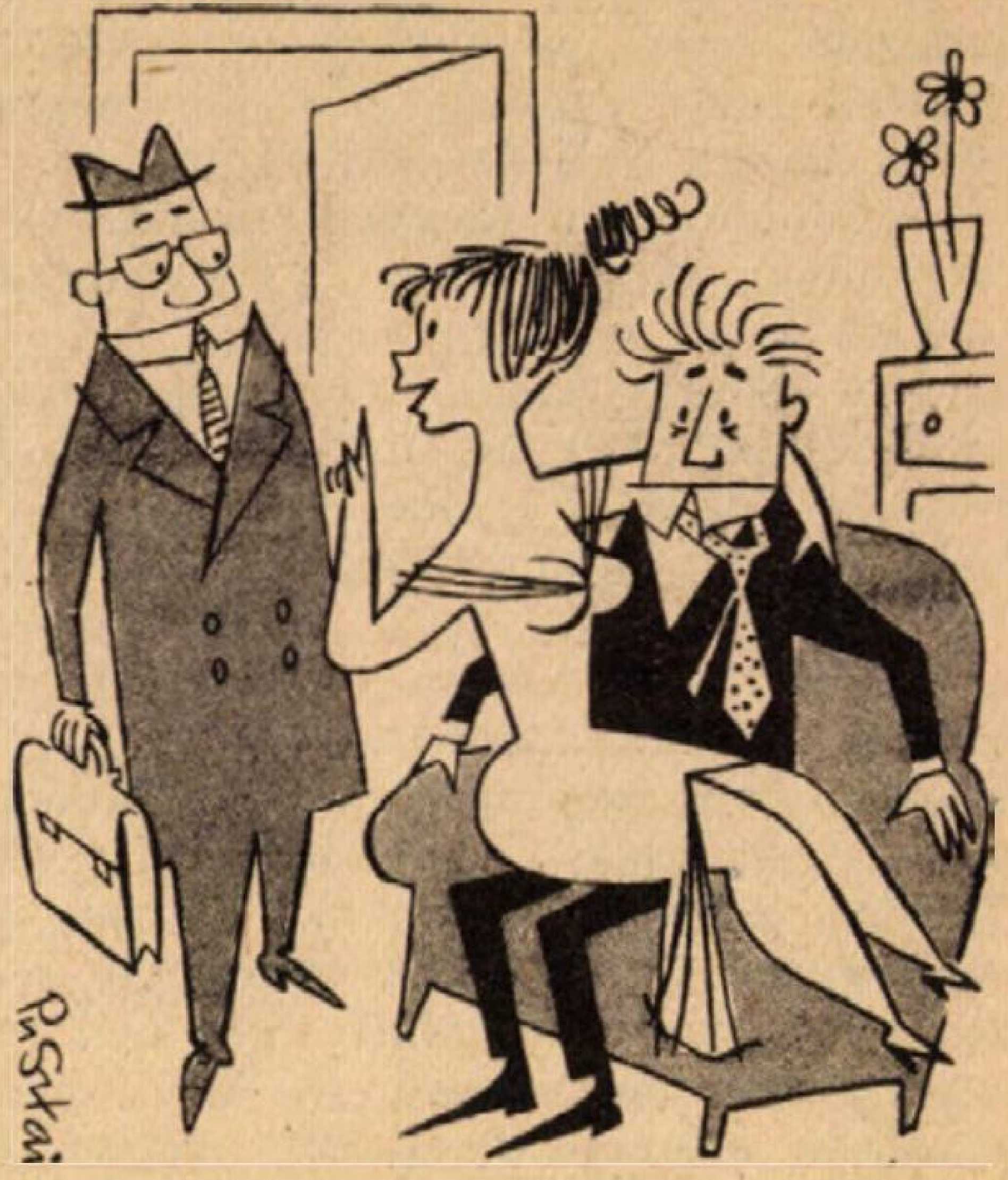

– Valld be, szívecském beugrottál ennek az áprilisi tréfának!

A 8-as ablak

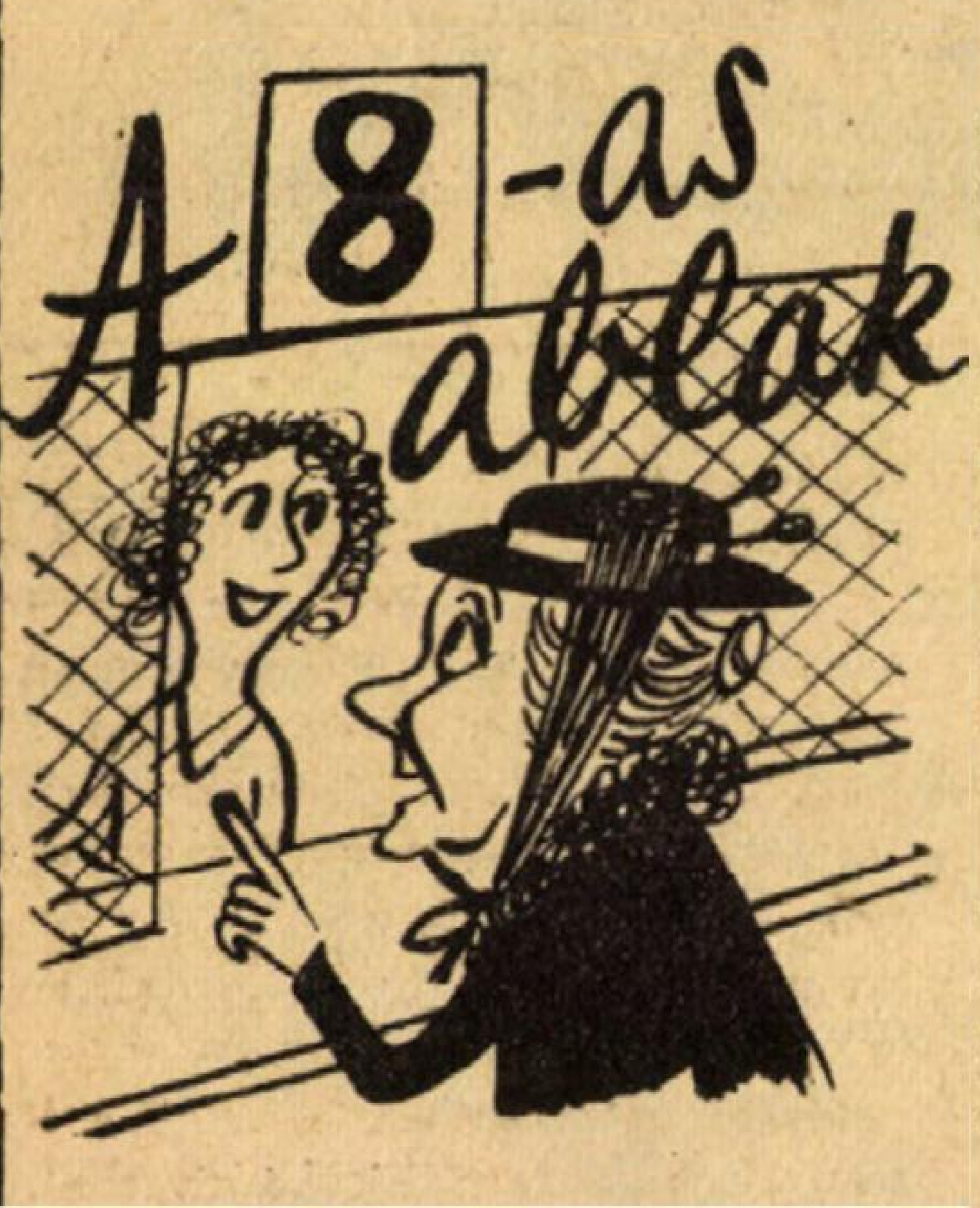

A nénike megállt a postahivatal nyolcas ablaka előtt és átadott egy levelet. A postáskisasszony átvette, ráragasztotta a „Légi posta" címkét és miközben bélyeget tépett le az ívről, kiszólt az ablakon:

– Két forint hatvan.

– Tessék, kedves, már előkészítettem.

Ezzel a postáskisasszony részéről be is fejeződött az ügy. De nem a nénike részéről.

Beszólt az ablakon:

– Ne haragudjon, kisasszony, de az a két bélyeg, amit a levélre tett...

– Mi van vele?

– Rosszul van ráragasztva. Félek, hogy leesik. És akkor az én Pistám nem kapja meg a levelet.

– Ne tessék félni, nénike, nem esik le. De ha akarja, még a sarkát is jobban ráragasztom.

Így is történt és új ügyfél ért az ablakhoz. Újságot adott fel. A nénike azonban nem mozdult. A postáskisasszony kiszólt az ablakon:

– Van még valami, nénike?

– Jaj, már úgy szégyellem magam, de arra gondoltam, hogy az én levelem becsúszhatik abba az újságba, amelyet rá tetszett dobni.

– Dehogy csúszik bele!

– Mégis, ha lehetne.

– Jó, jó, a levelet legalulra teszem. Így jó lesz?

– Köszönöm, kedves, köszönöm.

Közben már mások is feladták a küldeményüket, de az öregasszony nem mozdult az ablak mellől. Az egyik sorban álló gúnyosan megjegyezte:

– Vigyázzon, nénike, mert ha a levél a földre esik, sose kapja meg a fia.

– Jaj, csak ne essen le!

– Vigyázok, nem fog leesni – szólt ki mosolyogva a kisasszony.

– Mert, tetszik tudni ha nem kapja meg, akkor ő se ír. És olyan messze van...

A rossz ember, aki az előbb megijesztette, folytatta a kegyetlen tréfálkozást:

– Aztán jól címezte meg?

– Jaj, nem is tudom – ijedezett a nénike, majd újra beszólt az ablakon:

– Ne tessék haragudni, de ha nem tartom fel, megnézném a címzést. Félek, hogy...

Annak a szőke lánynak ott az ablak mögött nemcsak sok dolga, hanem sok türelme is volt. Kikereste a levelet, megmutatta és újra a többi közé helyezte. Persze jó volt a címzés. Gondosan írta rá a fiáért aggódó anya...

A vicces ember még ugratni akarta a nénit, de szeme találkozott a postáskisasszony szigorú tekintetével. Nem mert megszólalni. A nénike két lépéssel hátrább ment és oldalról lesett be az ablakon. Várt... Vagy félóra múlva egy postás érkezett az asztalkához, amelyen a lebélyegzett levelek feküdtek. Felnyalábolta és gondosan egy zsákba csúsztatta valamennyit. A nénike fellélegzett és megelégedetten indult a kijárat felé. Az ajtóban azonban megtorpant és visszatotyogott a terembe. Éppen akkor vitte át a postás a zsákot a gyűjtőhelyre. Az öreg néni megállította és halkan kérdezte:

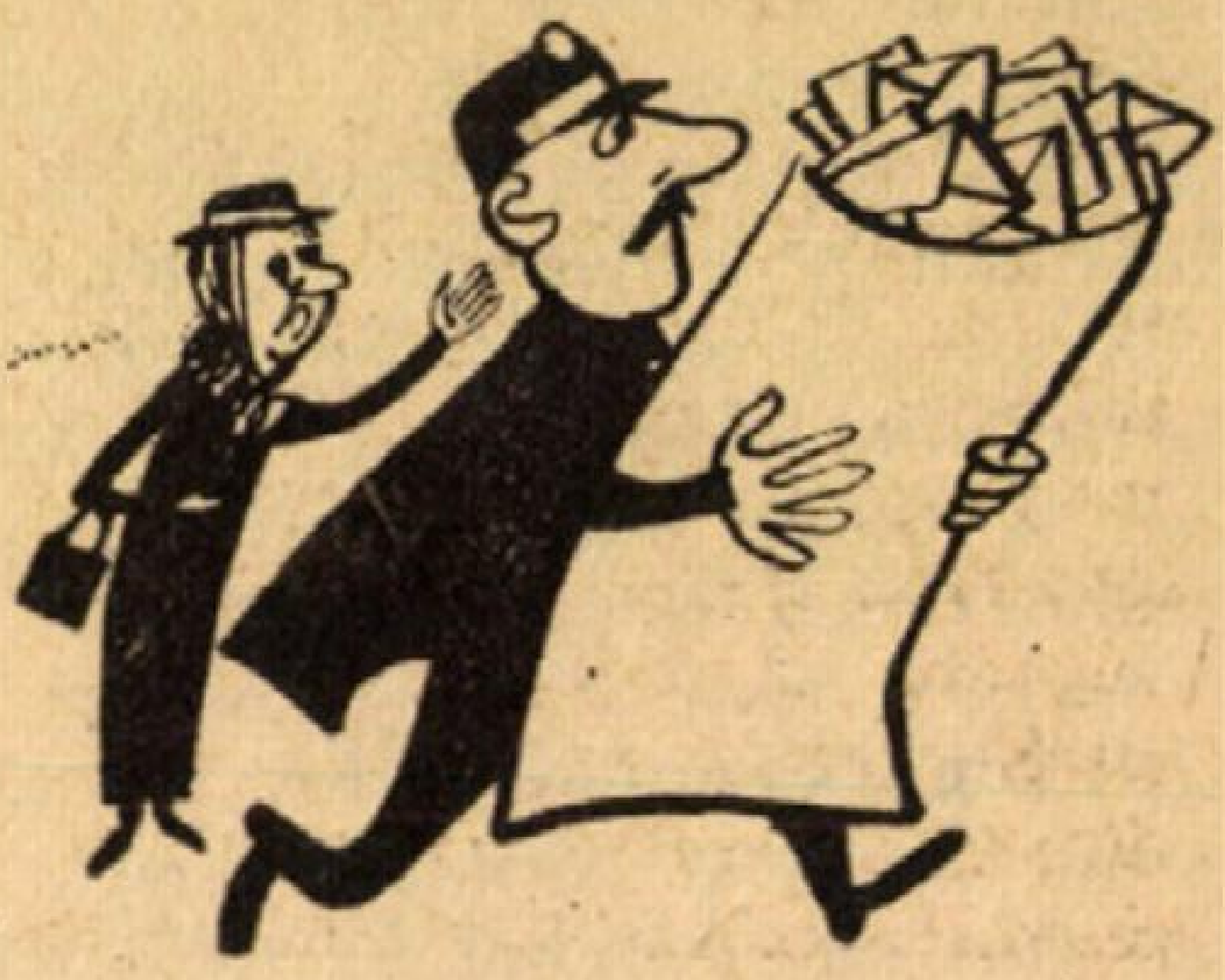

– Tessék mondani, nem lyukas a zsák?

Palásti László

Büntetik a vesztegetőt is

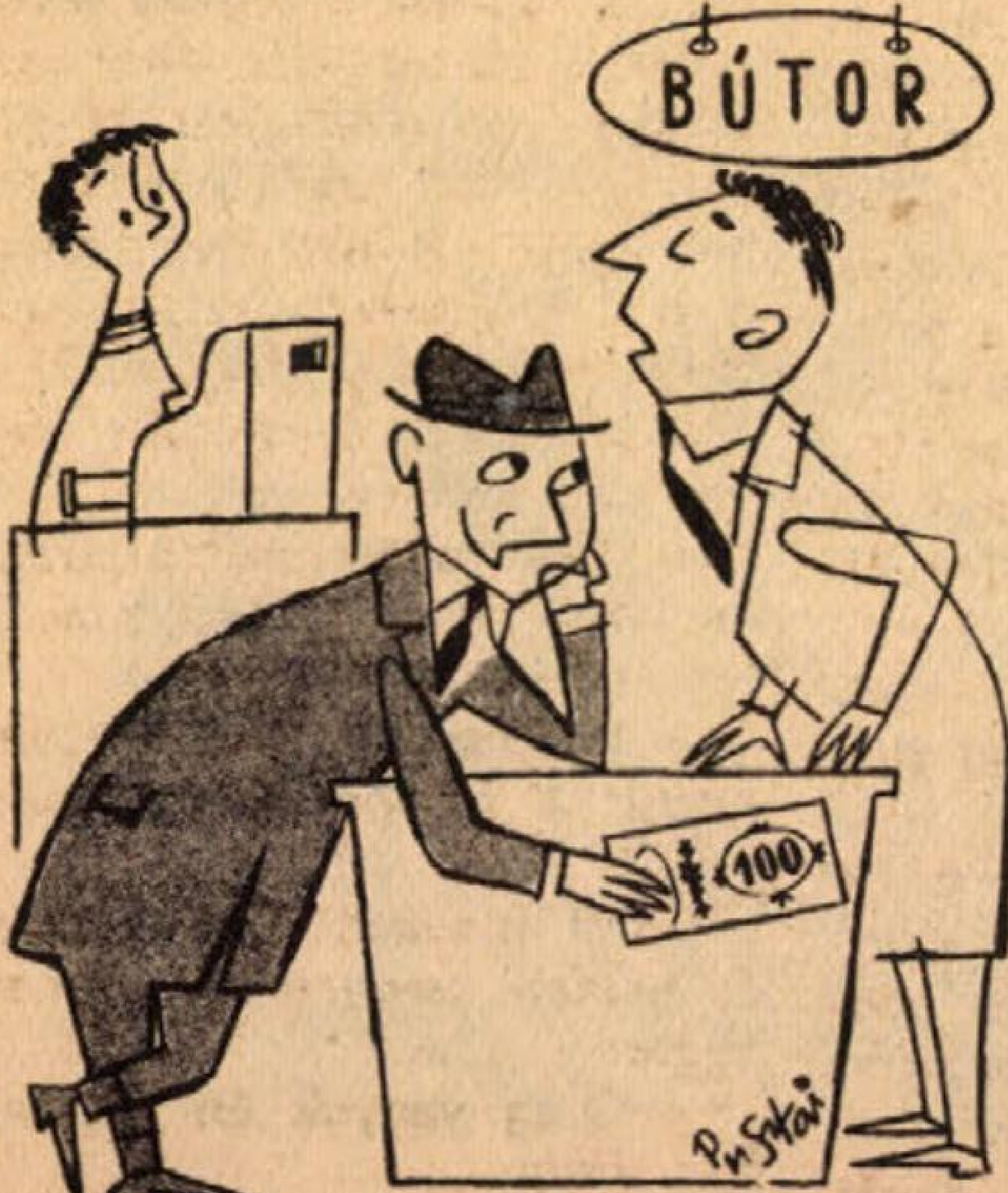

– Kassza! Öt évet az úrnak!

Bérfeszültség

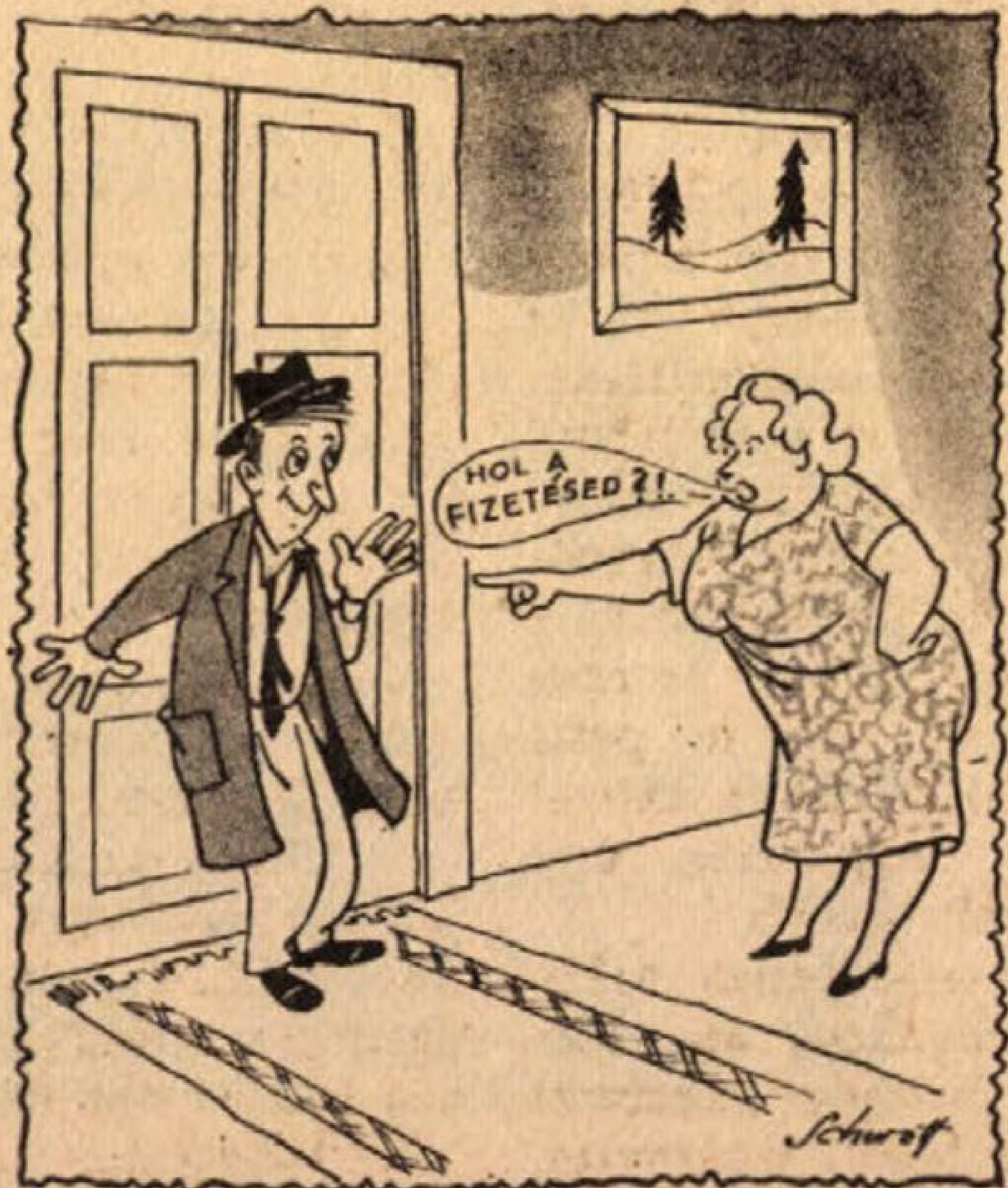
HOL A FIZETÉSED?!

Divat a masni

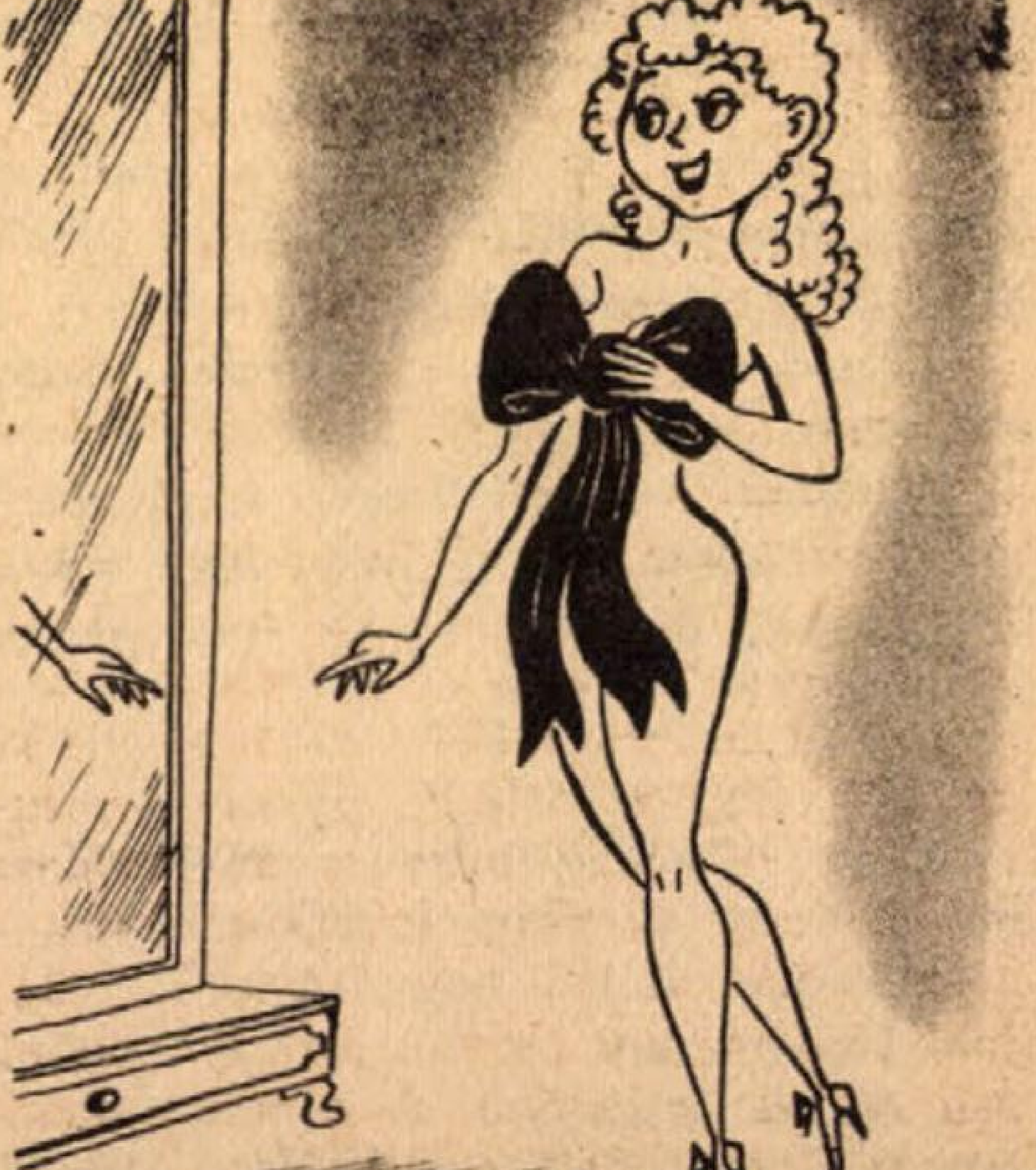

– Tényleg, egész jól öltöztet...

A szégyenlős

Réber László rajza

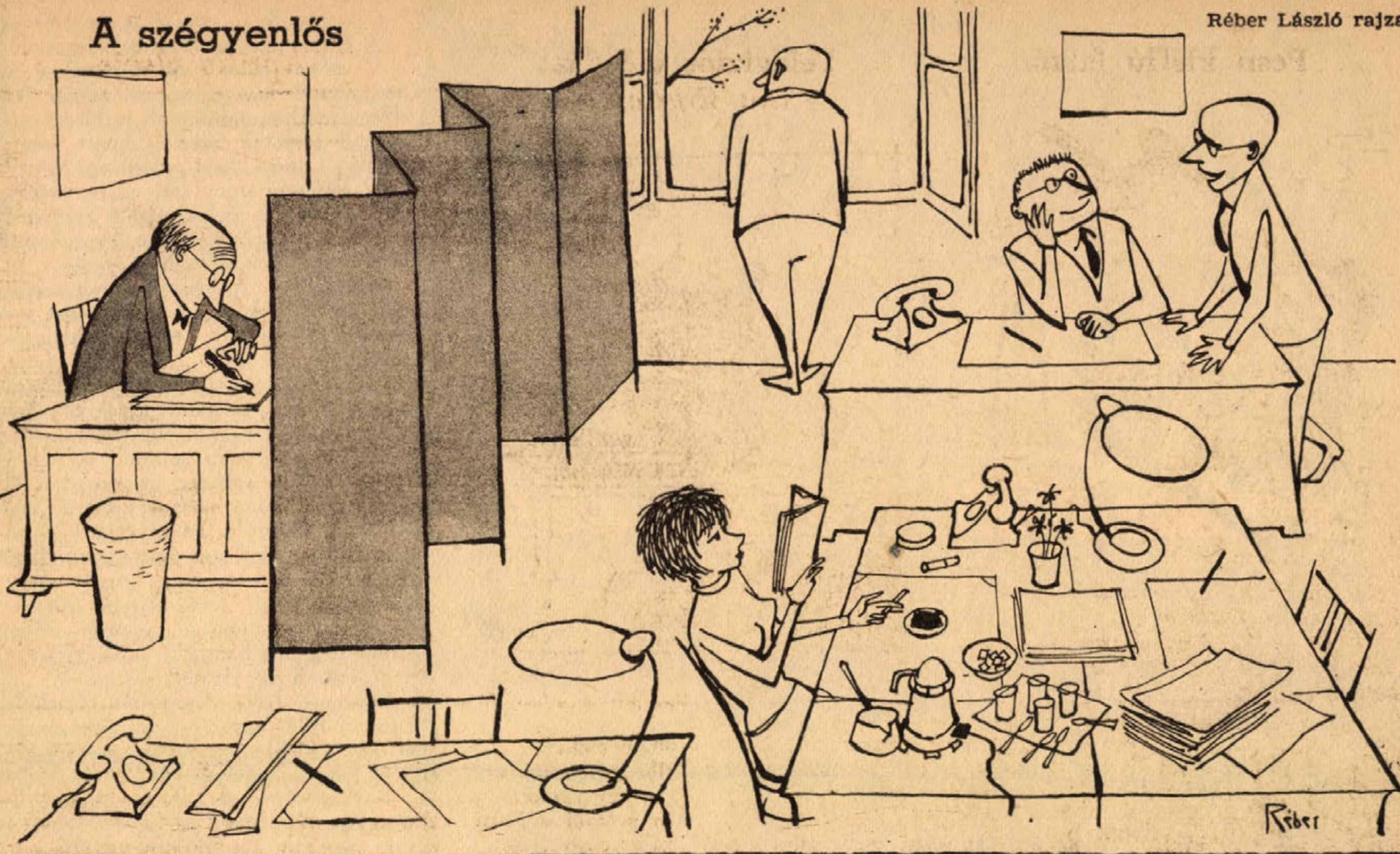

A SÓ UTCAI ÉPITKEZÉS

Az úgy volt, hogy a Központ kiküldte Gazsit a Só utcai építkezésre. Ki is ment rögtön, de egy lelket sem talált ott, akinél jelentkezhetett volna.

– Majd csak bejön valaki! – gondolta magában türelmesen és letelepedve egy téglarakásra, szép kényelmesen megreggelizett: kenyeret szalonnával, hagymával. Alig hogy végzett a reggelivel, teherautók jöttek és téglát, gerendákat, cementet, meszet, hajócsavart, szövőszéket, kis zászlócskákat és márványoszlopokat hoztak. Gazsi várt még egy kis ideig, aztán beleköpött a tenyerébe és nekilátott a munkának. Pontosan tizenkét órakor azonban nagyot kiáltott:

– Fájront!

– Na végre! – felelte önmagának, majd lassan, minden harapást megfontolva, elfogyasztotta az ebédjét: kenyeret szalonnával, hagymával. A délután folyamán megint befutott néhány teherautó: szerszámokat, zsákokat, talicskákat hoztak és néhány előregyártott faliújságcikket. Gazsi szorgalmasan dolgozott egész nap és éjszakára meghúzódott a szerszámraktárnak épített kis fakalyibában.

Néhány nap múlva fotóriporterek jelentek meg az építkezésen. Gazsit is lefényképezték, elölről, hátulról, felülnézetben, satöbbi. Egy vöröshajú, gyorsbeszédű nő még arra is rávette, hogy derékig levetkőzzék és bal vállán egy ásóval, jobb vállán egy ásóval, harcosan nézzen a jövőbe. A képek egyrésze megjelent a Déli Harsonában, ezzel az aláírással: „Lázas iramban épül és nemsokára beköltözhető lesz a Só utcai bérpalota." Ugyanazon a napon a teherautók ablakkereteket, háziáldásokat, kilincseket, fürdőkádakat és húsz kiló törökmézet hoztak. Csak embert nem küldtek, még egy felet sem.

Gazsi nem ijedt meg a nagy munkától. Vígan, fütyörészve végezte a dolgát és ha ellustult, megírt és kirajzszögezett néhány buzdító jelszót a kalyiba oldalára.

A remeteség azonban rossz hatással volt rá. Furcsa gondolatok jutottak az eszébe, az elmúlásról, az életről, az emberekről. Éjjelenként nem tudott elaludni és ha elaludt, álmában répaorrú bérelszámolónők telepedtek a mellére. Egy napon aztán nem bírta tovább a magányt és levelet írt a Központnak, hogy küldjenek ki még valakit az építkezésre.

Szép napsugaras délelőttökön, ha nem volt kedve a munkához, felállt a téglarakásra és kikönyökölt a deszkakerítésen, elmélázva, pipával a szájában. Nézegette a járókelőket és szeretett volna beszédbe elegyedni velük: az időjárásról, a várható termésről, a bér- és norma-kérdésekről, de a pesti emberek csak egy-két szóval válaszoltak, vagy még úgy sem, és siettek tovább.

Egyszer, amint éppen kikönyökölt a palánkon, az „Idegeneknek a belépés szigorúan tilos!" tábla felett, észrevette, hogy egy szép, kövér virágszál libeg az építkezés felé, kis kosárral a karján.

– Hej, de szívesen építkeznék veled! – sóhajtotta magában Gazsi.

És mit tesz Isten, a virágszál Gazsit kereste. Kiderült, ő lesz az új munkaerő.

Attól kezdve együtt dolgoztak, vállt vállnak vetve. Gazsi Brigádkának keresztelte el az asszonyt, aki elmondta, hogy özvegy, hogy gyűlöli a férfinemet, és hogy szereti a gyerekeket. Brigádka úgy dolgozott, mint egy férfi: ásott, talicskázott, gerendákat cipelt és úgy is káromkodott, mint egy férfi. Gazsi boldog volt, hogy nincs egyedül és munkaintenzitása napról napra emelkedett.

Egy este Brigádka nem ment haza, ott aludt Gazsinál és ott is maradt. Keze nyomán otthonná vált a fakalyiba, az ablakra függöny került, a ház elé virágot ültetett és a hozományba hozott nagy falióra, minden negyedórában szűnni nem akaró harangjátékkal örvendeztette meg szívüket. Esténként együtt könyököltek ki a kerítés felett, csendes beszélgetésben.

Mire a ház alapozása elkészült, megszületett az első gyerek. Természetesen fiú.

– Olyan szakmunkást nevelek belőled, hogy csuda! – kiáltotta Gazsi boldogan és hozzátette: – Nagyon nagy szükség van itt munkáskézre ...

Teltek-múltak az évek. A ház lassan, lassan, de épült. Brigádka pedig minden évben megszülte a maga szakmunkását. Az építkezésen egy egész gyereksereg hancúrozott és a nagyobbak már segítettek is a szüleiknek. A hétköznapok munkában teltek el, vasárnaponként pedig az volt az egyetlen szórakozásuk, hogy kikönyököltek a kerítésen és nézegették a járókelőket. Csak nagyritkán jutottak el moziba, mert etetni kellett a legkisebbik gyereket, megfejni a tehenet, moslékot készíteni a disznóknak, szóval volt elég munka. Egyszer kijött hozzájuk a Nemzeti Színház együttese, a „Kultúrát a dolgozóknak!"-mozgalom keretén belül és eljátszották nekik a Hamletet, továbbá egyszer künn volt náluk az Operaház balettkara is.

Huszonöt év múltán egy szemfüles újságíró szóvá tette a Só utcai építkezés ügyét a Déli Harsonában. Feltette a kérdést: miért nincs még kész a ház és miért piszmog csak néhány ember az építkezésen?

Gazsi akkor már öreg volt. A haja megfehéredett és görnyedten járt. Amikor felolvasták előtte a türelmetlen hangú cikket, végignézett a gyerekein, akik mind ott dolgoztak az építkezésen és sértődött hangon így szólt:

– Nem tudom, mit akarnak, én mindent megtettem, ami tőlem tellett ...

– Új munkaerők kellenének, apám! – mondta a legidősebb fiú.

Gazsi ránézett a feleségére, és halkan, szégyenlősen azt rebegte:

– Öreg vagyok én már ahhoz, fiam ...

Mikes György

Nem nagy különbség

Szűr-Szabó József rajza

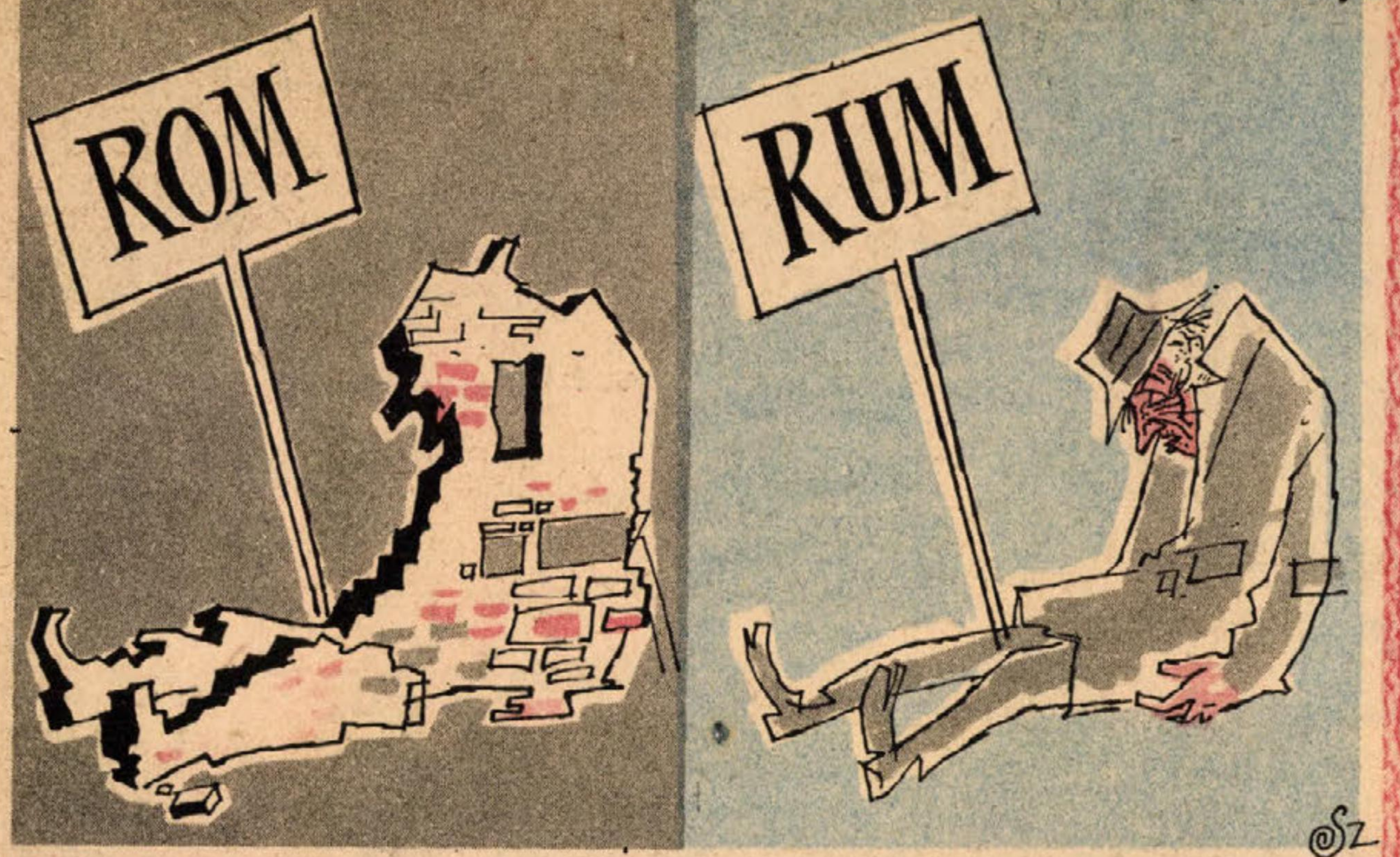

Példázat

az egyes nyugati politikusok által hirdetett preventív háborúról.

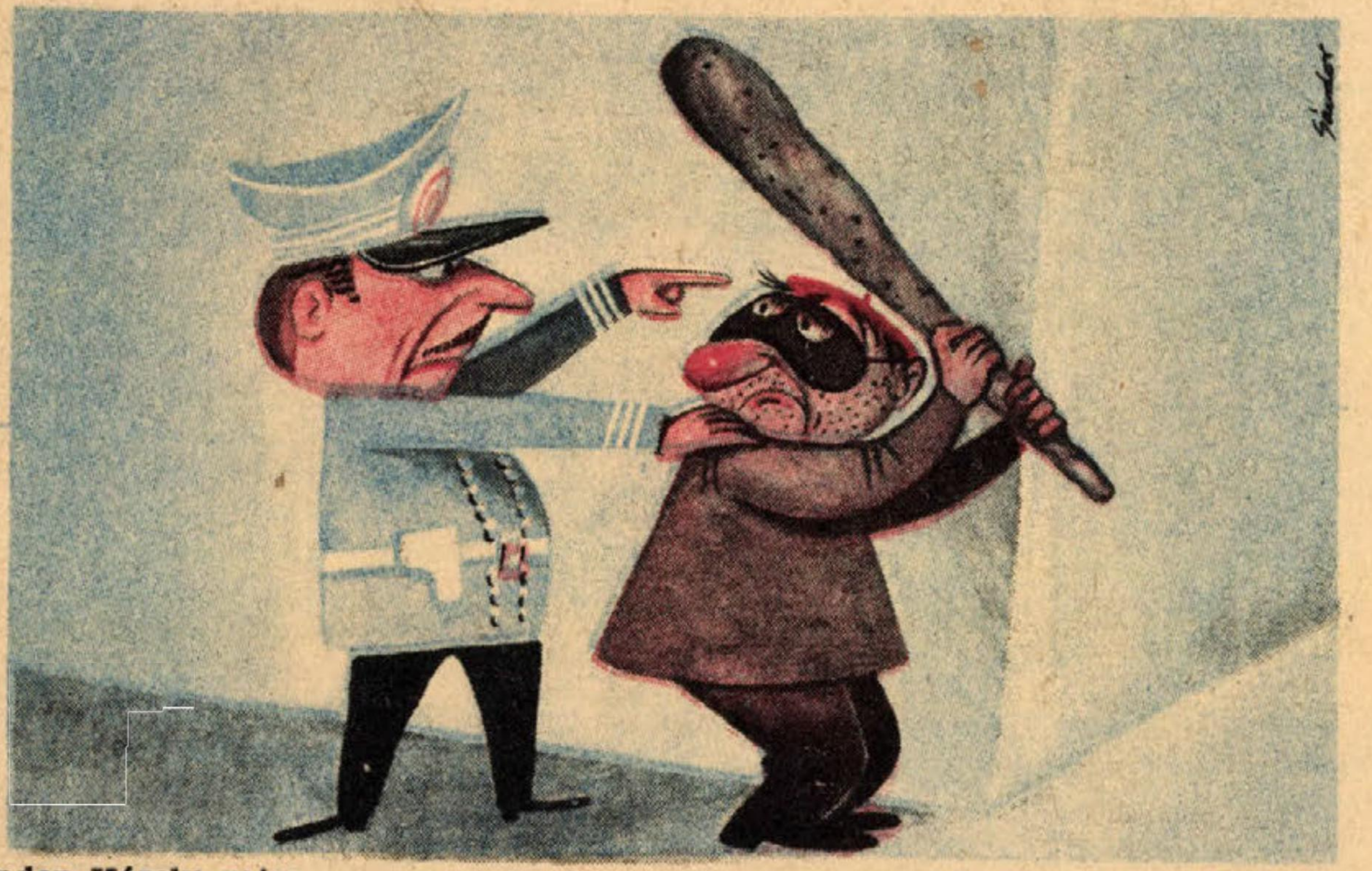

Sándor Károly rajza

– Hé, miért akarja leütni azt, aki erre jön?
– Mert hátha meg akar engem pofozni...

Feleség a bemutatón

A harmadik csöngetés után, a híres színész felesége könnyed csókot lehel férje parókájára és nesztelenül kioson az öltözőből. Az előcsarnokban találkozik a híres színésznő férjével. Némán kezet szorítanak és megállnak egymással szemben, zölden, mint két szem szilva egy száron. A férj kivesz a zsebéből egy fiolát és odakínálja a feleségének.

— Parancsol belloidot?

Mindketten lenyelnek két-két szemet az idegcsillapítóból, még nézik egymást egy darabig eszelős tekintettel, aztán bemennek a nézőtérre.

A feleség a második sorban ül középen, nem néz se jobbra, se balra, a fekete függönyt nézi, amely mindjárt szétnyílik, hacsak ki nem gyullad a színház, vagy valami más csoda nem történik... Feje zsibong az álmatlan éjszakáktól. Körülötte profán csevegés folyik moziról, szabónőről, lottóról. Könnyű nekik, nincs más gondjuk... Hol van már a színházból az igazi áhitat...! A szorongás, amely eddig a torkával játszadozott, most lejjebb kúszik és keményen megmarkolja a gyomrát. Mögötte megszólal egy női hang:

— Tokaji is játszik...

Ez az ő férje. Izgatottan fészkelődik, szeretné a fülét egyszerre kinyitni és be is csukni. Egy férfihang unottan mondja:

— Hogy megöregedett az az ember...

— Megöregedett a keresztanyád térde... — gondolja keserűen és bevesz egy bromurált. Jaj, csak ne beszéljenek tovább... Senki se beszéljen semmit...

A híres színésznő férje előtte ül lecsukott szemmel. Az arca már nem zöld, hanem fehér, mint a hó. A függöny felmegy.

A nézőtéren sehogysem akar elülni a zsivaj. Zörgés, csuszorálás, krákogás. Mögötte srégen balra, elkezd dolgozni a staniclis ember... Megvárja, míg csend lesz, akkor elővesz a zsebéből egy egészen kicsi staniclit, amibe alig fér bele a két kövér ujja. Jobbra-balra érdeklődik: „Akarsz egy cukrot?" Mindenki akar cukrot, a stanicli permanensen zörög... Rájuk pisszegne, de nem lehet. Színész-feleség nem pisszeghet a színházban, csak ülhet a sor közepén odaszegezve, mint Krisztus a keresztfán...

A feleség férje, a híres színész belép a színpadra. Kék bársonyzeke van rajta és sárga mellény. Taps nincs, az kiment a divatból, de a feleség mégis reménykedik. Hátha ül a nézőtéren valami öreg őrült, aki összeveri a tenyerét. Nem... Undok csönd.

A színész ágál, érces hangon beszél, gúnyosan, fölényesen. De a szeme olyan, mintha pléhből volna. A keze remeg, amikor szivarra gyújt.

„Drukkol, szegénykém..." gondolja a feleség és könny szökik a szemébe. „Csak össze ne rogyjon, mert akkor lehúzzák a függönyt és..."

— Ugye, hogy megöregedett? — mondja az unott férfihang.

Most jön a féloldalas monológ. A színész tompa, gyászos hangon beszél, a feleségéről van szó, aki meghalt... A könnyek végig csorognak az arcán, szipákol... „Töröld meg az orrod..." gondolja a feleség és a színész, mintha csak hallaná, előveszi a zsebkendőjét... Jó tempóérzékkel kifújja az orrát, utána rövid szünetet tart... Micsoda színész, istenem, még az orrfúvása is... Az a mondat következik most... A legszebb mondat, amely az életről és a halálról szól... A nézőtéren szipognak... Valaki köhögni kezd... Aztán még valaki, már legalább tízen köhögnek... A mondatból nem hallani semmit.

— Akarsz még egy cukrot? — kérdi a staniclis ember és vastag ujjaival zörgeti a staniclit... Egy fiatalember odahajol a mellette ülő nő füléhez és súg valamit. A nő vállat von. A színész ronggyá szenvedve, kibőgött szemekkel kitántorog a színpadról... A feleség megmarkolja a széke karfáját és megfeszül, mint az íjj. Halálos, néma csönd. Nincs taps. A színész egy pillanatra megáll a színfalak mögött, hogy letörölje könnyeit, de tulajdonképpen a tapsot várja. Nincs taps. A nézőtéren ötszáz szadista ül felmagasztosulva és dacosan megvonja kegyeit a produkciótól. Premier-publikum. Nem fizetett és nem is tapsol. Elszánt tekintetükben komor szakértelem lobog. A feleség hirtelen meggyűlöli a színházat, az életet, és az emberiséget. Ül ötszáz Néró között és látja, amint a nyitott gázcsap alatt összeölelkezve fekszik férjével... Mindez két másodpercig tart, mert az utolsó sorokban egy jótét lélek összeüti a tenyerét és a tetszés zaja csakhamar végighullámzik az egész nézőtéren. Csak a staniclis ember nem tapsol, mert nem tud a staniclitól... A feleség egész testében elernyed és jóleső melegség fut át rajta... „Hiába, no... — gondolja hálásan — premierpublikum, ért hozzá..." Azután még ezt gondolja. „Talán majd egyszer eljön az idő, amikor az előadás végén a közönség ütemesen tapsolva kiáltozza: Há-zas-tár-sak! Há-zas-társak...! És akkor megjelenünk mi, feleségek és férjek, és mélyen meghajolunk a nagyérdemű publikum előtt."

Gádor Béla

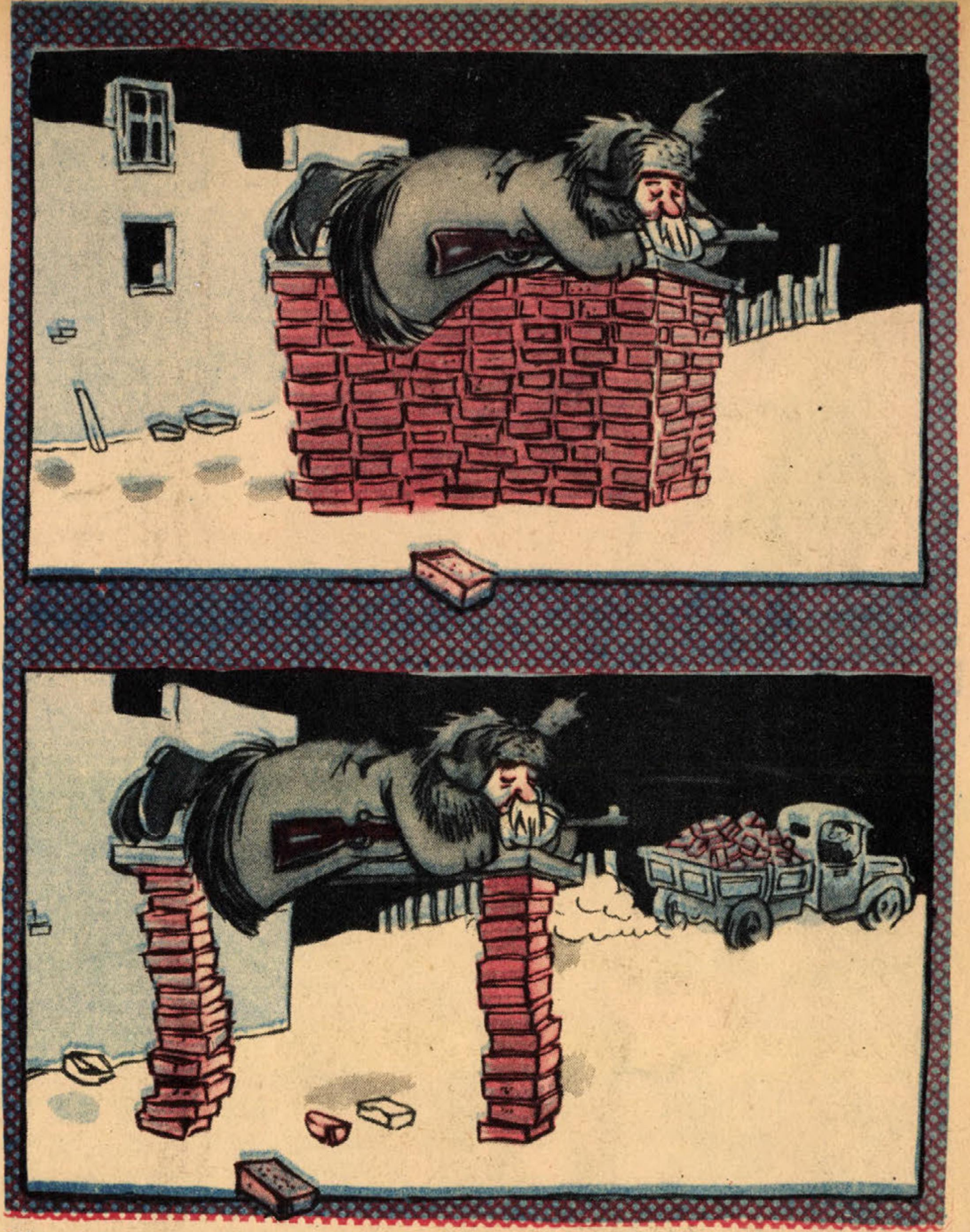

Történet az „éber" éjjeliőrről...

(A tallini „Pikker" című humoros, szatirikus lapból)

Szép kis tervezés

Szűr-Szabó József rajza

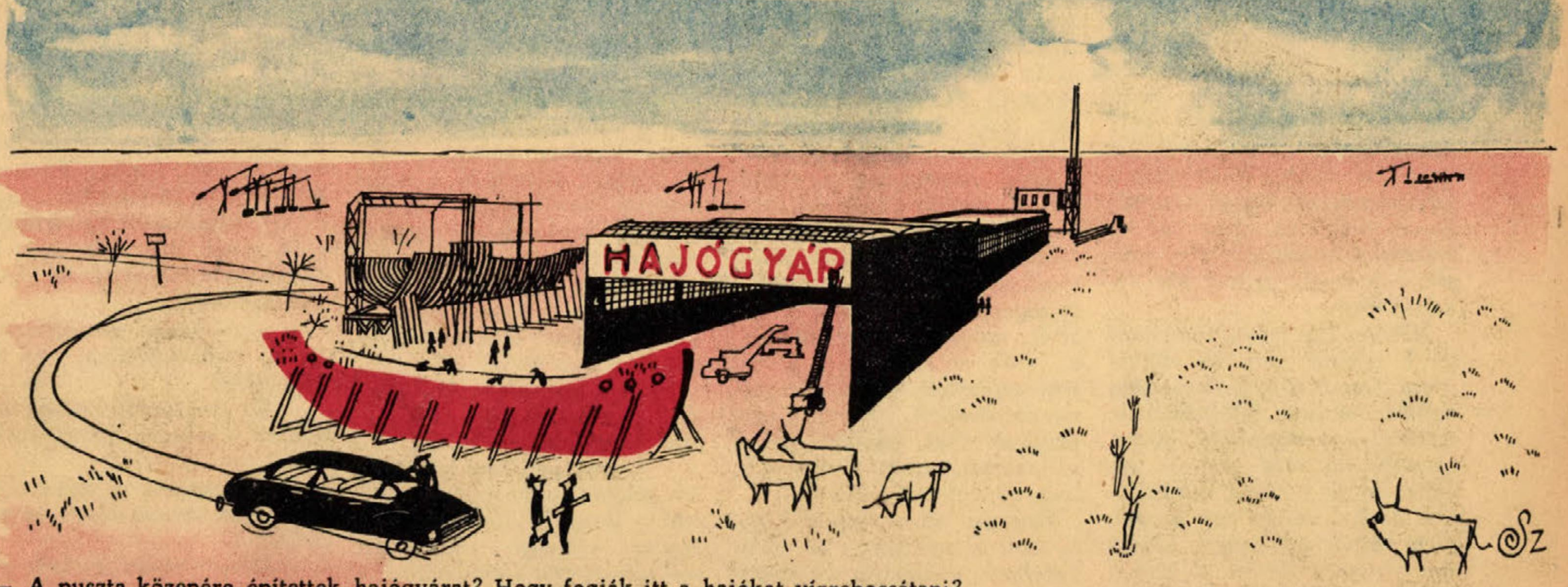

– A puszta közepére építettek hajógyárat? Hogy fogják itt a hajókat vízrebocsátani?
– Azon majd törje a fejét az igazgató...

Totózik a plakátragasztó

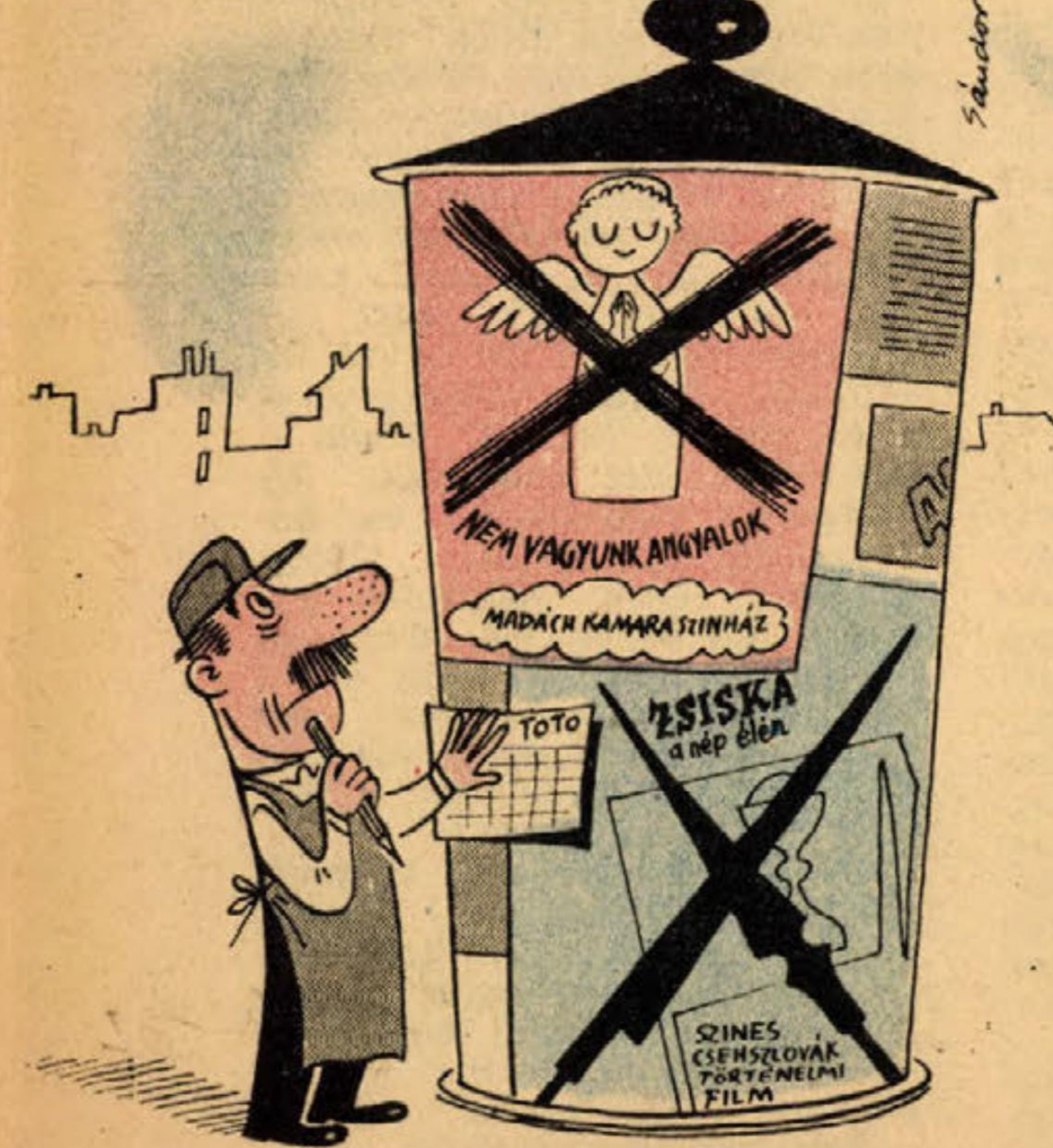

– No, nem bánom, legyen ez is X...

Bözsike és a divat

Várnai György rajza

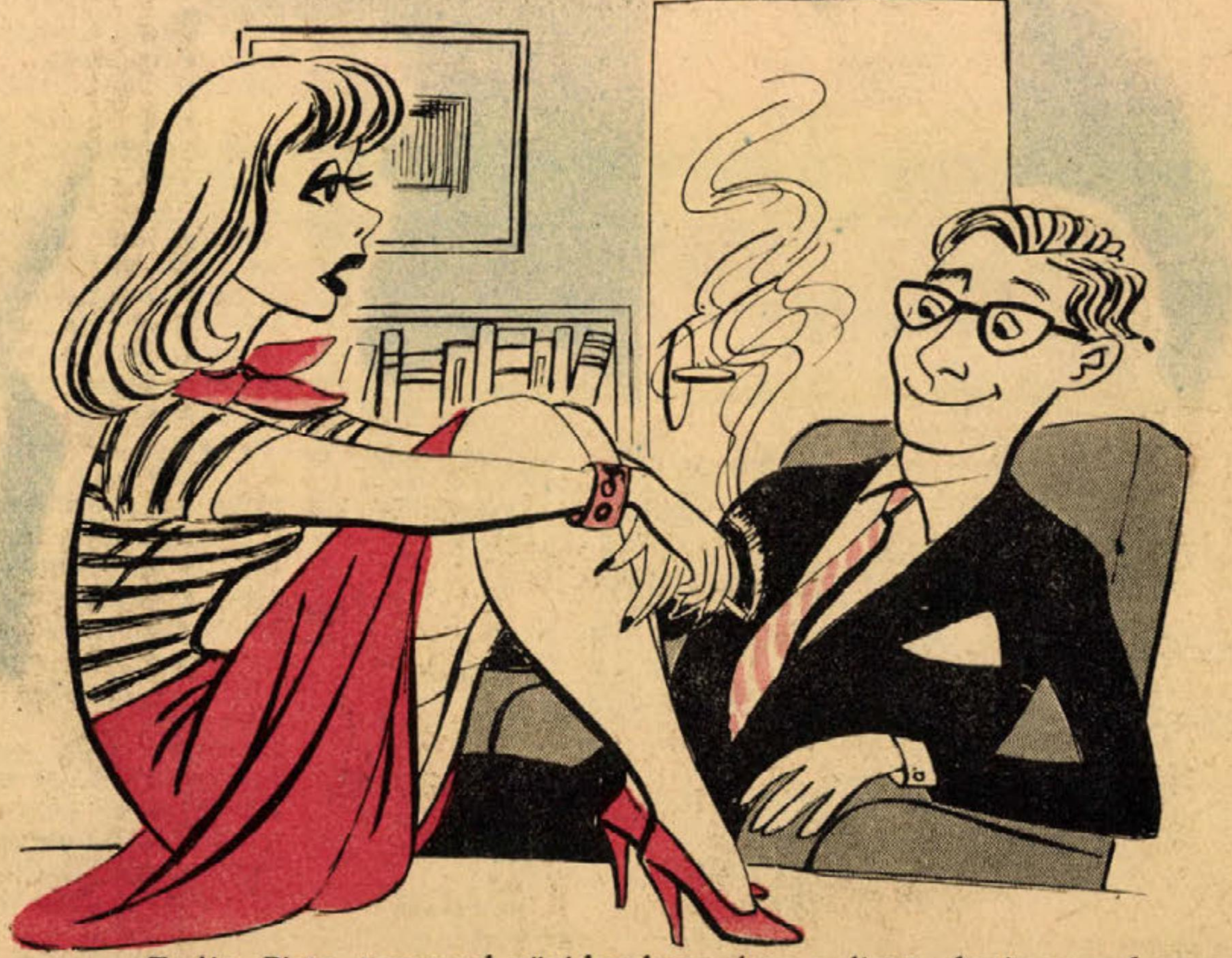

– Tudja, Pista, tavasszal rövidszoknya lesz a divat, de én nem fogom hordani, mert konzervatív vagyok...

Soha ilyen tavaszt..!

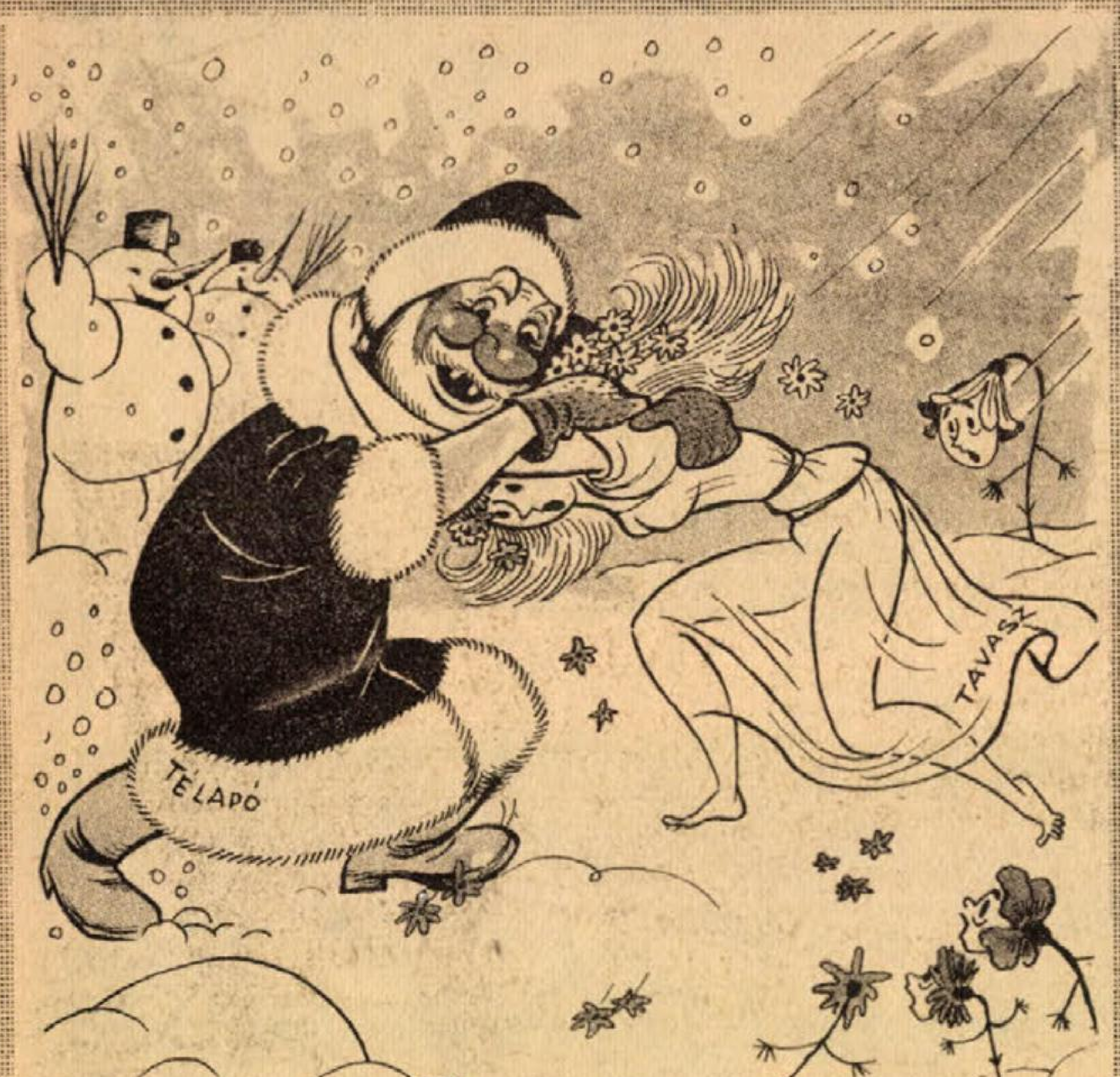

– Szegény Tavasz! Rossz volt az erőnléte!...

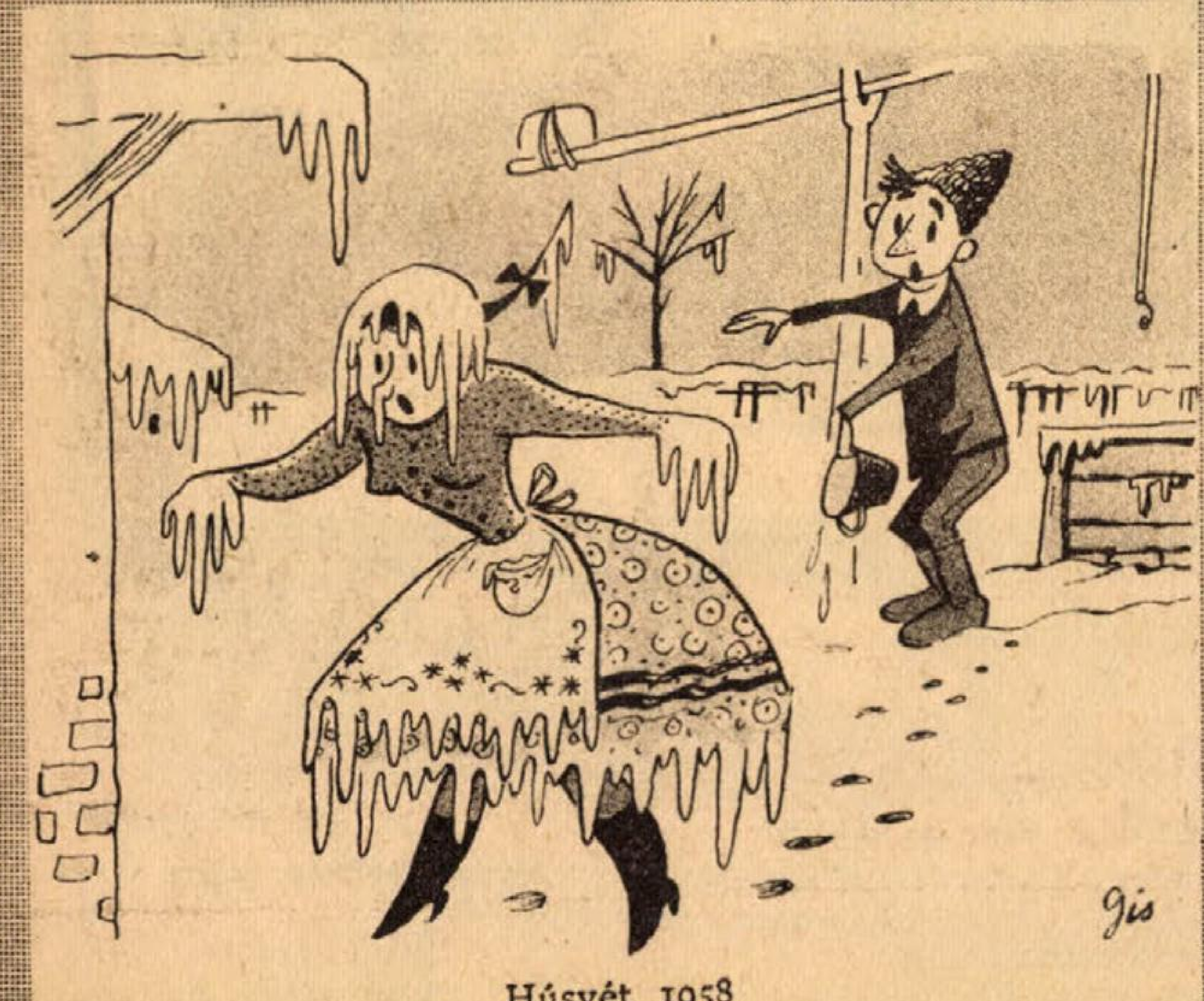

Húsvét 1958

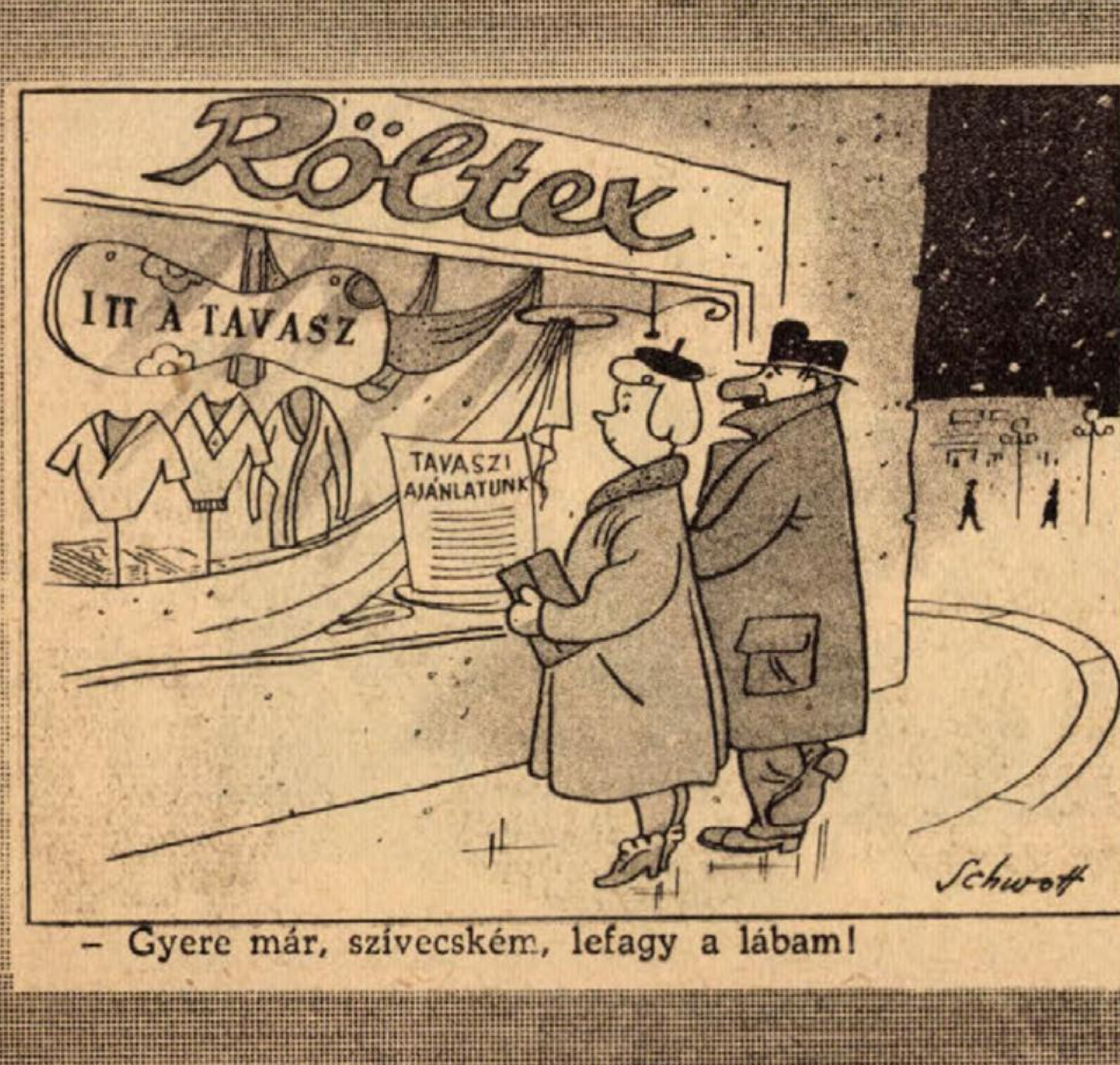

– Gyere már, szívecském, lefagy a lábam!

Gyorsfénykép

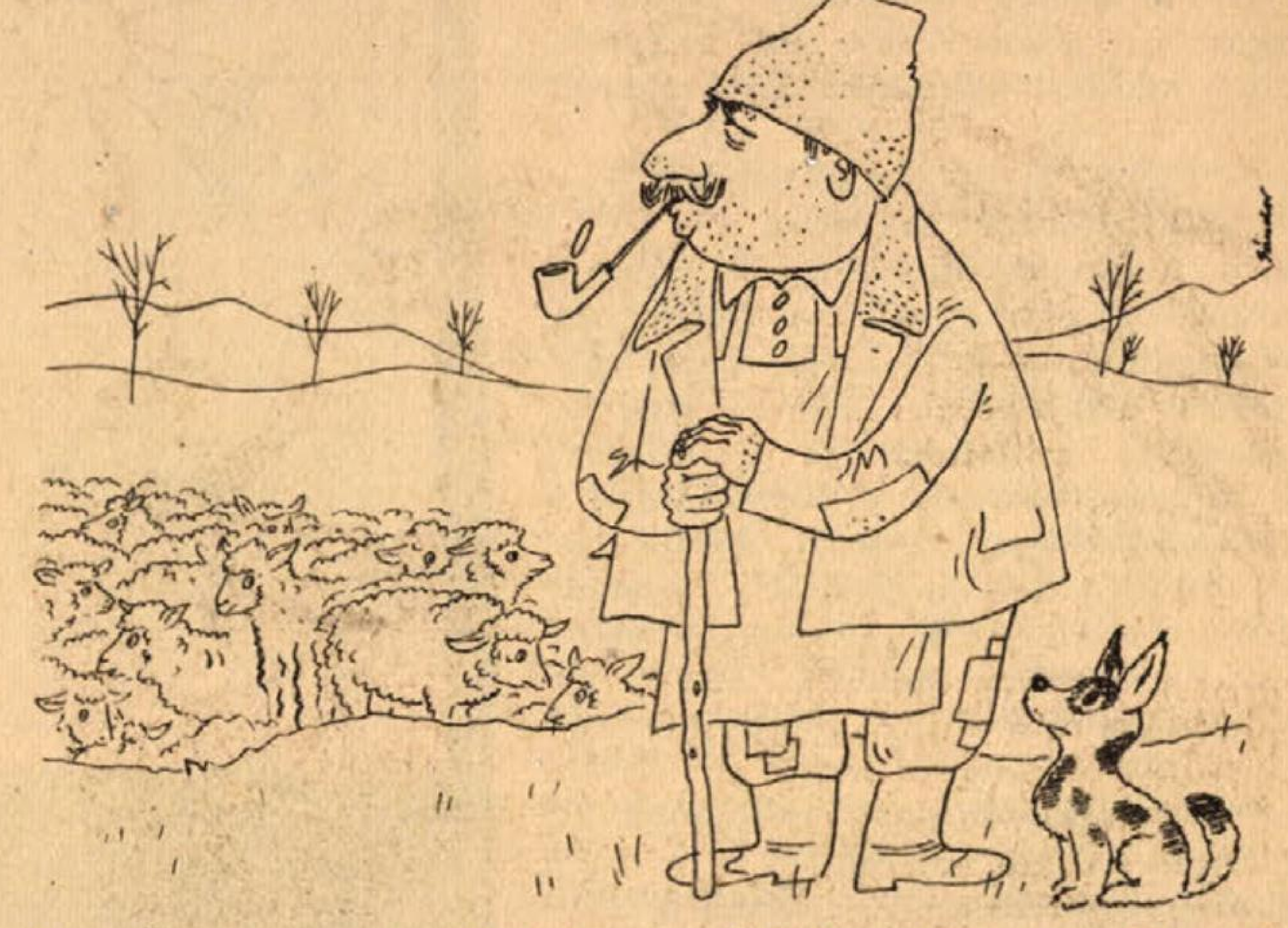

E pompásan sikerült kis rajzon sok minden látható, maga az egész rajz pedig azért látható, mert Sándor Károly barátommal az első tavaszi napon kiszaladtunk csak ide a szomszédba, Pesthez harminc kilométerre verőfényt és földszagot szivni, hogy — kvázi — egy kis lelki vitamint vegyünk magunkhoz, mert hónapok óta ülünk a szobában s beláttuk, hogy ez így tovább nem mehet.

Nos, látható a képen mindenekelőtt Tinnye község határa. Tinnye csakugyan egy macskaugrásra van Pesttől, de mert a macska rendszerint arra ugrik, amerre vasútvonal is van, Zsámbék és Tinnye felé pedig nincs, ez a kis község szinte ismeretlen a nagyközönség előtt. Budakeszi, Páty, Zsámbék, Tök, Perbál, Tinnye — ez a sorrend. Azután már Piliscsaba jön. Az már ismert helység. (Tök községről sohasem hallottam eddig, bevallom. Ha egyszer majd vasútja lesz és két megállója, az egyiket Tök-alsónak, a másikat Tök-felsőnek fogják hívni.)

Látható a képen továbbá egy juh-nyáj, illetőleg annak egy része. Az egész nyáj 141 darab juhból áll, és a tinnyei „Új élet" téesz tulajdona azzal a 205 anyajuhhal együtt, akik nem járnak ki a legelőre, mert a juh-gólyát várják.

A képen jobbról egy tarka kutya látható csaknem természetes nagyságban. Ez a korcs kis kutya nyilván azt írta be az életrajzába, hogy az apja terelőpuli volt, s így jutott a nyáj mellé. Itt azonban kitűnően dolgozik, bizonyítva azt, hogy a származás nem minden. A kutya neve meghökkentő. Úgy hívják: Szutyel. Senkisem tudja miért. Állítólag ő maga választotta ezt a különös nevet.

S látható a rajzon, persze aki miatt a rajz készült, Mester István bácsi, a téesz hatvannyolc éves juhásza. Az „Új élet" az ellenforradalom által felrobbantott Kossuth téesz utódja. Tíz taggal alakult. Ma már hatvannál többen vannak. Itt juhász Mester bácsi, napi egy munkaegységért. Fején kopott báránybőrsüveg, szájában pipa. Arca humorérzékről, mértéktartóan piros orra a bor megbecsüléséről tanúskodik.

Látható a képen Mester bácsi nadrágja is. Erős szövetből készült annak idején. Mester bácsi ugyanis ebben a nadrágban jött haza Tinnyére szabadságra 1912-ben, karácsonykor, katonáéktól. Huszár volt, Nagyváradon szolgált. A piros nadrágot az első háború után befestette kékre, s azóta befestette többször is, de a festék mindig lekopik róla s előbújik a szövet piros huszárszíne. K. u. k.-nadrágban őriz juhot a téesz juhásza. Nem mindennapos dolog.

Mester bácsi egyébként jó egészségnek és jó étvágynak örvend. Reggelire zsírban sütött krumplit, tojást és szalonnát evett (tinnyei komplett), estig kint van a nyájjal, este húslevest fog enni egy darab takarttal. Mi a takart? Töltöttkáposzta töltelékje.

Nem látható a képen, hogy mi rejtőzik Mester bácsi jobb alsó bordája alatt, ami miatt nem tud nagyot emelni. De ez még a röntgenképen sem látható. Ez az egy csorba az öreg juhász egészségén. A történetét elmondja ő maga, így:

— Tavaly nyáron beteg lett a szövetkezet tehenésze, nekem kellett kihajtanom a csordát. No, jó. Legel a jószág, amikor egyszer csak látom, hogy a Samu megyen felfele a dombra, ahol kukoricás van. Ez a Samu egy rossz bika volt. Megyek utána, hogy le ne törje Samu a kukoricát mind. Ütöm a botommal a farát, de Samu egyszer csak elbődíti magát és jön nekem. Ütöm, de hiába. Neki a mejjemnek a fejivel, repültem vagy húsz métert, elterültem persze. Akkor pedig Samu átgyalogolt rajtam. Nyomtam utána az ágyat sokáig, de összeszedtem magam. Hanem, ha lehajoltam, vagy emelni akartam valamit, csak fájt, de úgy, hogy sötét lett előttem minden. Az orvos elküldött Pestre, röntgenyre. Nem láttak semmit. Végül a Rókusban azt mondták, ha hagyom, megvágnak és belenéznek, mi van ott. Hogy ki kő-e venni. Mondom hagyom, de ha ki kő venni, én magam veszem ki. Így aztán hazajöttem. De emelni nem tudok. No Isten áldja elvtárs, mert még szétmennek a birkák. Gyerünk Szutyel!

De a legjobban az tetszett, amikor diskurzus közben egyszer ezt mondta: „Aki kapát, kaszát tud fogni, az kapáljon, kaszáljon. Aki meg csak bukfencet tud vetni, menjen a színházba."

Bizisten bölcs beszéd.

(t.)

Árucsereforgalom Nyugat-Németország és az USA között

Várnai György rajza

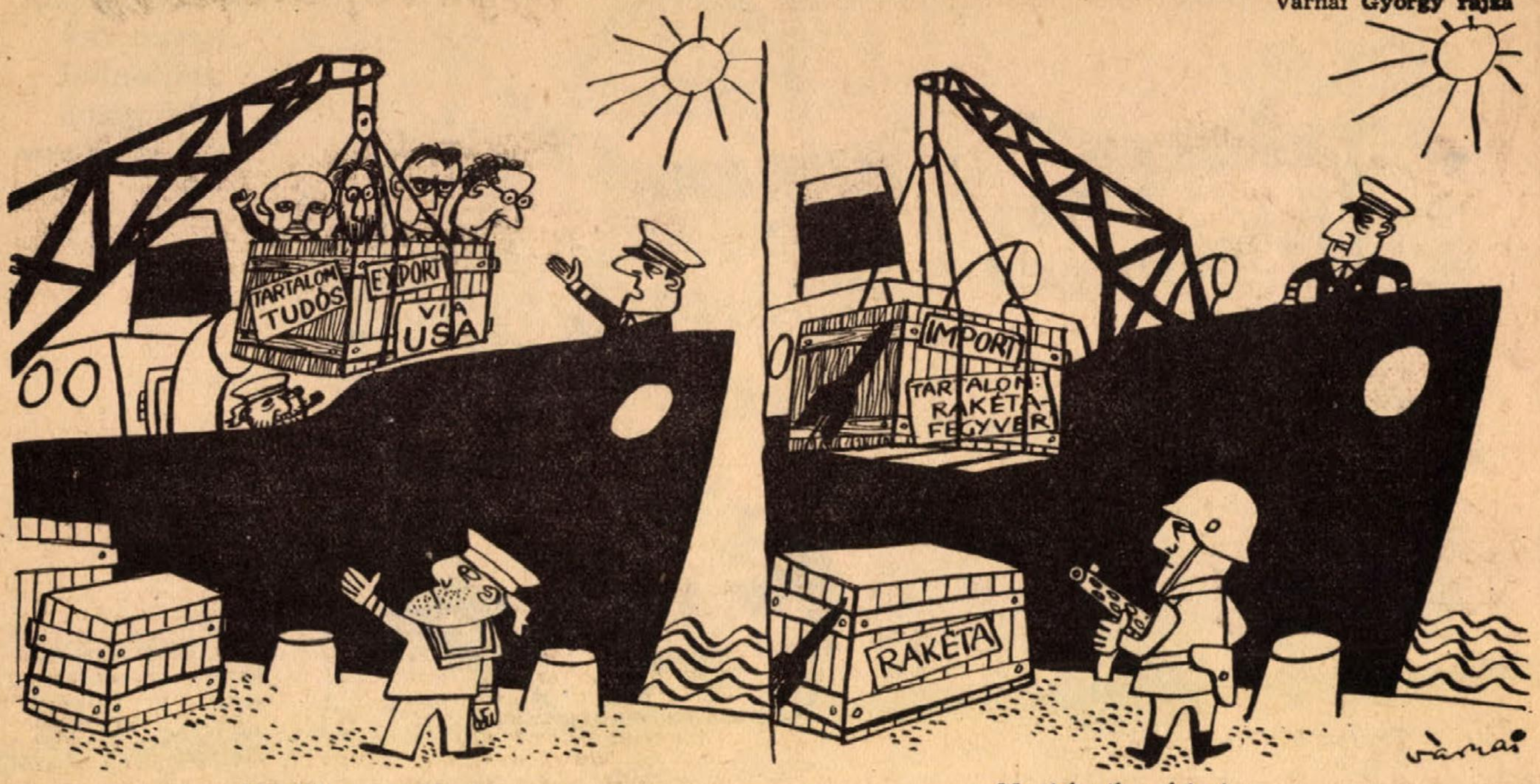
TARTALOM TUDÓS
EXPORT
VIA USA
IMPORT
TARTALOM: RAKÉTA-FEGYVER
RAKÉTA
várnai

Elindul a nyersanyag

Megérkezik a készáru

Noteszlap

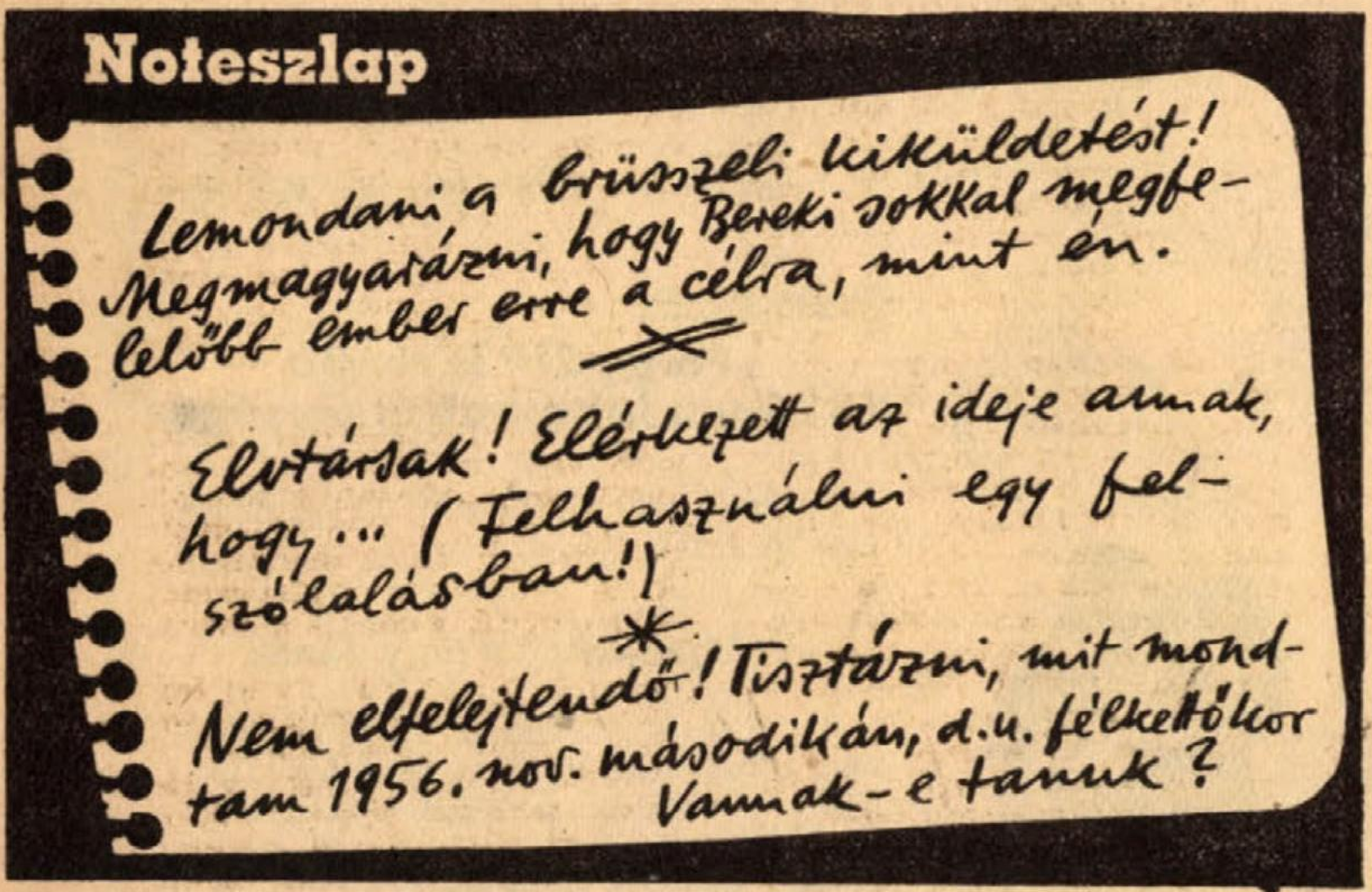

Lemondani a brüsszeli kiküldetést! Megmagyarázni, hogy Bereki sokkal megfelelőbb ember erre a célra, mint én.

* * *

Elvtársak! Elérkezett az ideje annak, hogy... (Felhasználni egy felszólalásban!)

*

Nem elfelejtendő! Tisztázni, mit mondtam 1956. nov. másodikán, d.u. félkettőkor. Vannak-e tanuk?

Bár mi is ezt mondhatnánk...

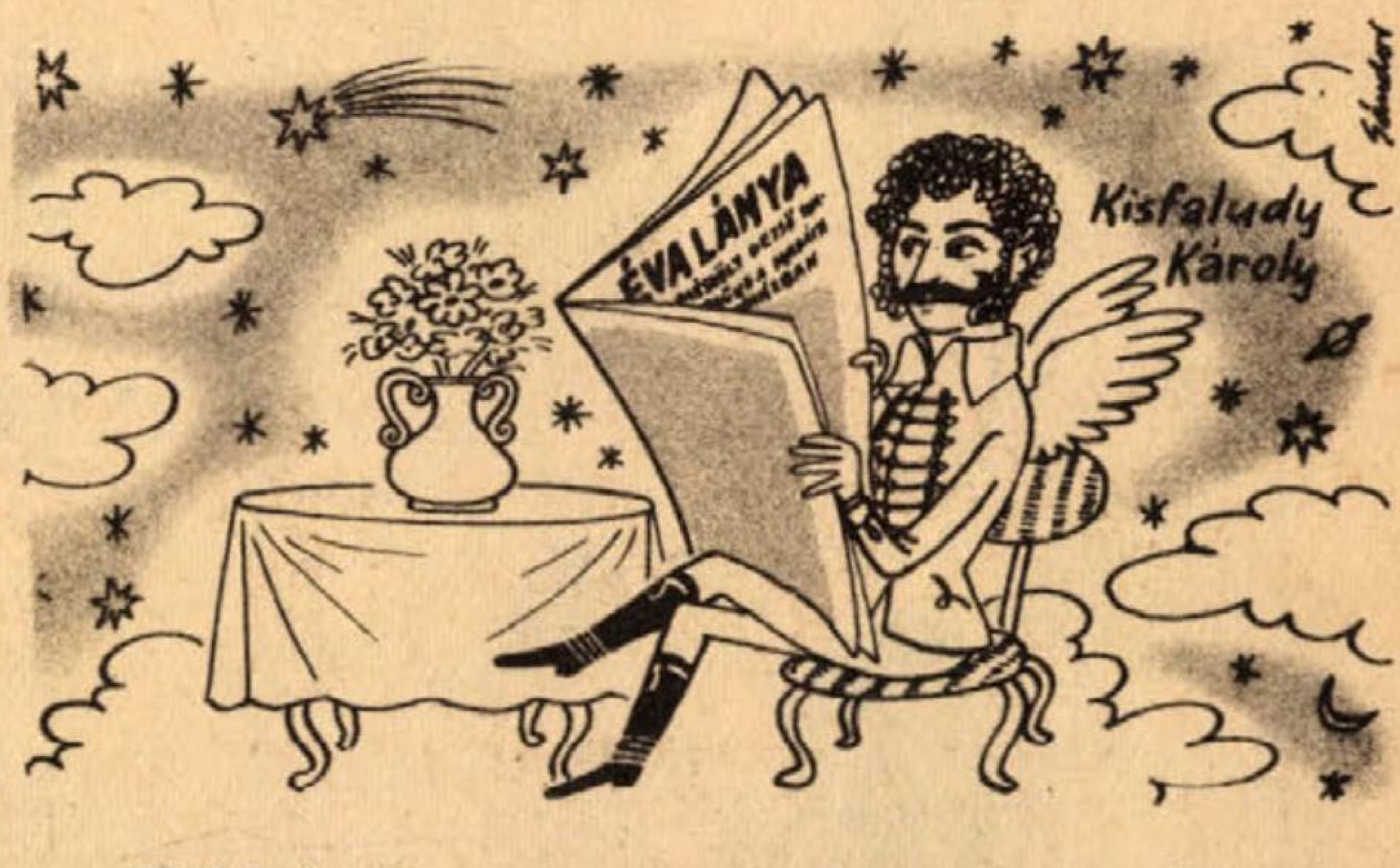
ÉVA LÁNYA
Kisfaludy Károly
Sándor

Kisfaludy: Na végre egy darab, amely a mi korunk emberének problémáiról szól...

Nagy idők tanúja

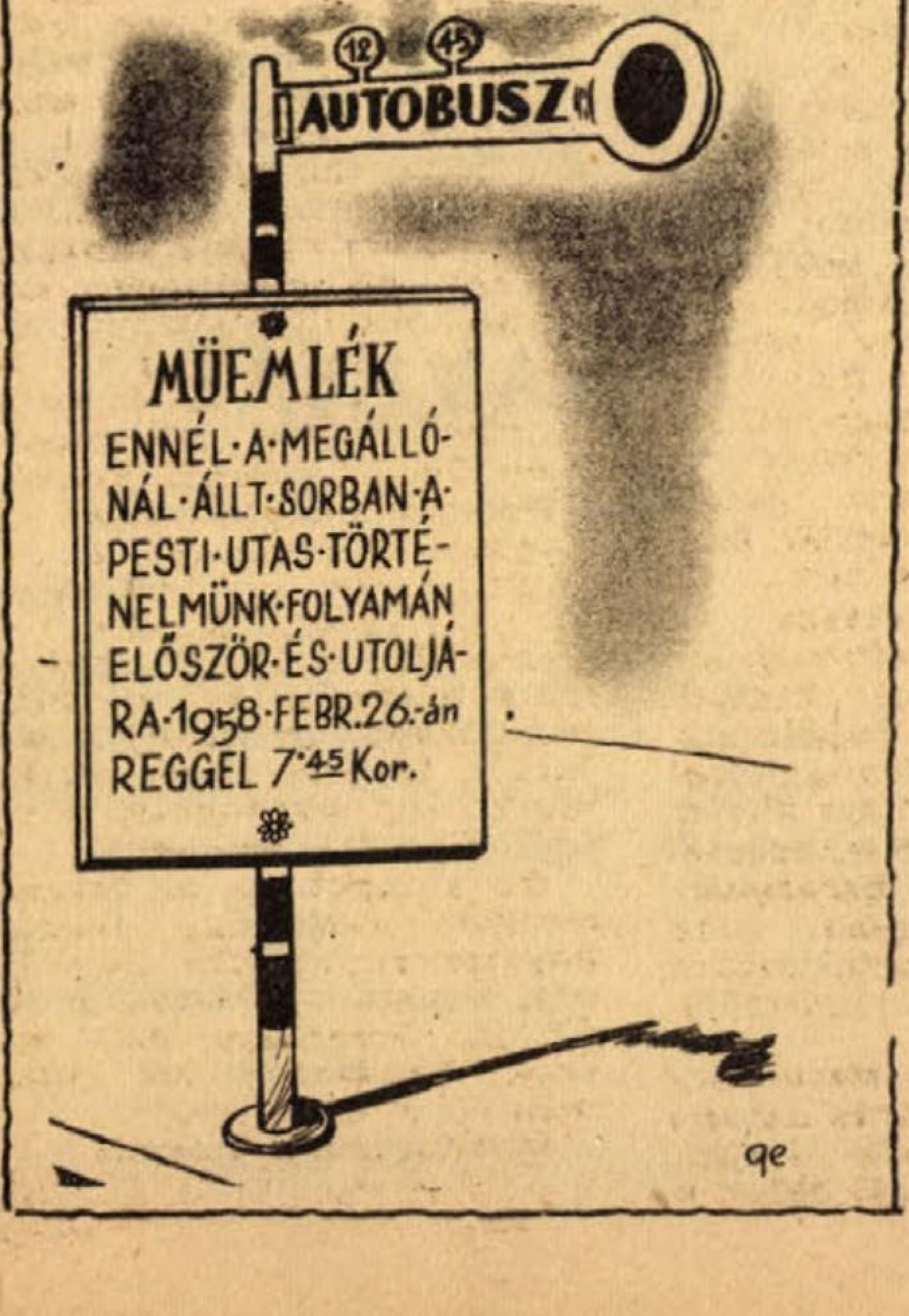
12
45
AUTOBUSZ
MŰEMLÉK
ENNÉL·A·MEGÁLLÓNÁL·ÁLLT·SORBAN·A·PESTI·UTAS·TÖRTÉNELMÜNK·FOLYAMÁN ELŐSZÖR·ÉS·UTOLJÁRA·1958·FEBR.26.-án REGGEL 7·45 Kor.
ge

A GYOSZ-ban az államosítás után

(A nagyüzemek államosításáról közöltük ezt a rajzot 1948 március 31-én)

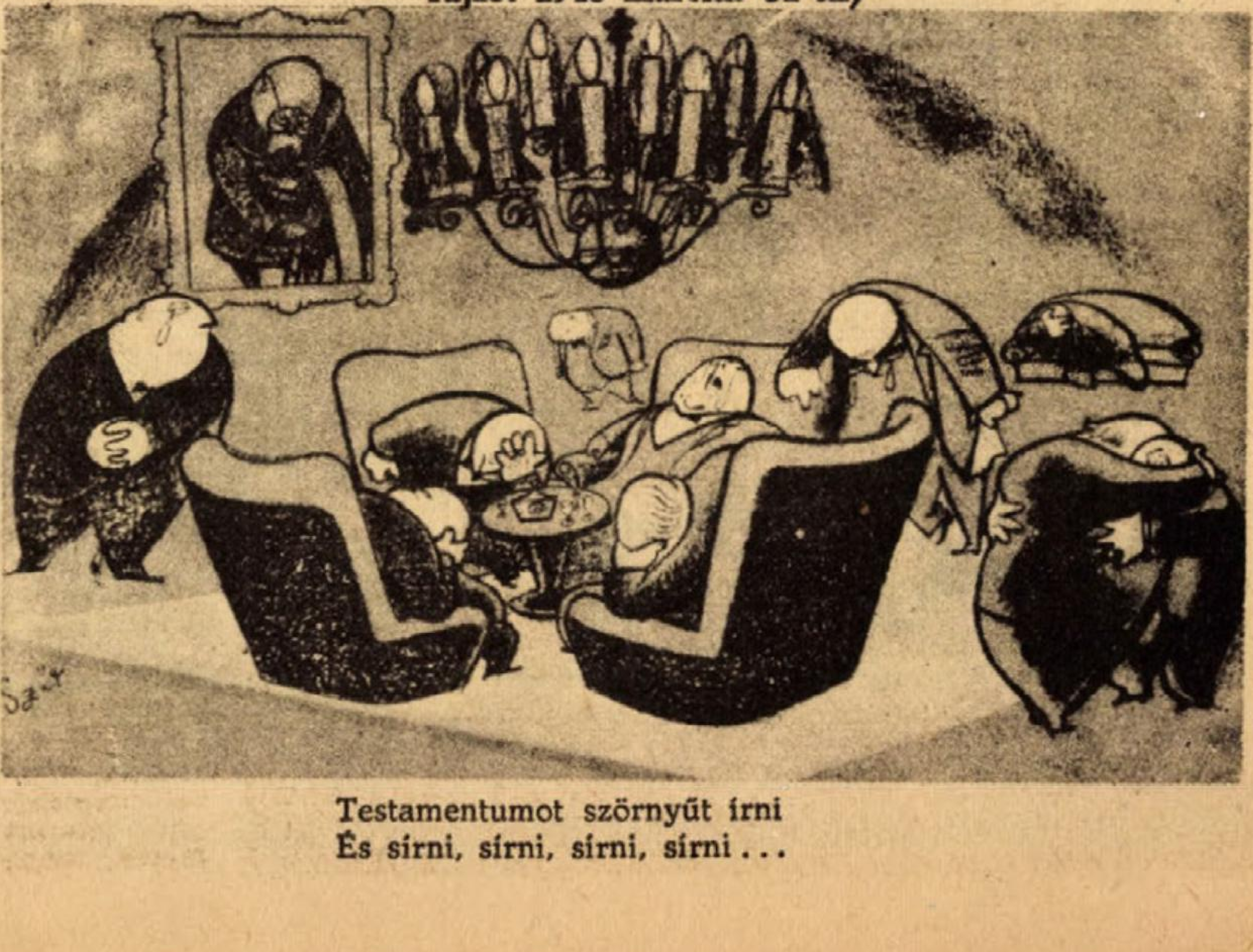

Testamentumot szörnyűt írni
És sírni, sírni, sírni, sírni...

Bankjegyeket készítenek nájlonból Nyugaton

Kaján Tibor rajza

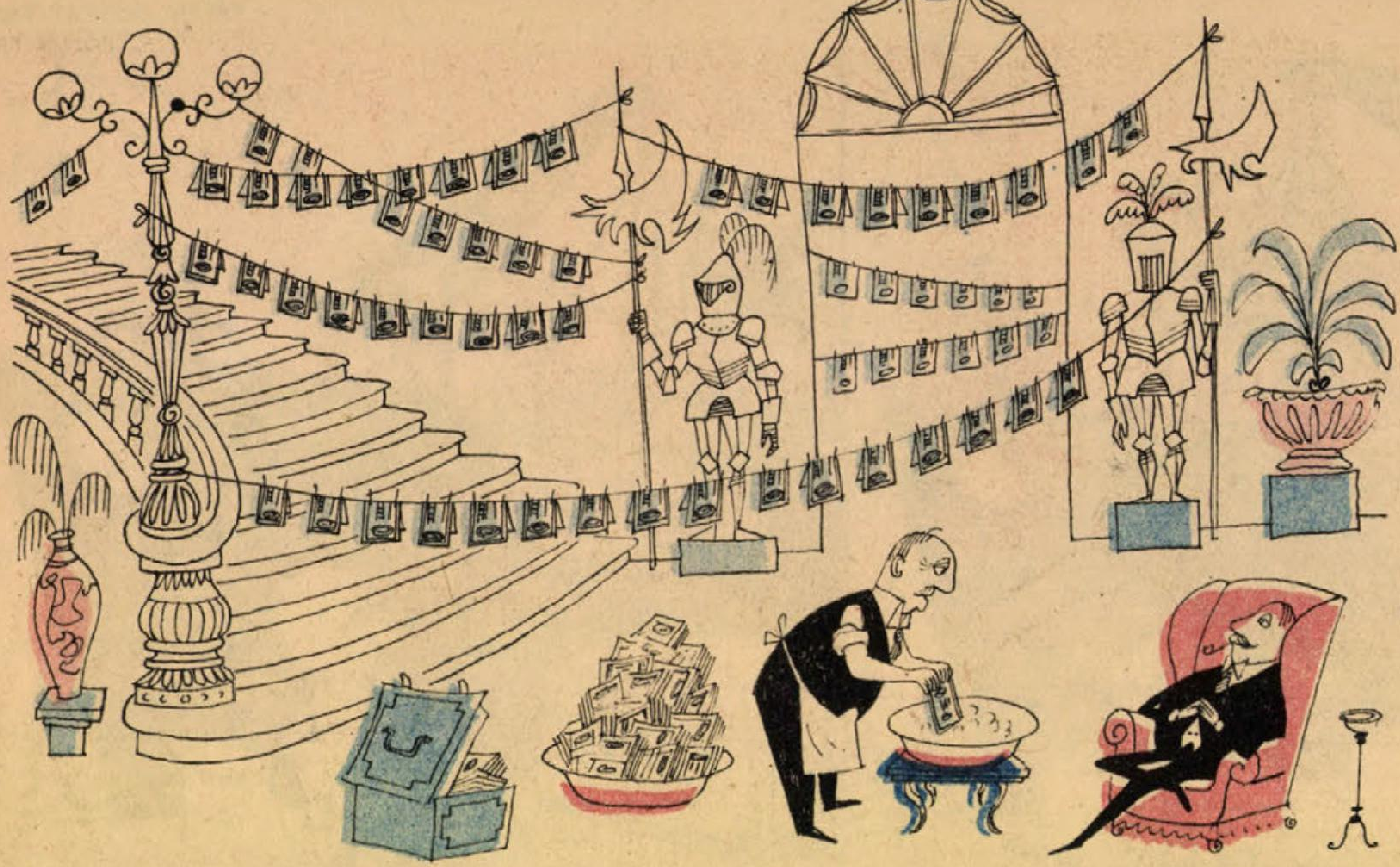

– Csak az a baj, hogy esténként mind a hetvenöt milliómat ki kell mosnom . . .

A rémhír

Mészáros András rajza

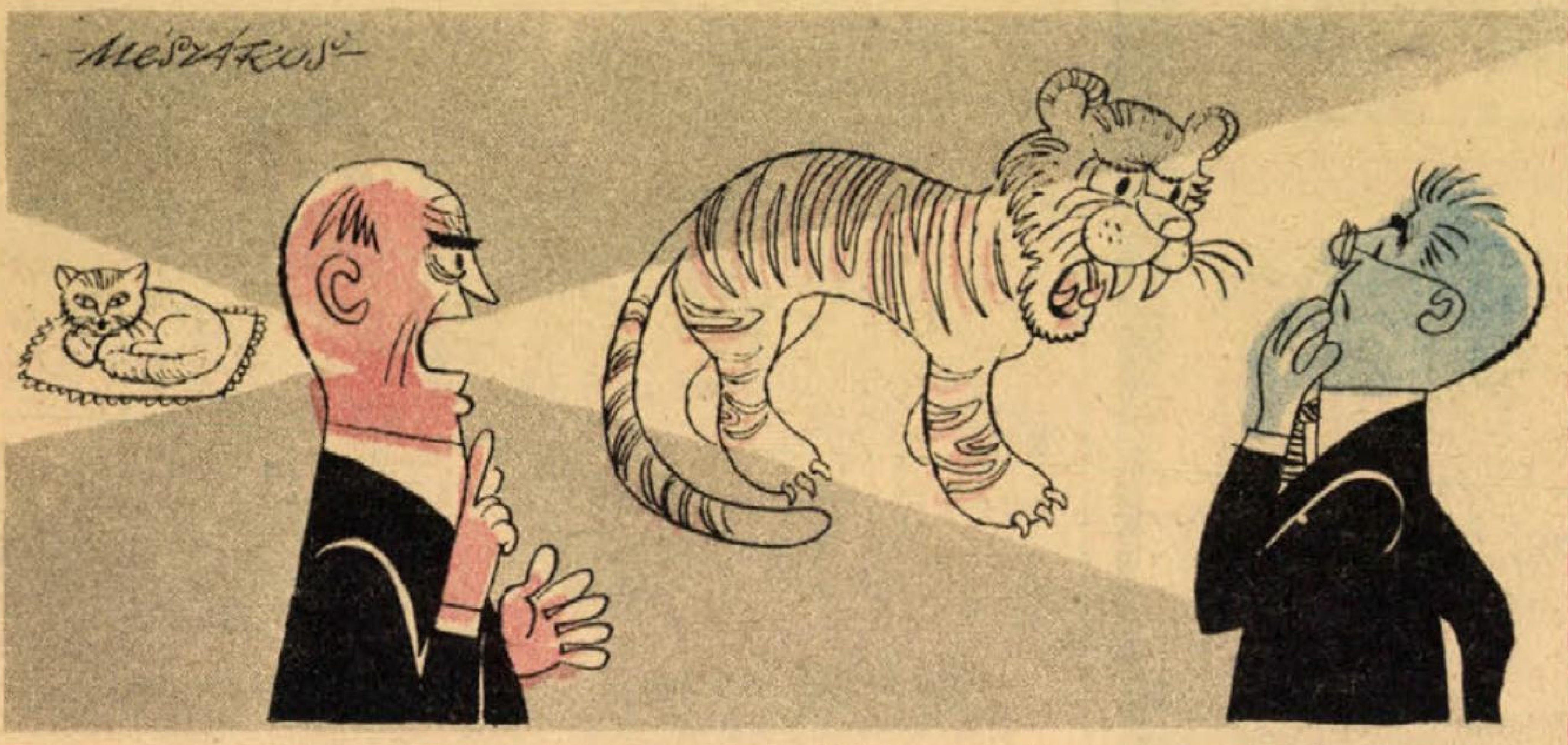

Sokba kerül ez a túlórázás

Schwott Lajos rajza

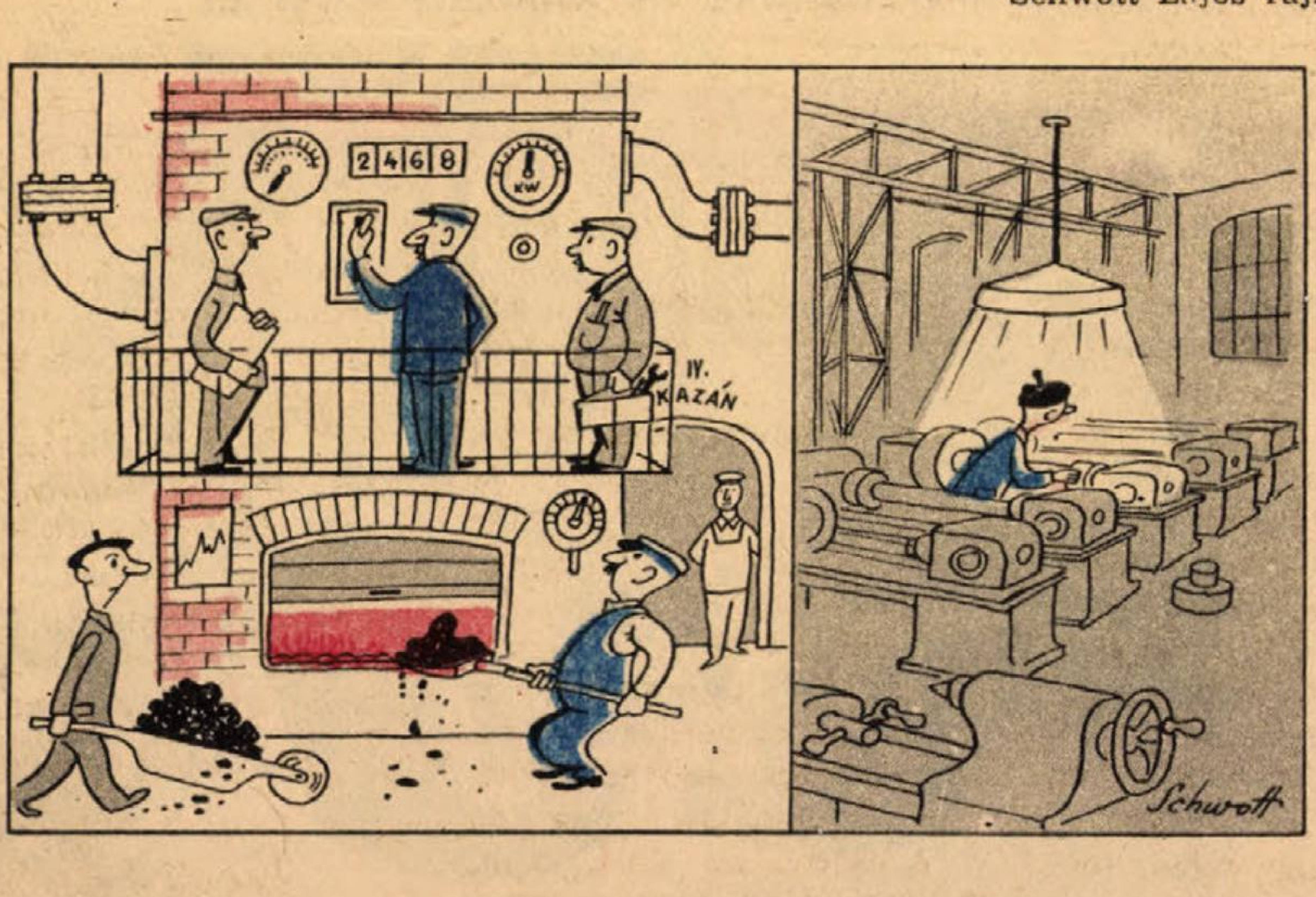

Ezt olvastuk!

a *Hétfői Hírek* 1958. március 24-i számában:

Cikkünk nyomán:

„Porgyár" is rontja Kőbánya lakóinak egészségét

Eredményes cikk volt... Érdemes volt megírni!

A „kijavított" Arany János

Az *Élet és Irodalom* III/14-i számában a Régi-régi történet című kis cikket mottó vezette be a következőképpen:

„Milyen *jó, hogy nálunk* már ma
Nem történik ilyes lárma!"

Ilyes lárma lehet, hogy nem történik, de történik furcsább valami. *„Kijavítják"* Arany Jánost, aki ugyanis A fülemile utolsó szakaszában így írta meg ezt a két sort:

„Milyen *szép dolog, hogy* már ma
Nem történik ilyes lárma!"

Ha már idézzük Arany Jánost, nem ártana megmaradni – Arany János mellett...

TÁVIRAT

Galsai Pongrác kritikus úrnak,

Budapest

A márciusi „Kortárs"-ban megjelent fajelméleti alapon álló könyvkritikáját megelégedéssel olvastuk stop. Sürgönyválaszt kérünk hajlandó-e lapunknak is dolgozni stop.

CÉL

a hungarista mozgalom lapja,

München

SZEMLÉLTETŐ BESZÉLGETÉS A PRESSZÓBAN

Szür-Szabó József rajza

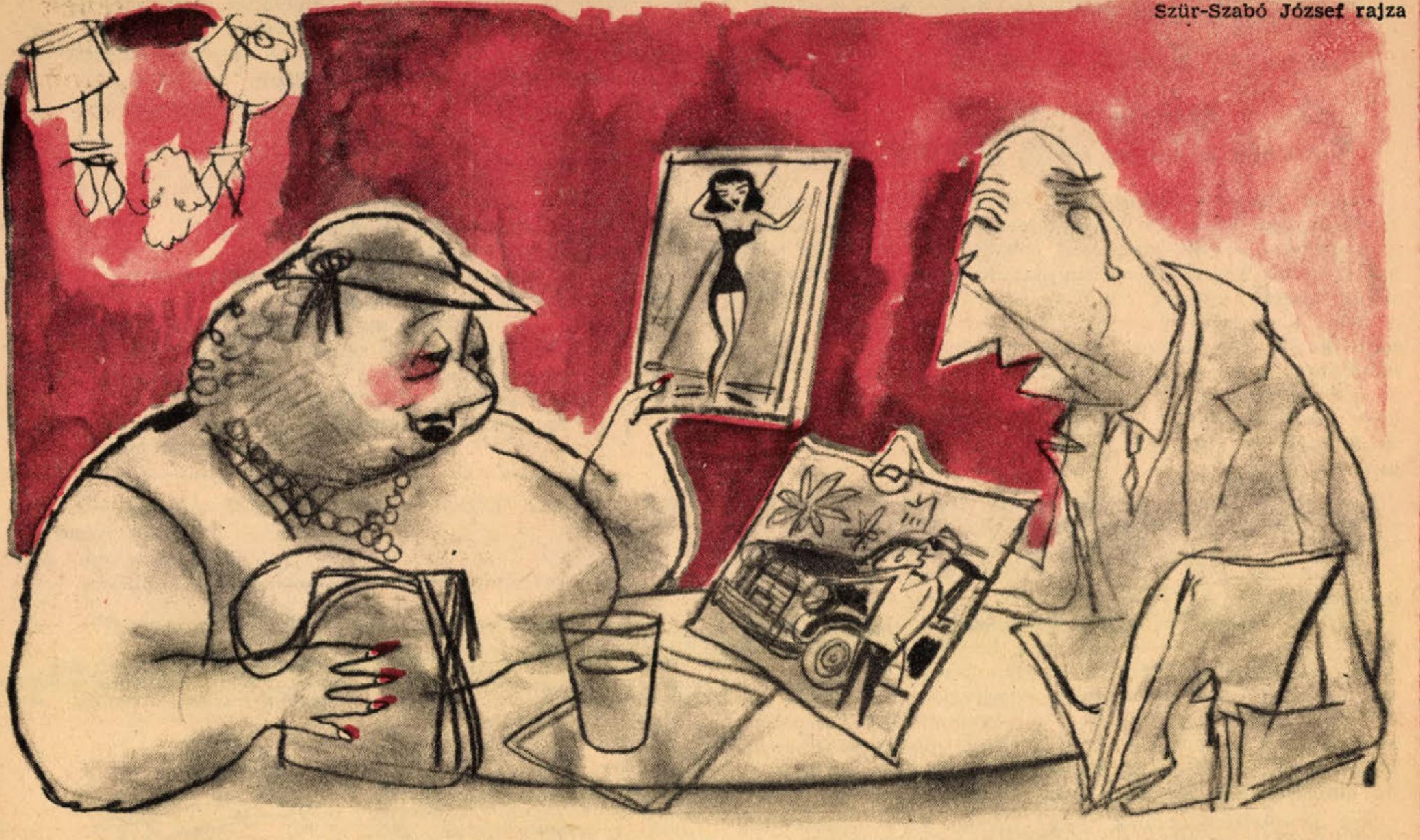

– Látja, ilyen karcsú voltam!

– Kár, hogy nem akkor találkoztunk, mert látja, én meg ilyen gazdag voltam!

LEVÉL
asszonyi dolgokról

Kedves Asszonyom!

Ne ijedjen meg, nem írom ki a nevét, sem Önnek, sem három másik kedves asszonytársának, akik a nagy összeesküvést szervezték és végrehajtották. A titok maradjon titok mindnyájunk előtt, örökre. Én is csak véletlenül tudtam meg és csak annyit mondok el itt, amennyi valóban a lényegre tartozik.

A gyerekotthon felépítésére, ahogy mondani szokták, nem volt keret. De ez csak a kezdetben volt így... Aztán így is maradt volna legalább 1960-ig, amikor is a terv szerint sor került volna felépítésére. Ön azonban, kedves Asszonyom, összeült három, ugyancsak kedves asszonytársával és azt javasolta, hogy először mindegyikük beszéljen a saját férjével, tartson kis előadást a gyermekotthon nélkülözhetetlenségéről, egyszóval: a feleségek nagy és nyomasztó erejével, avagy gyengéd erőszakosságával intézzék el, legyen keret, terv, anyag és kivitelezés — de minél hamarabb. A haditerv minden dicséretet megérdemel, hiszen Ön, kedves Asszonyom, kitűnően válogatta meg a férjeket. A magáé ugyebár Főigazgató, Julika barátnője férje Aligazgató, Marikáé Főelőadó, Klárié pedig Alelőadó ott, ahol a keretről, a tervről, az anyagról és a kivitelezésről döntenek. Higgye meg Asszonyom, nem megszólásból mondom, inkább a férjekre annyira jellemző magatartást teszem szóvá, amikor akciójuk sikertelenségét rögzítem. Vagyis magyarul: a férjek hallani sem akartak a dologról, nem is kerestek megoldást és Önök, asszonyi hiúságukban megbántva, e feladatra kitűzött egyhetes határidő elteltével, csupán a nagy eredménytelenségről tudtak egymásnak beszámolni.

Amikor már kellő mértéktelenséggel szidták, csak úgy maguk között a férjeket, Önnek támadt az a korszakalkotó ötlete, hogy a következő lépésként mindegyikük keresse fel a másiknak a férjét. Dicséretükre legyen mondva: mind a négyen meglátták a javaslatban rejlő nagy fantáziát és ott, a helyszínen, haladék nélkül kiosztották a saját férjeiket egymásnak. De nem is akárhogyan...

Ön, Asszonyom, a Főigazgató felesége, elment az Aligazgatóhoz; Julika, az Aligazgató felesége a Főelőadót kereste fel; Marika, a Főelőadó felesége pedig az Alelőadót látogatta meg. És, hogy az Ön férjére, a Főigazgatóra sem maradjon hatás nélkül az újabb akció, beszervezték a Legfőbb Igazgató feleségét, kinek látogatása éppen úgy meghatotta az Ön férjét, mint a többi asszony látogatása a más férjét.

Így történt, hogy egyazon órában vad telefonálás indult meg a Legfőbb Igazgatótól az Alelőadóig... De minek részletezzem: egy kicsit lecsíptek innen, egy kicsit lecsíptek onnan; egy keveset takarékoskodtak itt, egy keveset ott. Senki sem sértette meg a pénzügyi fegyelmet, sem a tervfegyelmet, sem mást... Csupán egy új határozattal előbbre hozták a gyermekotthon építését.

Azóta a gyermekotthon nemcsak felépült, de be is rendezték, már működik is és megható, hogy a derék férjek, külön-külön, menynyire büszkék önmagukra a soronkívüli, gyors és bürokrácia mentes intézkedésért. Csak éppen az érthetetlen előttük, hogy miért is lett hirtelen a másiknak olyan sürgős a gyemekotthon ügye...

Fogadja, kedves Asszonyom és tolmácsolja három kedves barátnőjének is őszinte gratulációmat.

Szívélyes üdvözlettel:

Földes György

Le a bürokráciával.

Kerek a labda

avagy a kör bezárult

Szomorú történet az F. M.-től F. M.-ig

Van a tápiósápi határban a Földművelésügyi Minisztériumnak egy évek óta használaton kívül helyezett szérűje, ahol évekkel ezelőtt villannyal csépeltek. Ehhez a talonba tett szérűhöz hat darab, árván maradt oszlop és 250 méteres villanyvezeték tartozik, amelyre nagy szüksége lett volna a helyi tanácsnak, hogy az 1958. évi közvilágítási tervét teljesíthesse. Ennélfogva mi sem természetesebb: a tanács elindította a levelezést ezen „elfekvő anyagok" megszerzése érdekében, hiszen nemzetgazdasági érdek, hogy a fel nem használt anyagot megkapja az, akinek szüksége van rá. A levelezés több mint egy évvel ezelőtt kezdődött és tart még ma is.

A tanács ebben az ügyben az első levelet 1957. február 13-án küldte el a Földművelésügyi Minisztérium ipari osztályához. Az FM március 1-én azt válaszolta, hogy levelüket áttette az ÁMG Pest megyei igazgatóságához. A tanács nyomban írt az ÁMG-nek és a levél értelmében tőlük kérte az elfekvő vezeték és oszlopok átadását. A megyei igazgatóság erre március 9-én közölte a községi tanáccsal, hogy az ügyet áttette a gyömrői gépállomáshoz. A tanács persze írt a gyömrői gépállomás igazgatójához és kérte az anyagok átadásához való hozzájárulásukat. Mivel azonban az ügy csak nem akart előbbre jutni, december 28-án a járási tanács VB elnökhelyetteséhez fordultak segítségért. Az elnökhelyettes azonban nem válaszolt...

Így kénytelenek voltak 1958. január 13-án újabb sürgető levelet írni az elnökhelyetteshez. Erre a levélre február 10-én a monori járási tanács mezőgazdasági osztálya válaszolt. Azt javasolta a tanácsnak: „Mivel a szóbanforgó anyag a gépállomástól térítés ellenében megvásárolható, vegyék fel a kapcsolatot a monori gépállomás igazgatójával." Felvették... A monori ÁMG február 21-én értesítette a tanácsot, hogy: „A gépállomás csak az Áramszolgáltató V. által kimutatott tényleges költségek megtérítésére tart igényt, melyek a légvezeték építése során keletkeztek. Ezért kérésükkel forduljanak az Északmagyarországi Áramszolgáltatóhoz." A tanács február 24-én írt az Északmagyarországinak és egyben megrendelte a szükséges munkálatokat is. Erre azután az ÉMÁSZ február 27-én a következőket válaszolta: „Levelükre közöljük, hogy az oszlopok és a vezeték megvásárlására nincs meg a lehetőség, mert ezeket az FM rendelte meg és fizette ki az Áramszolgáltatónak, így ezek felett kimondottan az FM rendelkezik."

Ez igen... A kör tehát, ha lassan is, de biztosan bezárul. Még „szerencse", hogy ugyanott lehet kezdeni, ahol a múlt év februárjában kezdték: a Földművelésügyi Minisztériumnál...

Bernáth Ede

Lőrincze Lajos figyelmébe

Mindig érdeklődéssel hallgatom a rádióban Lőrincze Lajos „Édes anyanyelvünk" című előadássorozatát, ezért nagyon kíváncsi vagyok arra, vajon mit szól ahhoz a „felhívás"-hoz, amelyet az esztergomi személypályaudvar pénztáránál másoltam le, és amely szószerint így hangzik:

> **FELHÍVÁS**
>
> **A munkáshetijegyeseket, hogy**
> **jegyeiket már péntektől kezdve**
> **megválthatók — ellenben hétfőn**
> **0 órától 9 óráig nem adhatok**
> **ki — még gorombáskodás mellett sem.**
> **A havibérleteket mindenhó**
> **3—4—5 én előre megválthatók, félhaviis**
> **— ellenben 6 án 0 órától — 9óráig**
> **az sem váltható meg.**
> **De lehetőleg a nappali órákban**
> **és vonatmentesidőben!!**
>
> **Az Igazgatóság**

Mit szól ehhez Lőrincze Lajos? No, meg az „Igazgatóság"?!

Gyenes Sándor
Tata, I. Fürdő u. 1.

Lopják egy váróhelyiség vaslemezeit

Budaörsön, a Templom téren van egy vaslemezből készült váróhelyiség.

Kertész József, aki a csepeli vámhivatalban dolgozik, március elején észrevette, hogy a váróhelyiség falából hiányzik egy vaslemez. Telefonált a Fővárosi Autóbuszüzem gondnokságának, ahol aziránt érdeklődtek a bejelentőnél, hogy a várócsarnok kinek a létesítménye. Kertész József persze nem tudott erre válaszolni. Viszont ezzel a kérdéssel ki is merült a FAÜ ezirányú tevékenysége, — mert nem pótolták a vaslemezt.

Azóta ismét eltűnt egy lemez. Félő, hogy mire majd a munkát végre kiadják, nem lesz mit javítani, mert könnyen lehetséges, hogy addigra ellopják az egész váróhelyiséget.

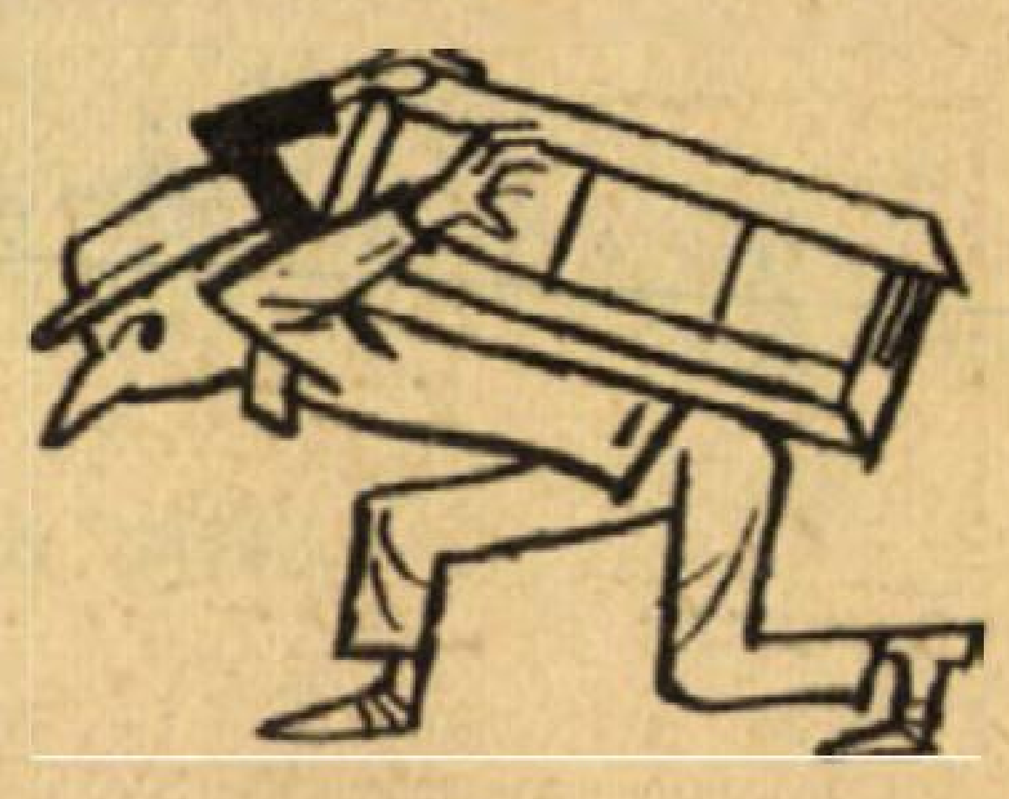

Zűrzavar a szavatossági idő körül

Bosszantó hibákat lehet észlelni egyes árucikkek szavatossági idejével kapcsolatban. Olyan élelmiszerekről van szó, amelyek bizonyos idő múlva megromlanak. Megtörténik, hogy a csomagra ráírják: „Szavatossági idő 60 nap." De azt, hogy ez a 60 nap mikor kezdődik, vagy mikor jár le, elfelejtik rányomtatni.

Most olyan csodabogár került kezünkbe, amely lepipálja az eddigi „szavatossági" furcsaságokat. A Győri Kekszgyár az alábbi szöveget nyomtatta a „Sire" nevű kekszre:

Szavatossági határidő:
VI. 1–VIII. 31-ig 75 nap
VIII. 31–VI. 1-ig 90 nap

Szeretnénk, ha a Győri Kekszgyár a rejtvény megfejtését is közölné velünk...

Az ígéret kútja

Az Érd-Ilkamajor-i általános iskolában és a mellette levő óvodában háromszáz gyerek szívja magába a tudományt és inná rá a friss vizet, ha volna. De víz, az nincs, mert sehol egy árva kút a két gyereklepte udvaron. Vízhiány miatt a tisztálkodás úgyszólván lehetetlenné válik... Inni pedig csak akkor tudnak gyermekeink, ha vizet is csomagolunk a tízórai mellé. Sokat kilincseltünk már kút-ügyben illetékeseknél, de ezidáig csak ígéretet kaptunk. Végre ideje lenne már, hogy az ígéret-kútból vizet is fakasszanak.

Az Érd-Ilkamajor-i áll. ált. iskola és óvoda szülői munkaközössége

A csévharasztiak is látni akarják a Faluszínházat

Egy eldugott kis faluban lakom, ahol a kultúra bizony még csak gyermekcipőben topog. A vándormozi ugyan havonta egyszer nálunk is megjelenik, de ez a mi kultúrszomjunkat nem oltja, csak fokozza. A vándormozi-nyújtotta kultúrát hasznosan bővíti a Déryné Állami Faluszínház, amely havonta egyszer előadást tart a tőlünk hét kilométerre levő nyáregyházi kultúrotthonban. Ezekre az előadásokra a jegyszerzés nehéz műveletét ezidáig nyáregyházi barátainkra bíztuk. Most ez a lehetőség megszűnt.

A Déryné Színház március 5-i előadására ugyanis már nem juthattam el, mert a nyáregyházi kultúrotthon igazgatója közölte az én jegyszerző barátommal, hogy *„vidékieknek pedig jegyet nem adhatunk"*. Nesze neked kultúra, most azután szomjazhatunk!

Intézkedést kérünk! Mi is látni akarjuk a Faluszínházat!

A csévharaszti színházlátogatók nevében:
Antal László

Igen vagy nem?

Kedves Ludas Matyi!

A napokban taxira vártunk. Édesapámnak sürgős útja lett volna, ezért el akart kapni egy taxit. Egyik a másik után húzott el mellettünk, holott mindegyik rendszámtábláján ez állt: „JA 365", „JA 286", „JA 193" stb. Ja...

Nem értem, miért tévesztik meg az utazóközönséget?

Cseréljék ki a kocsik rendszámtábláját: „NEIN 365", „NEIN 286", „NEIN 193" stb.-re. Így legalább messziről láthatja az ember, hogy nem lehet a taxiba ülni.

Solnay Dénes
V/b. oszt. tan.
Bp., XI. Kemenes u. 4.

AZ EMBER FEJLŐDÉSE

Kaján Tibor rajza

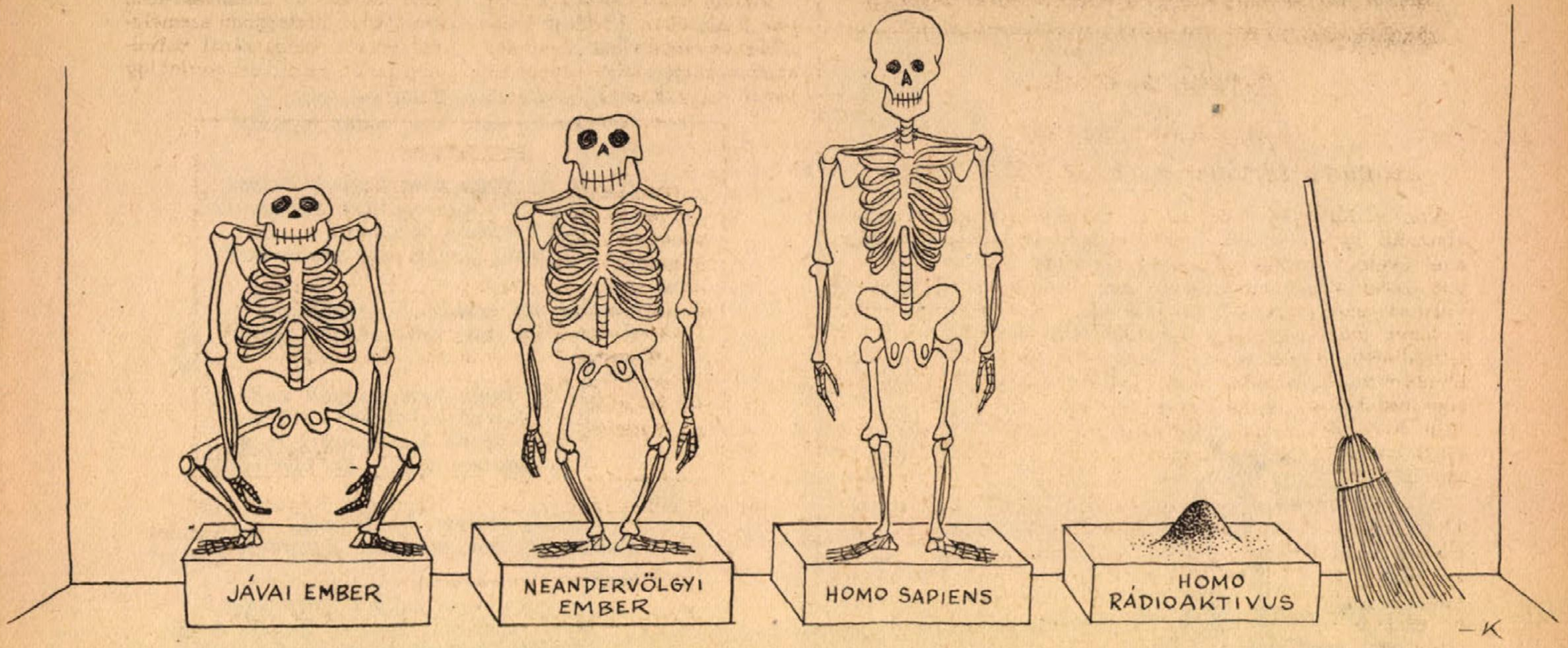
JÁVAI EMBER
NEANDERVÖLGYI EMBER
HOMO SAPIENS
HOMO RÁDIOAKTIVUS
-K

Csodálatos eset

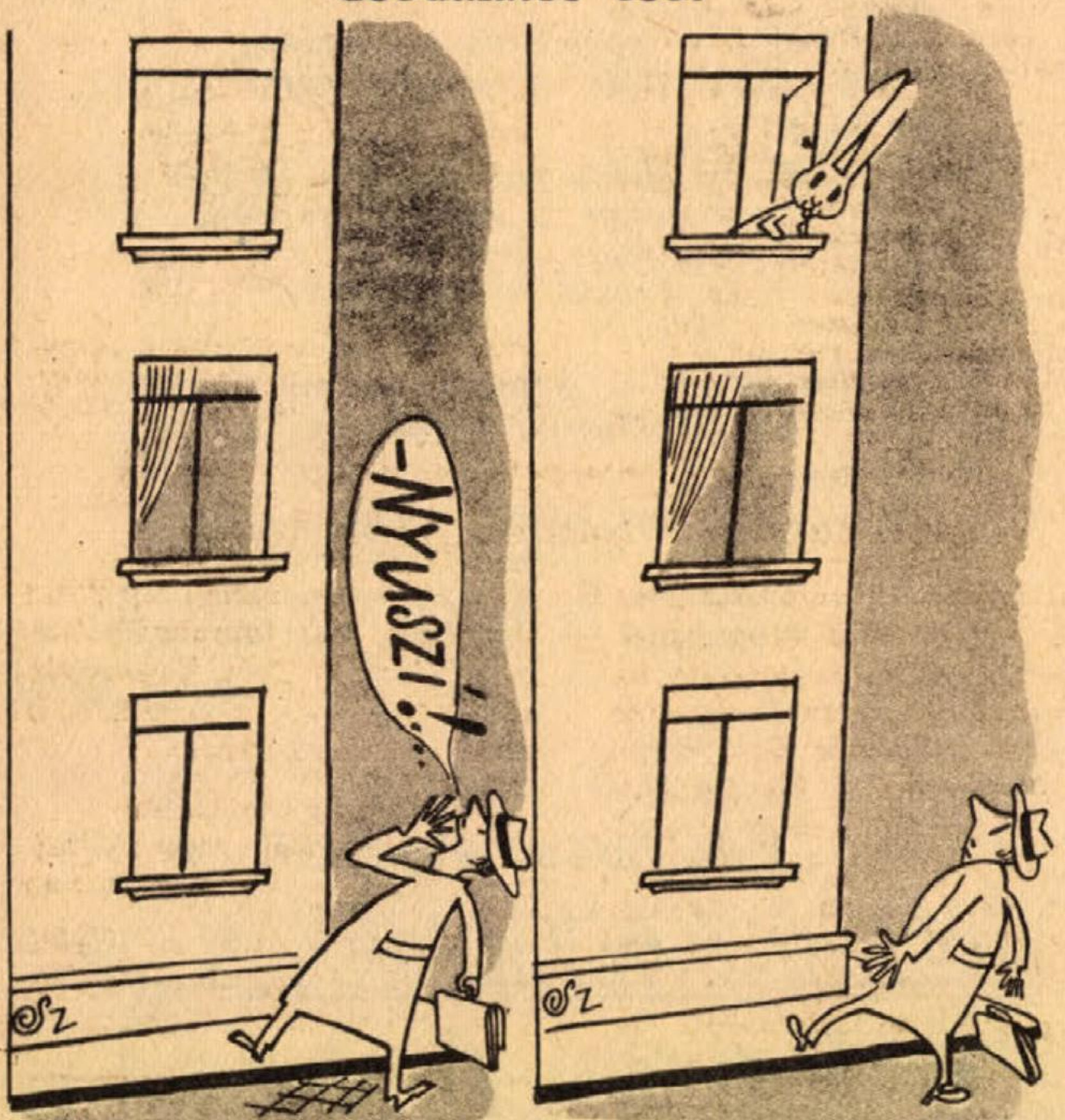
-Nyuszi!..
Sz
Sz

Példázat a gondos anyagfelhasználásról

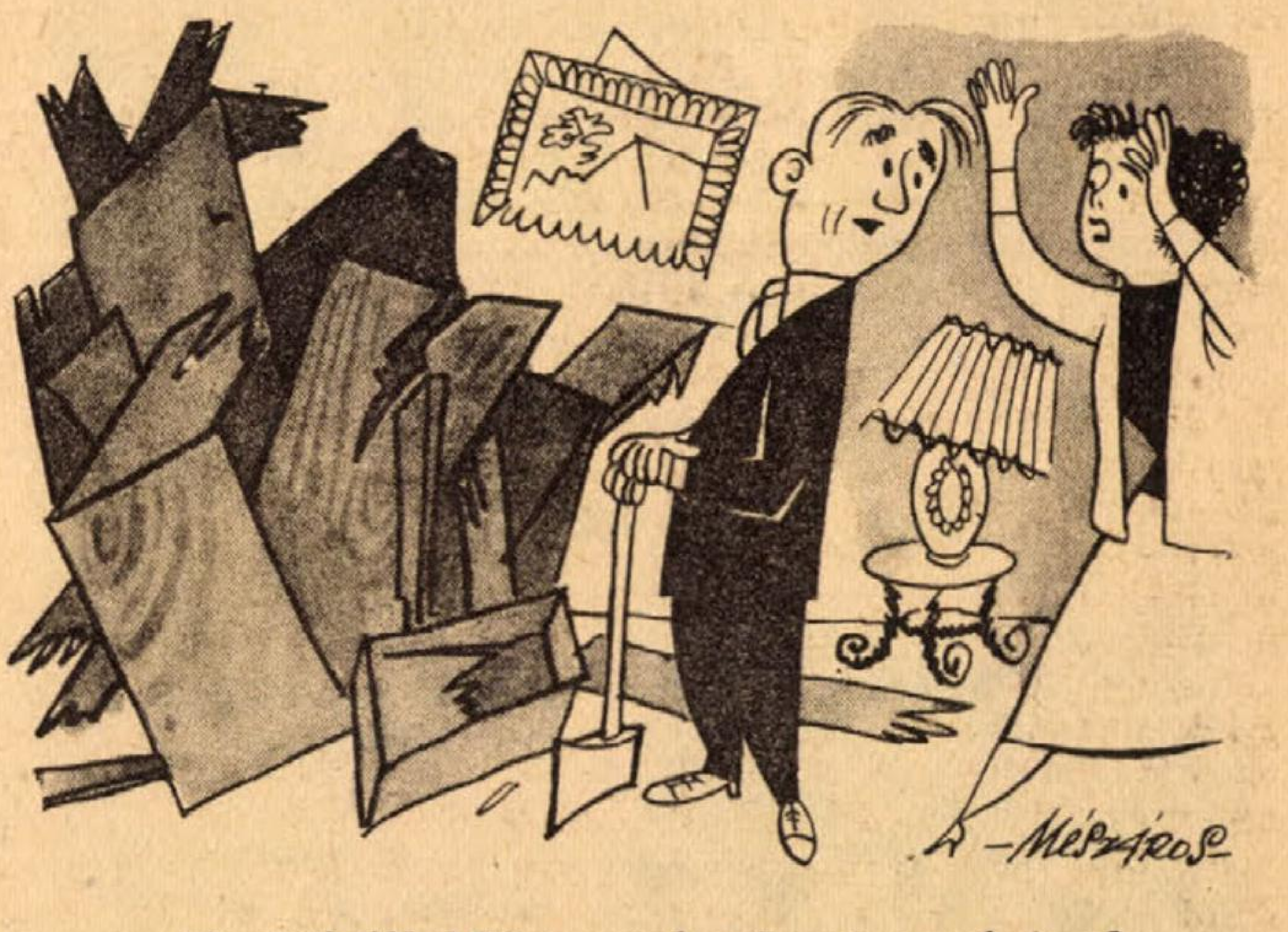

– Megőrültél?! Miért verted szét ezt a szekrényt?
– Új nyelet akarok csinálni a kisfejszémbe . . .

A javulás útján

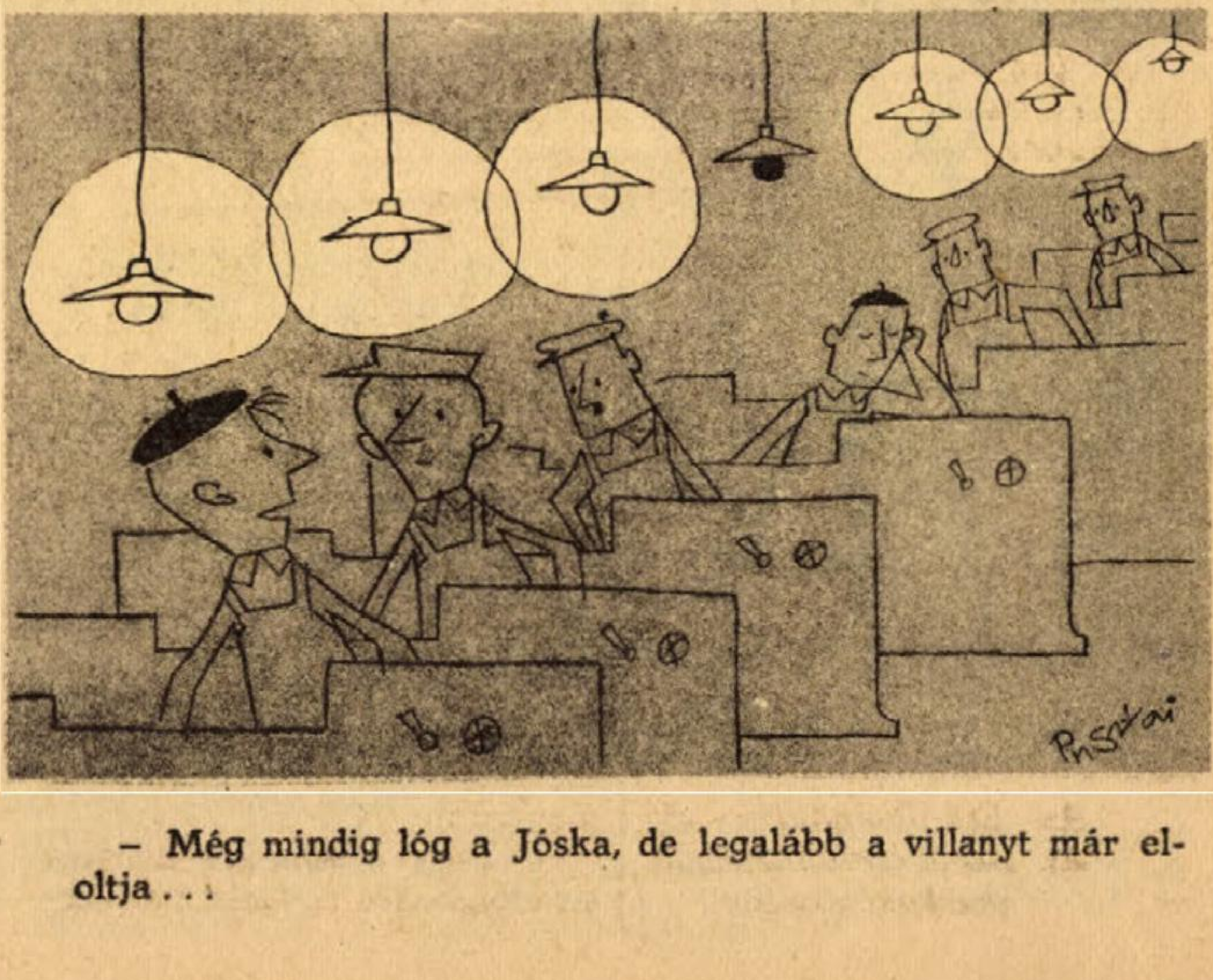

– Még mindig lóg a Jóska, de legalább a villanyt már eloltja . . .

Bemelegítés

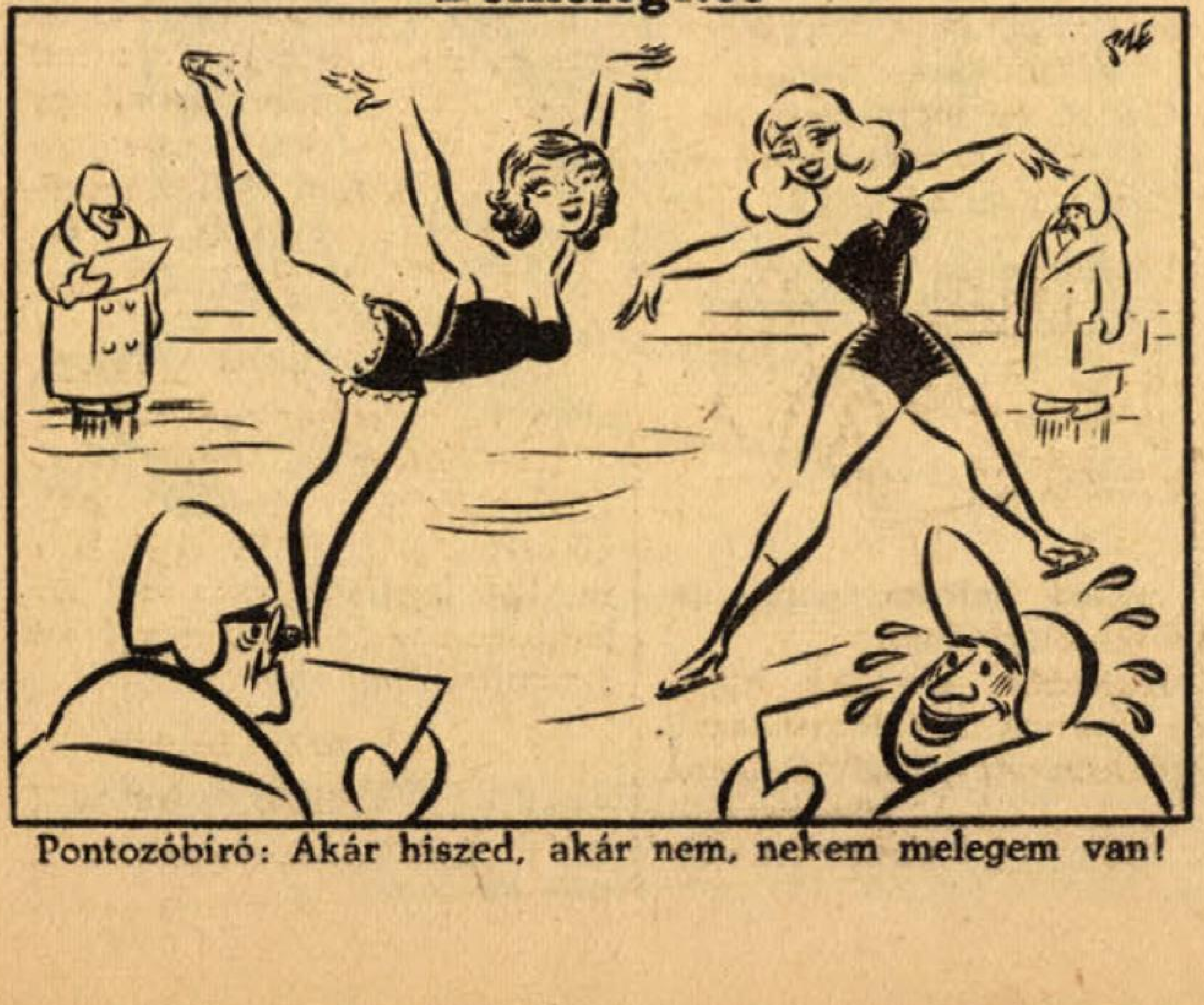

Pontozóbíró: Akár hiszed, akár nem, nekem melegem van!

Amerikai álom

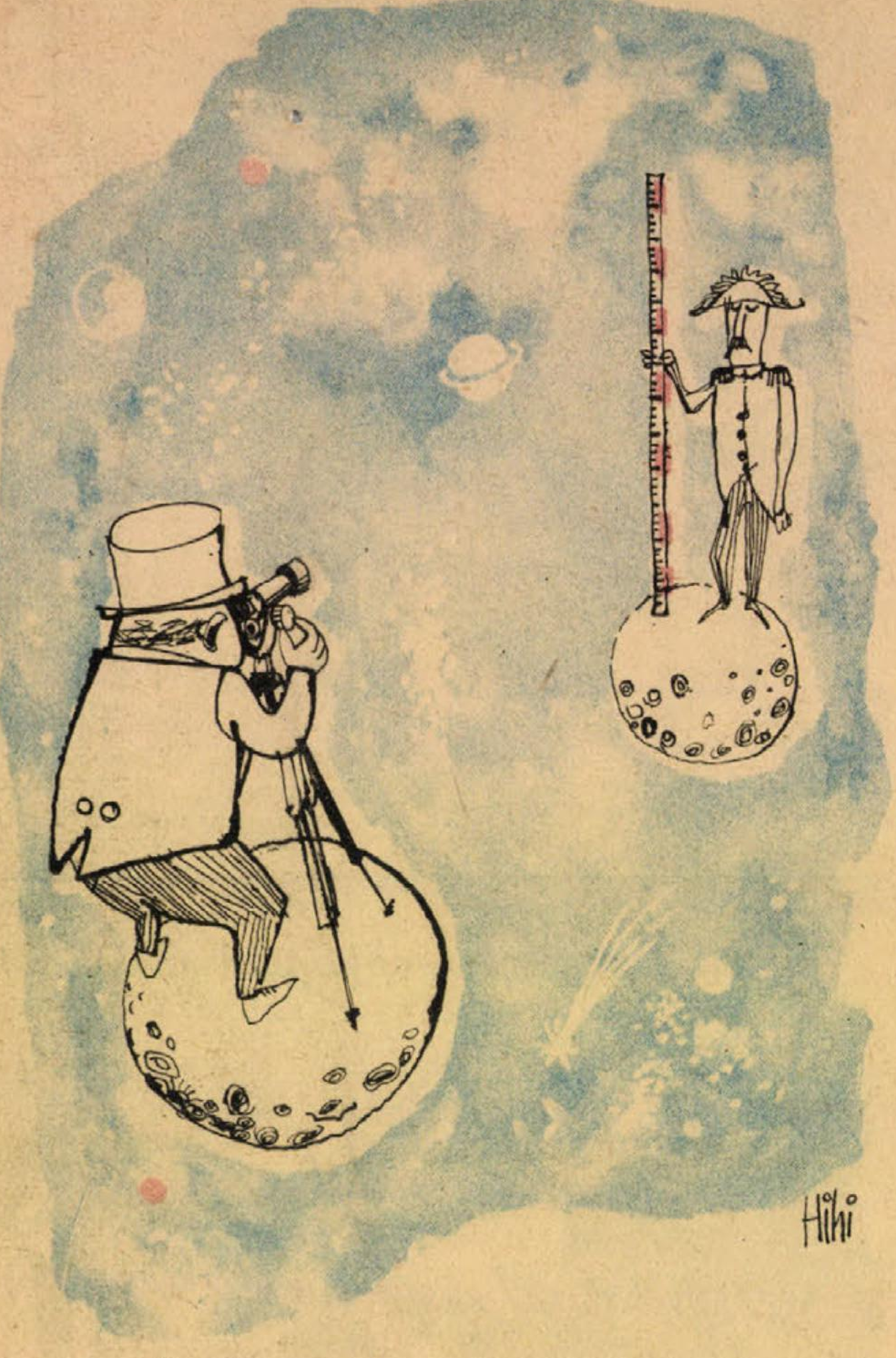

Egy újság két arca

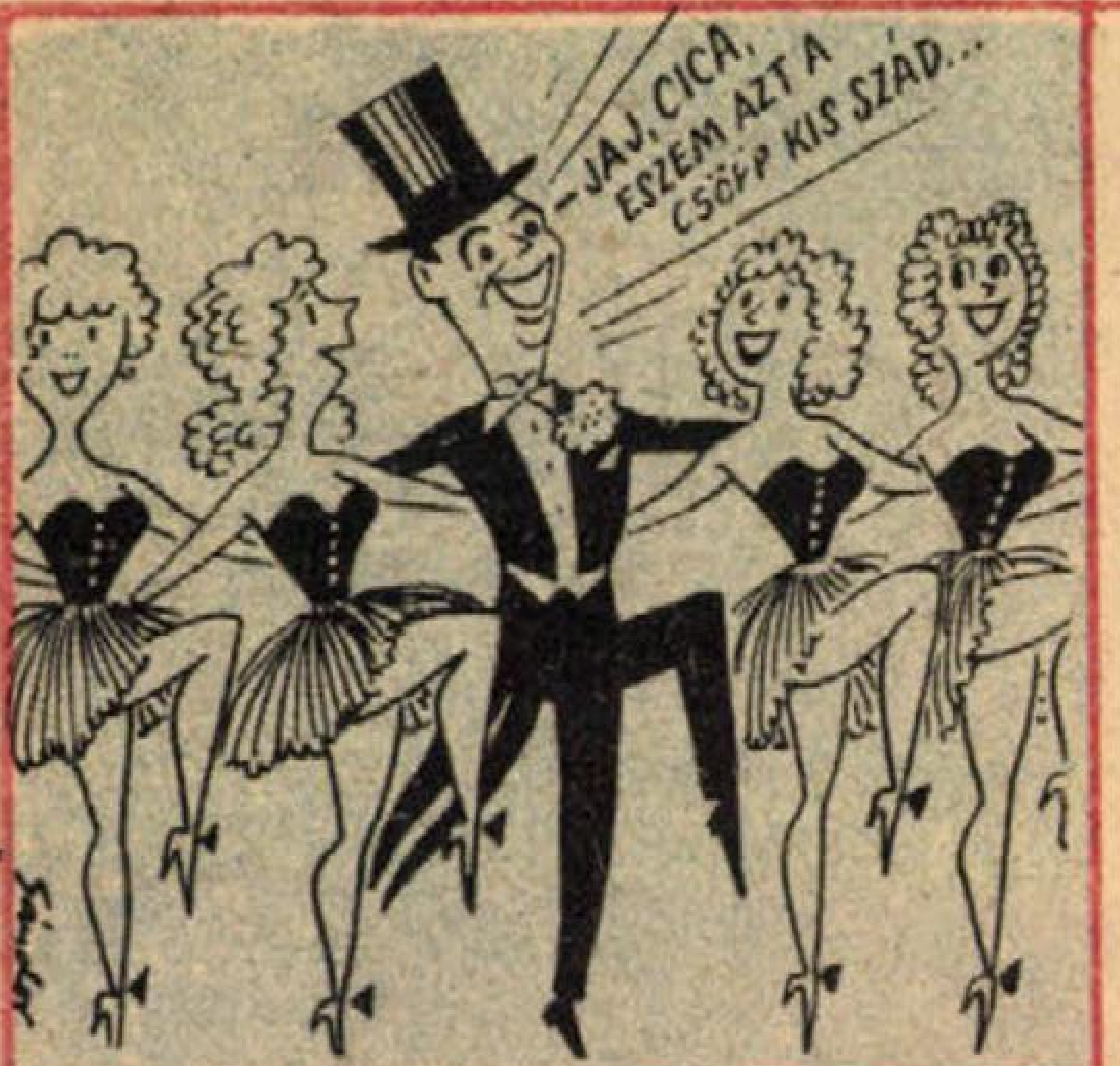
— JAJ, CICA, ESZEM AZT A CSÖPP KIS SZÁD...

Cikk az esztrád-műsorokról

„. . . a közönséget állandóan »Jaj cica«-féle silányságokkal traktálják . . ."

*

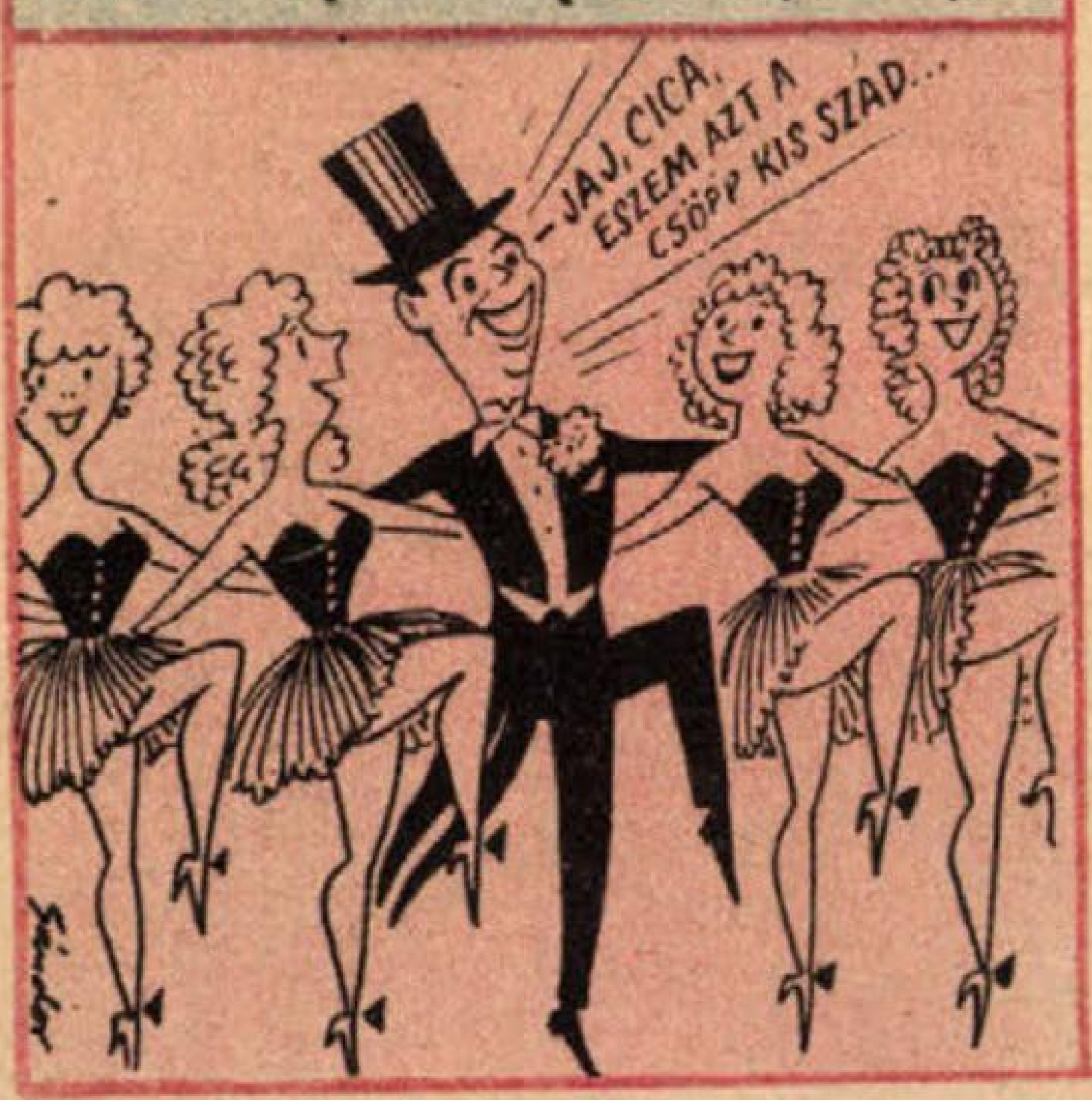
— JAJ, CICA, ESZEM AZT A CSÖPP KIS SZÁD...

Cikk az Operett Színház külföldi útjáról

„. . . művészeink ízelítőt adtak a legnemesebb klasszikus magyar operett-hagyományokból . . ."

Felelgetős

Nő:
— *„Halász, ha volnál én szerelmem,*
Nekem, de sok, szép halat fognál!"

Férfi:
— *„De jó, hogy nem vagyok halász,*
Mert mindig halakért nyafognál!
Kivetegetnéd horgomat,
S mindig fognál egy nagyhalat!"

Nő:
— *„Vadász, ha volnál, én szerelmem,*
Nekem, de sok, szép vadat lőnél!"

Férfi:
— *„De jó, hogy nem vagyok vadász,*
Mert szarvasokkal kergetőznél.
Kihasználnád hiszékeny elmém,
S az agancsokat, — én viselném!"

Nő:
— *„Aranyásó, szívem, ha volnál,*
Nekem, de sok aranyam lenne!"

Férfi:
— *„Jó, hogy nem vagyok aranyásó!*
Mert hasznom, úgysem lelném benn
Magadra raknád minden kincsem,
S én — lóghatnék a rézkilincsen!"

Nő:
— *„Király, ha volnál, én szerelmem,*
De nagy lenne az én hatalmam!"

Férfi:
— *„De jó, hogy nem vagyok király!*
Mert akkor is vidulnál rajtam;
Elfoglalnád a trónusom,
Ó, én ravasz, kis mókusom!"

Nő:
— *„Hát akkor — mondd csak, mi akarnál*
Lenni, Te egyetlen szerelmem?"

Férfi:
— *„Csak férj, akinek nyugtot hagynál*
És nem kellene térdepelnem,
Szavadra lesve, csúszva-mászni,
Hogy jaj! — Újabban, mit találsz ki . . .?!"

Laky József

Egy öltöny visszatér

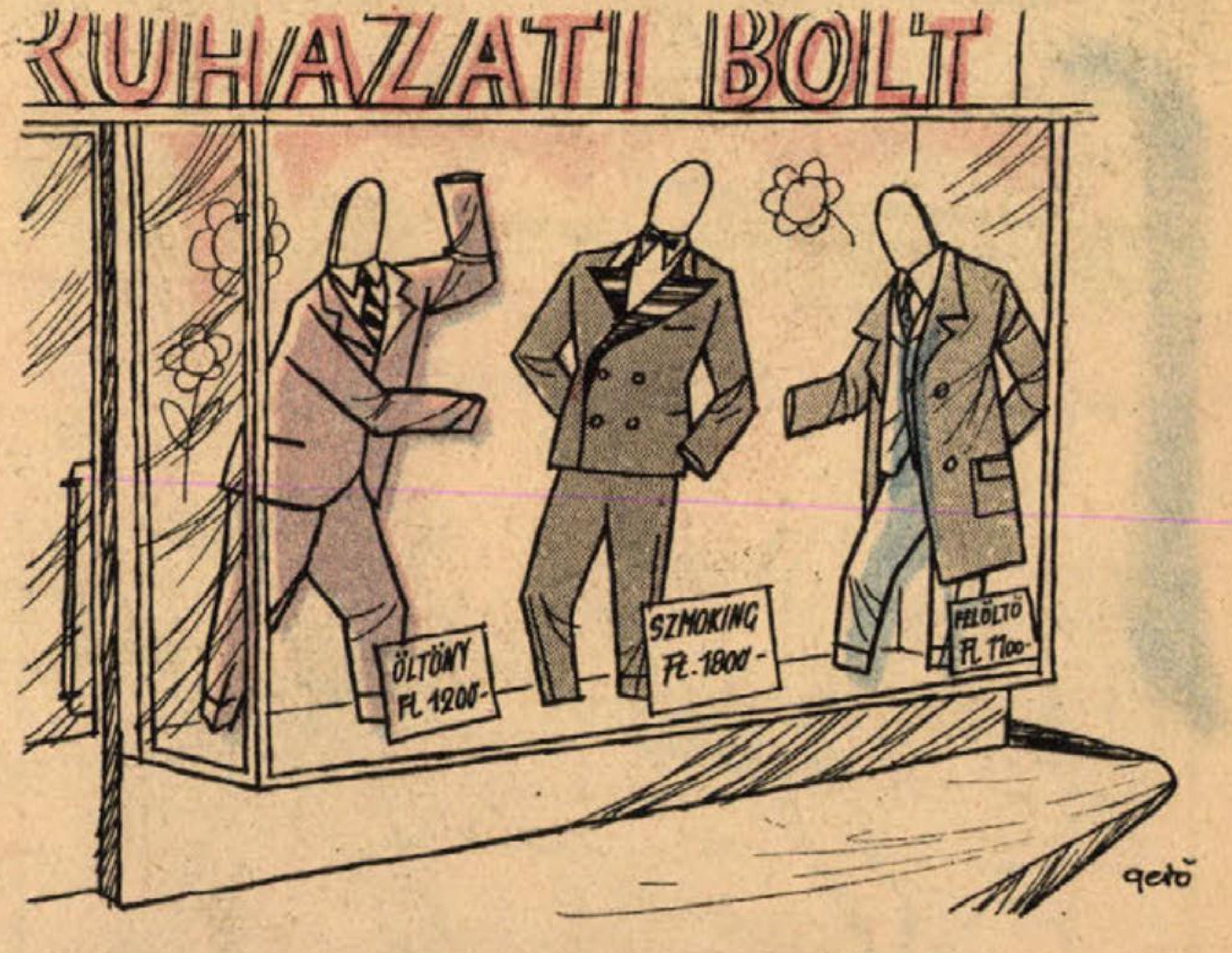

– Na végre! Magát is látni, szmoking kolléga?

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. —
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca. 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.